

A chapitre d'un
Museum Suédois -
troisième
édition

V
III

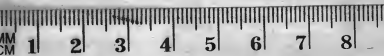
n°. 5.

R

17e s.

71689

71669

1/4 #10

ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

ΟΙ ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ,
Πεζικοί τε καὶ Ἑμμετροί.

HIPPOCRATIS MAGNI
APHORISMI,
Soluti & Metrici.

INTERPRETE
JOANNE HEURNIO
Medico Ultrajeſtino.

METAPHRASTIS,
JOANNE FRERO
Medico-Poeta

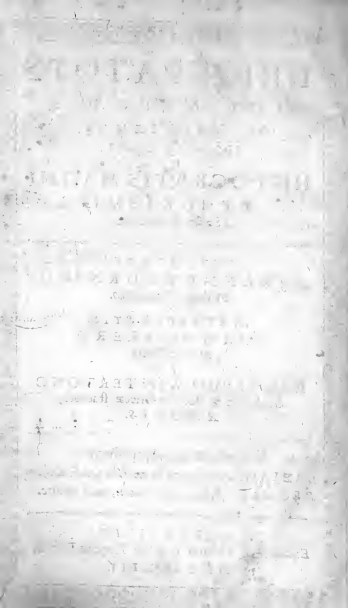
ET
RADULPHO WINTERTONO
Medicinz & Poeseos Græcæ studioſo,
ANGLIS.

71569

Alexandri Magni Apophthegma.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ὅτι, τὸν εὖ ποιῶντα κακῶς ἀκούειν.
REGALE est, bene cūm feceris, malè audire.

CANTABRIGIÆ
Excudebant Thomas Buck & Rogerus Daniel.
MDCXIII.

REVERENDISSIMO
IN CHRISTO PATRI

A C

HONORATISSIMO DOMINO
GUILIELMO

*Providentiâ divinâ Londinensi Epi-
scopo, Regiæ Majestati à Consiliis,
Sacelli Decano,*

E T

Academiæ Oxoniensis
Cancellario.

SACRATISSIMÆ ANTISTES,

Uanquam ipse mihi per-
suadere nullo modo pos-
sum, quicquam à me pu-
fillo homine tam elabora-
tum atque perfectum prodire posse,
quod Reverendissimi Patris ac Ho-
noratissimi Domini titulis ac meritis

Epistola Dedicatoria.

à vulgo Medicorum jam diu spretus,
contemptus, desertus, ad Paternitatem
Tuam accedit supplex orator, rogans
obnixè in Sacrarium Clientelæ Tuæ
se ut recipias, ab injuriis temporum &
calumniis hominum, quibus oneratus
est, vindices; & Proxenetæ suo Philel-
leni hujus officii qualiscunque veniam
indulgeas. Quod reliquum est: Pater-
nitatem Tuam Ecclesiæ suæ fulcrum
& præsidium munitissimum quàm diu-
tissimè conservare ut velit, ardentissi-
mis votis Deum Opt. Max. obtestatur

Paternitati Tuæ

Servus humiliter deditissimus

Radulphus Winterton.

IN R. WINTERTONI
METAPHRASIN

*Procancellarii Academiae
Cantabrigiensis*

ET

*Reverendorum Sacrae Theologiae
Professorum Censura.*

Censura Reverendi viri
THOMÆ COMBER,

*Sacrae Theologiae Professoris, Decani Carliolensis,
Collegii Sanctae atque Individuae Trinitatis
Praefecti, Academiae Cantabri-
giensis Procancellarii,
Ann. Dom. 1632.*

Phorismos, quorum laus sine verbo-
rum ambage evidentiam rerum exhi-
bere compertam, Quæ magis expli-
catio deceat, quàm parca sanè verbo-
rum commentatio? Id præstitit appa-
ratu hoc suo vir eruditus R. Wintertonus. Hujus ego
& operam & institutum vehementer approbavam, &
librum ipsum, cùm penes me id muneris esset, eden-
dum permiseram: sed tardiùs processère operæ. Ro-
gatus ergò ut pro more, illo munere abdicatus, appro-
bationem testarer meam, Ità factum testor

THOMAS COMBER,

Censura Reverendi viri

THOMÆ BAINBRIG,

*Sacrae Theologiae Professoris, &
Collegii Christi Magistri.*

A Mœnus liber iste & ferax Medicorum hortus:
Quot Aphorismi, tot miræ virtutis fata, tot
morbis mortique antidota. Si quæris, Hippocrates,
Hortulanum, En tibi Wintertonum! Solertem magis
prisca haud dederunt tempora; haud dabunt novissi-
ma. Nemo florum in eo nativos exprimere colores,
nemo virtutum miracula feliciter explicare. Opus verè
Ἀλεξίφραγον quo testis locupletior nullus.

THOMAS BAINBRIG.

April. 13. 1633.

Censura Reverendi viri

MATTHÆI WREN,

*Sacrae Theologiae Professoris, Decani Windeso-
rensis, Domûs S. Petri Custodis.*

I Ntegrum hunc Aphorismorum librum evolvere
per negotia nondum licuit; sed quas partes sparsim
percensui plurimas, ita perplacent, ut non possim non
spondere mihi, ad artis Medicæ linguæq; Græcæ
professionem egregie profuturum, quod liber publici
juris per typos factus sit.

MATTHÆUS WREN.

April. 20. 1633.

Censura

Censura Reverendi viri
HENRICI GOCHE,

*Sacrae Theologiae Professoris, & Collegii
Trinitatis Socii, & Senioribus.*

Quæ duo rarè solent, Intellectus & Memoria, in hoc libello conveniunt, Hippocrates intelligentem faciet, Wintertonus memorem: ille Græcus, hic Philellen; ille Medicorum Pater, hic filius Licentiarus; ille Aphorismorum autor, hic Metaphrastes: ambo metri observantissimi. Brevitatem ipsi cum affectarint; vituperarem, si prolixior essem.

HENRICUS GOCHE.

April. 12. 1633.

Censura Reverendi viri
ROBERTI METCALFE,

Sacrae Theologiae & Linguae Hebraicae Professoris.

Cum Hippocratis Aphorismos multis nominibus commendatissimos Carmen hoc Græcum ab eruditissimo viro Radulpho Wintertono concinnatum ad plenum repræsentet, eosque in subsidium memoriæ æquo æstimatori etiamnum adhuc commendatiores reddat: Dignum censui quod unâ cum iis in publicum prodiret.

E Coll. Trin.

ROBERTUS METCALFE.

April. 12. 1633.

Censura

Censura Reverendi viri
EDOARDI MARTIN,

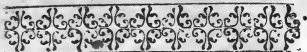
*Sacrae Theologiae Professoris, & Collegii
Reginalis Magistri.*

HOs septem libros Aphorismorum Hippocratis
omnes commodè ac feliciter numeris donatos à
Radulpho Wintertono, Augustissimi Collegii Regalis
Socio, juxta Statuta istius Collegii Medicinæ Profes-
sioni designato, & celeberrimæ Academiæ Cantabri-
giensis autoritate in utrâque Medicinâ Licentiato,
Utibiles censet ad artis pariter ac memoriæ subsidi-
um, qui typis mandentur,

EDOARDUS MARTIN.

Lectori

Lectori candido, R. W. S. P. D.

Expectas, opinor, Lector candide, Metaphraseos hujus qualiscunque & instituti meditationem tibi in ipso vestibulo ut aperiā. Neque non æquum judico, expectationi tue aliqua saltem ex parte ut satisficiam. Sic igitur accipe.

Sed est tibi prius communicatum quod velim, quodque officii mei ratio hoc in loco silentio prætereire me neutiquam patiat, Quo autore hoc quicquid est operis aggressus sim, quo hortatore in suscepto opere progressus, quo Apolline in dubiis consulto ad finem perduxerim.

Is est (quem, ut ejus merita postulant, honoris causâ nomino) JOANNES COLLINS Medicinæ Doctor, & in Academia Cantabrigiensi Professor Regius: Qui cum pro paterno animi affectu, quo me amplecti solet, de salute mea sollicitus, mœrore penè confectum animadverteret, cōsuluit, Sepositis ad tempus alijs curis & cogitationibus quæ animum meum diversè trahebant, omnes animi vires aliò intenderem, & huic potissimum operi manum admove-rem: sic enim fore ut paulatim mihi inopinanti obreperet malorum præteritorum oblivio. Feci, ut monuit: Factum est, quod prædixit. Agnosco utrumque, & Medicum summum & amicum singularem. Si tibi quid legenti occurrat quod prosit aut placeat, Lector, huic debes, non mihi: si quid secus acciderit; dignus tamen is est cujus causâ etiam ignoscas mihi.

Quod

Epistola ad Lectorem.

Quod ad ipsum Hippocratis textum attinet, Consultis variis exemplaribus nullum inveni, in quod siue Transcriptorum Atticorum incuria ante usum rei Typographicae inventum, siue Typographorum oscitantia multis in locis Lingua communis aut Dialectus Attica in locum Ionicae, id est, Hippocraticae non irrepsisset, ut in huiusmodi exemplis (nisi me fallit mea coniectura) *ἔμφερε*, *ἔμφάσις*, *ἔννοστε*, &c. pro *συμ-* & *δυν-* *χέει*, *δέεται*, *ἐπὶ χαρῆσαι*, *κινεῖν*, *ἦρος*, &c. pro forma incontracta *πρέει*, &c. ut patet in plurimis locis; τοῖς, ταῖς, pro τοῖσι, τῇσι per Proschematicismum Ionicum: Longum esset omnia enumerare. Quid agerem? Solus ego meo unius iudicio confisus omnium auctoritati refragarer? scribendi rationem immutarem? typis ederem? Sunt fortasse quibus id arrogantis, & novis rebus studentis, videri posset. Non praemitterem has animadversiones meas? Ignorantis, aut certè parùm constantis. Dicant quid velint quibus nihil placeat praeferquam suum. Non moror. Satis sit tibi, Lector candide, hac de re te admonitum prius.

Quod ad Dialectos, quibus usus sum, attinet, Hoc te prae monitum volo, Dialectum Ionicam mihi prae reliquis placuisse, & quòd Hippocratis esset, & quòd ejus dulcedine quidam captus essem: quamvis nec eà solà usus sum; sed & aliis, (sequutus in hoc Poëtarum Principem) Aëolicà interdum, parciùs Doricà, (nisi in Infinit. terminat. in *ἐμνα* quæ Pentametro claudendo quadrant optimè) Atticà verò rarissimè, aut si adeò, non nisi metri ratione id exigente.

Quod ad metri rationem attinet, Si quod tibi fortè occurrat carmen, quod Græci *Ἀνέσχαλον* vocant, siue *Λαγαιὸν*, seu *Μεῖζον* si frequens pedum Enallage, praesertim verò in quinto loco, si Synecphonesis siue Synizesis plurima, praesertim verò in forma Nominum,

Epistola ad Lectorem.

num, Verborum, & Participiorum, incontracta, si audacior (ut non nemo putet) reliquarum licentiarum Poëticarum usus: Primò id cogites, quàm difficile sit hoc argumenti genus quod in metra redigatur. Deinde hoc resciscas, nihil à me quovis in genere factum esse, quod non idem facilitatum sit ab aliis excellentis viris (quibuscum ego minimè comparandus sum; sed facilitatum est tamen) in materia non dissimili. Missis aliis, unum nomino, eumque Dionysium, apud quem in libro illo, qui inscribitur *Ἡ τῆς ἐκκεκρῆναις πρὸς ἡγῆταις*, quæ recensui omnia, iisque etiam plura, in una atque altera scheda (neque enim Terra & Mare tertiam complent) ὧς ἐν τῷ πρῶτῳ reperiēs. Postremò hoc intelligas velim, duo potissimum mihi ab initio proposita fuisse; alterum ut memoriæ consulerem; alterum ut ipsissima Hippocratis verba retinerem. Cum igitur mihi daretur optio, consultius me facturum judicabā, si asperitate versūs non evitanda Medicorum utilitati potius servirem, quàm affectatā nimis rotunditate committerem, curiosorum hominum auribus placere voluisse ut viderer. De Metaphrasi mea, vel potius Metathesi (Est enim aliud nihil nisi verborum Hippocratis metrica transpositio) nihil est quod dicam nunc amplius: Erit fortasse ubi aliās, nisi per alios steterit quò minus.

Unum adhuc restat; quod nec celandum est: Quos Metaphrastes Latinus Aphorismos metro donandos non censuit, ut qui aut non dissimiles essent quibusdam precedentibus, aut quod spurios crederet, me Heurnii exemplar sequutum supplēvisse, & aliā ab illius charactere, nempe Romano minuscule, Metaphrasin meam distinguendam curasse.

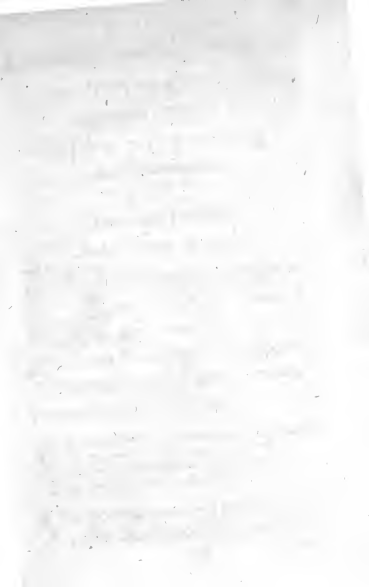
Ecquid est aliud? Imò verò est, Te quod rogem, Lector bone: Non bonorum enim neque favorem ambio, neque

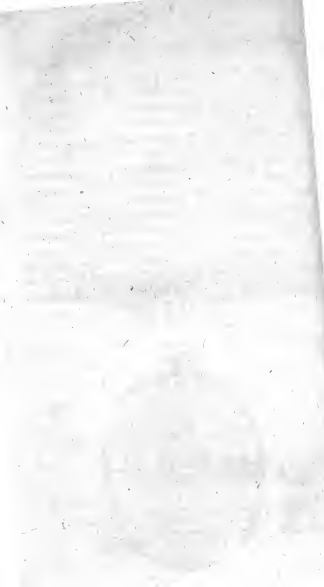
Epistola ad Lectorem.

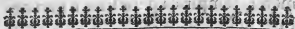
neque iudicium reformido, neque censuram deprecor: Te verò est rogatum quod velim, Hanc meam qualemcunque Metaphrasin, sive Metathesin, uti dixi, & Supplementum etiam equi bonique consulas. Quod si feceris, (facies autem, ut spero) Iusjurandum Hippocratis Græco-Latinum cum Metaphrasi Græco-Latina (in quarum alteram, datâ operâ, licentias, quibus in hac Metaphrasi usus sum, plerasq; omnes congerere tanquam in fasciculum certum est mihi, ubi primum ortum indultum fuerit) editurum promitto. Quibus exempla subjungam poëtarum Græcorum atque Latinorum, quos autores habeo: Quod quidem edubentius facturus sum, quod magis tibi restarum esse cupio, (quicquid contrâ oblatrent malevoli) Nihil à me factum, nihil scriptum, nihil tentatum, quod non optimorum autoritate sit comprobatum. Tu interea præsentibus utere, ac fruiere.

Χαῖρε καὶ ἑπαιρο.

ΤΩΝ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀφορισμῶν Βιβλίον Α΄.

HIPPOCRATIS

Aphorismorum

LIBER I.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.

Aphorismus primus.

Βίος βραχύς, ἢ δὲ τέχνη μα-
κρή, ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς, ἢ δὲ
πείρα σφαλερή, ἢ δὲ κρίσις
χαλεπή. Δεῖ δὲ ἔμμόνον ἐσωτὸν παρέχειν τὰ
δύοντα ποιέοντα, ἀλλὰ καὶ τὸν νοσέοντα, ἔ-
τις παρέοντα, ἔτι τὰ ἔξωθεν.

ΕΣΘ' ὁ βίος βραχύς, ἢ τέχνη μακρή, ὀξύς ὁ καιρὸς,
ἢ πείρα σφαλερή, ἢ κρίσις χαλεπή.
Δεῖ ὅτ' τὸν ἰντρον, νοσέοντά τε, καὶ παρέοντάς τε,
Ποιέειναι τὰ δύνοντ'· ἐν δὲ τὰ ἔξω ἔχειν.

Vita brevis; ars verò longa: sed oc-
casio momento sa; [& magni mo-
menti;]

menti;] empirica periclitatio periculosa; judicium difficile. Neque verò Medicus modò sic comparare se debet, ut faciat quod factò opus est; sed & æger, & qui præstò sunt, & quæ foris incidunt.

VIta brevis, sed non brevis ars, occasio præpes,
Tentamentum anceps, judiciumque grave.
Officium præstet medicus, cui pareat æger,
Servique: impediunt exteriora nihil.

ἈΦΟΡ. Β. Aphor. 2.

ΕΝ τῇσι παλαιαῖσι τῆς κοιλίας, καὶ τοῖσιν ἐμέτοισι τοῖσιν αὐτομάτως γιγνομένοισιν, ἢν μὲν δια δεῖ καθαίρειν καὶ καθαίρωνται, συμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσιν ἢν δὲ μή, τ' ἐναντίον. Οὕτω δὲ καὶ ἡ κτεταγμένη, ἢν εἰ ὅτι δεῖ γίνεσθαι γίσνηται, συμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσιν ἢν δὲ μή, τ' ἐναντίον. Ἐπιβλέπειν ὅτι δεῖ καὶ χόρην, καὶ ὄρην, καὶ ἡλικίαν, καὶ ἔσθην, ἐν ἷσι δεῖ, ἢ ὄ.

Οὐκ ἔστιν ἡλικία, καὶ ἔσθην, καὶ χόρην, καὶ ὄρην

Γαστέριον

Εἰς τὴν

ΓΑΣΤΡΕΣ ἐν ταραχῇσι, καὶ αὐτομάτως ἐμάταισι
 τοῖς ἀνένιπτρων μηχανημάτων τέχνης,
 ἢν τὰ δέοντα καθαίρωνται, τὸ μὲν εὐσφορόν ἐστιν
 ἢν δὲ πὶ παρ τὸ δέον, δύσφορόν ἐστι τόδε.
 οὕτω γ' ἢ καταγγεῖν τοιήδε εἴσα
 οἷν δέϊ, ἀγαθὸν ἢν ὅ μὴ, ἐκ ἀγαθῆ.
 τὸν γὰρ δέϊ χόρην τε, καὶ ὥρην, ἡλικίαν τε,
 νόσος δ', ἢς ἐν δέϊ, ἢ μὴ, ἐπιβλεπόμεν.

IN commotione & profluvio alvi
 non mediocri, & vomitibus ultro
 obortis; siquidem qualia purgari o-
 portet excludantur, confert, perfe-
 rúntque alacriter: sin minùs [conve-
 nienter ferantur,] contrá: [damnis
 etenim augentur.] Sic etiam vasorum
 évacuatio, si qualem moliri necesse
 est fiat, confert, ferúntque ex facili,
 & allevantur: sin minùs, contrarium
 illis evenit. Dispicere ergò oportet
 regionem, tempus, ætatem, & mor-
 bos, in quibus opus est, aut non.

ALvus quando fluit, vomitus vel spontè movetur,
 si facillè id possis sustinuisse, juvat.
 Sicque artis dum quæris opem, si qualia debent
 Exierint, rectè est: sin minùs, ista nocent.
 A rates igitur, regiones, tempora, morbos
 Respice: nam semper non pariuntur idem.

ΑΦΟΡ. γ'. Aphor. 3.

ΕΝ τοῖσι γυμναστικοῖσιν αἱ ἐπ' ἄκρον εὐ-
 εξία σφαλεραί, ἣν ἐν τῷ ἐχάτῳ ἔωσιν
 ὃ γ' ὁ δυνάμις μένει ἐν τῷ αὐτίῳ, ὃ δὲ ἀβε-
 μένι. ἐπεὶ δὲ ἐκ ἀβεμέμεν, ὃ δὲ π' ὁ δυνάμις
 γα' ὅτι τὸ βέλτιον ὁπιδιδόναι, λείπειται
 ὅτι τὸ χεῖρον. Τυτῶν δ' ἐν εἵνεκα ἢ εὐεξίῳ
 λύειν συμφέρει μὴ βραδέως, ἵνα πάλιν
 ἀρχὴ ἀναθρέψιος λάβῃ τὸ σῶμα· μηδὲ
 τὰς συμπτώσεις ἐς τὸ ἐχάτον ἀγειν, σφαλε-
 ρὸν γάρ. ἀλλ' ὁκοίη αἱ ἡ φύσις ἢ τὰ μέλλον-
 τος ὑπομένειν, ἐς τὸ τοῦ ἀγειν. Ὡσαύτως
 δὲ καὶ αἱ κενώσεις αἱ ἐς τὸ ἐχάτον ἀγασσά,
 σφαλεραί· καὶ πάλιν αἱ ἀναθρέψεις αἱ ἐν τῷ
 ἐχάτῳ ἔδσαι, σφαλεραί.

ΕΙΣ ἀθλητῶν παραίση, ἐν ἄκρῳ ἔδσαι,
 ἔστι μάλα σφαλερή· ὃ δὲ γ' ἀπρεμέειν,
 οὐδὲ μένειν δυνάται τοῖν, ὅτι περ ἔσκειν,
 οὐδὲ ὁπιδιδόναι τὸ κρείττον, ὅτ' ἄκρον ἔχει.
 Τῶνεκα δὴ ταύτῳ λύειν διὰ ὅτι τάχιστα,
 ὥστε τὸ σῶμα ἀρχὴν θρέψιος ἀναβέμεν.

Μηδὲ χρεὼν ἀρχὴν ἐνυπνώσας ἔχατον εἶσω.
 Καθ' ὃ φύσιν παντὸς σώματος αἰμ' ἀρχμεν.
 Πᾶσα δ' ἀνάστροφς σφαλερὴ, καὶ πᾶσα κίνωσις,
 Ἐχάτη ἢνπερ ἐστ' Ἐχάτα πάντα κινεῖ.

A Thletarum Euexia quæ ad summum [distentionis] evasit, periculosa: [natura] enim suo statu manere non potest; neque otiosa quiescere. Postquam ergo in otio non sit, nec jam tum ad ejus bonitatem quicquam adjungi cum possit, restat ut labatur in deterius. Quo fit, ut talem Euexiam sine cunctatione solvere oporteat, ut corpus, [redintegratâ nutritione] iterum augeascat. Nec tamen extrema inanitio est molienda, quâ vasa omnino concidant; illud enim periculi plenum: sed cujusmodi natura fuerit ejus qui perfectus, eò usque educendum. Porro autem ut vacationes ad summum ductæ periculi plenæ sunt: sic rursus summæ refectiones, periculosæ.

Ad summam veniens habitudo athletica molem,
 Noxia; cum non quò progrediatur habet.

Uno namque statu cum non consistere possit;

Est in deterius retrò necesse ruat.

Unde fit ut corpus confestim solvere profuit,

Quò possit rursus convenienter ali.

Sed modus hic adsit : nimium vacuare, periculum
Intentat; resciri plus nimioque, nocet.

ΑΦΟΡ. Δ'. Aphor. 4.

ΑΙ λεπταὶ καὶ ἀκριβέες διαίται, καὶ ἐν
τοῖσι μακροῖσιν αἰὲ πάθεισι, καὶ ἐν
τοῖσι ὀξέσιν, ὅ μὴ ὀπιδέχεται, σφαλεραί.
Καὶ πάλιν αἰ ἐς τὸ ἔχατον λεπτότητος
ἀφινγόμεναι διαίται, χαλεπαὶ καὶ γὰρ αἱ πλη-
ρώσεις αἰ ἐς τὸ ἔχατον ἀφινγόμεναι, χαλεπαί.

ΑΙ λεπταὶ τε καὶ ἀκριβέες νοσήσι διαίται,
Ἐν μακροῖσιν αἰ, ὀξέσι τ' ἐν πάθεισιν
Οὐ ὀπὶ μὴ ὀδέχεται, σφαλεραί. Πᾶσαι τε διαίται
Αἱ πάνυ λεπτόταται, πᾶσιν αἰ χαλεπαί.
Καὶ γὰρ ἀφινγόμεναι αἱ πληρώσεις ἐχατὴνδε,
Ἀνθρώποισι βροτοῖς εἰσιν αἰ χαλεπαί.

Diætæ tennes & accuratæ cum in
morbis diuturnis in totum pe-
riculosæ, tum etiam in acutis mor-
bis; maximè, si loco & jure non præ-
scri-

scribantur. Iterum extremè tenues diætæ, periculi plenæ. Nam & renutritiones quæ ad summum pervenêre, periculi plenæ.

Fert exquisitè tenuis discrimina victus,
Semper ubi morbus longior esse solet:
Nec minùs in morbis, cum non conducit, acutis
Arctior hæc vitæ regula, crimen habet.
Utq; nocet summè tenuem disponere victum:
Sic summè plenum multa pericla manent.

ΑΦΟΡ. Ι. Aphor. 5.

ΕΝ τῇσι λεπῇσι διαίτησιν ἀμαρτάνουσιν
οἱ νοσέοντες, διὸ μᾶλλον βλάπτονται.
Πᾶν γὰρ τὸ ἀμάρτημα, ὃ αἰ γίγνηται, μέγα
γίγνεται μᾶλλον ἐν τῇσι λεπῇσιν, ἢ ἐν
τῇσιν ὀλίγον ἀδροτέρησι διαίτησι. Διὰ τῆτο
ἐ τοῖσιν ὑγιαίνουσι σφαλεραὶ αἱ πάνυ λε-
παὶ, ἐ κατὰσκηῦται, ἐ ἀκρεβέες διαίται,
ὅτι τὰ ἀμαρτανόμενα χαλεπώτερον φέρουσι.
Διὰ τῆτο ἔν αἱ λεπαὶ ἐ ἀκρεβέες διαίται
σφαλεραὶ, ἐς τὰ πλεῖστα, τῶν σμικρὸν
ἀδροτέρων.

ΕΝ ὅ διαίτησι λεπῇ ἦτιν ἀμαρτίαισι,
 μᾶλλον τε βλάπτονται οἱ νοσέοντες αἰ-
 Πάν γὰρ ἀμαρτήμ', ὅ, ἢ ποτ' ἐν συμβέησι θυεῖσθαι,
 γίγνεται ἐν λεπῇ μᾶλλον, ἢ ἀδρότερῃ.
 Τῶν καὶ τοῖς ὑγαινέσι σφαλερὰ πᾶν λεπαῖ
 Ἀκρίβειαι τε εἴσ', αἱ τε καθιπτάμεναι
 Πάν γὰρ ἀμαρτηδὲν χαλεπώτερον οἱ γὰρ φέρουσιν.
 Αἱ λεπαὶ πλέον ἐν ἀδρότερον σφαλερὰ.

QUinetiam in diæta tenui in vitio
 sui sunt ægri: propterea damnis
 augentur. Omnino enim magis tenui
 diætâ, [loco non adhibitâ] quàm
 paulo pleniore peccatur. Quæ causa
 etiam est cur tenuis admodum, statura,
 & accurata diæta, sanis etiam sit pe-
 riculosa, quòd ejus delicta gravius
 illi ferant. Ergò tenuis accuratâque
 diæta paulo pleniore, in plura, est pe-
 riculosa magis.

ΙN tenui victu multum delinquitur ægris,
 Quo fit ut affecti sint graviore malo.
 Illis namque cibi plus fert penuria vixæ,
 Escarum quàm si copia magna foret.
 Evenit hoc sanis etiam. Quare minus omnes
 Implendo se errant; extenuando, magis.

ἈΦΟΡ. 5. Aphor. 6.

ΕΣ δὲ τὰ ἔσχατα νόσηματα, αἱ ἔσχα-
ται θεραπεῖαι ἐς ἀκρίβειαν, κράτισται.

ΕΣ δὲ τὰ ἔσχατα πάντα νόσηματα, αἱ θεραπεῖαι
ἔσχαται ἕως ἄκρου, εἰσὶ ποθεινότεραι.

Sed tamen ad morbos extremos,
extrema ad unguem curatio, præ-
clarè facit.

Accipiti, morboque gravi curatio summe
Anceps, & gravis est acceleranda tibi.

ἈΦΟΡ. 7. Aphor. 7.

ΟΚΕΣ μὲν ὅτι κατόξυ τὸ νόσημα αὐτὴ κα-
τὰς ἐσχάτας πόνας ἔχει, καὶ τῇ ἐσχά-
τως λεπιοτάτῃ ἀγρίτῃ ἀναγκαῖον χρεῖσθαι.
ΟΚΕΣ δὲ μή, ἀλλ' οὐδέχου αἰσθητέρας
διατῆναι, τρεῖς τὸν ὑποχρεῖσθαι βαίνειν, ὁκό-
σον ἂν ἡ νόσος μαλθακώτερη τῇ ἐσχάτῃ ᾖ.

ΟΠΕ κατόξυ νόσημα τὰ χεῖρος ἔχει ἔσχατον ἄλγος,
χεῖρ δὲ ἀναγκαῖον λεπιοτάτῃ γελῆναι.
ΟΠΕ

Ὅπῃ δὲ μὴ, τότε διὰ τῆς ἀδρότερας διαίτης
 ἐνδύχεται χρῆσθαι καὶ διὰ νόσιον μέτρον.
 Τόσον ὅπαι τότε γὰρ λαβήμεναί ὅτι δίχθιον,
 Ὅσον αὖν ἢ νῦν σφοδρότατων ἀπέχῃ.

ERgò, si morbus sit peracutus, in
 promptu laborum sunt summa
 omnia, ac tum quàm tenuissimâ diætâ
 est utendum: Quòd si non est [mor-
 bus peracutus,] ut pleniori diætæ lo-
 cus sit; pro eo [à tenui diætâ] disce-
 dendum, ut morbus extremis fuerit
 levior.

Sunt summo summi morbo incipiente dolores:
 Hic summè tenuis victus habeto locum.
 Ex aliquò sed si paulo sit plenior usu.
 Ipsius morbi sit tibi norma status.

ἈΦΟΡ. ή. Aphor. 8.

ΟΚόλαι ἀκμαΐζει τὸ νόσημα, τότε καὶ
 λεπιοτάτη ἀγείτη ἀναγκαῖον χρῆ-
 εσθαι.

Λεπιότατη ἡ διαίτη ἀναγκαῖον τότε χρῆσθαι,
 Ὅσποτε εἰς ἀκμὴν ἤλθε νόσημα εἶν.

AT verò cùm efflorescit morbi status, cùmque ille viget maximè, tum pertenuissimâ diætâ uti fuerit perutile.

Nam dum conficitur summis cruciatibus æger, Quam minimo virtus est operanda cibo.

ἈΦΟΡ. 9. Aphor. 9.

ΣΥΝΤΕΚΜΑΙΡΕΘΑΙ ΔΕ ΧΡΗ Ἔ Τὸν νοσέοντα, εἰ ἐξαρκέσῃ τῇ διαίτῃ πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς νόσου καὶ πότερον ἐκεῖνος ἀπαυδήσῃ πρότερον, ἢ ἐκ ἐξαρκέσῃ τῇ διαίτῃ, ἢ ἡ νόσος πρότερον ἀπαυδήσῃ, καὶ ἀμβλυεῖται.

ΣΥ'Ν Δὲ χρεῶν καὶ τεκμαίρεσθαι τὸν νοσέοντα,
Ἐἰ ἐξαρκέσῃ λεπτότατὴ καὶ τροφή
Ἐἰς ἀκμὴν καὶ ἀπὸ πότερον ἀυδήσῃ ἐκεῖνος,
ἢ ἀπαυδήσῃ ἢ καὶ νόσος πρότερον.

SEd unâ scienter colligere oportet, an æger tali diætâ ad morbi vigorem sufficiat: ac num prius ille deficiat,

deficiat, nec ei satisfiat diætâ; an verò morbus antè frangendus, atque confidat.

SEd conjecturam facias num tempore tanto
Ægrotus valeat pertolerare famem.
Et minaquid vires minuentur corporis illi.
An morbi poterit vltim superare prius.

ἈΦΟΡ. 10. Aphor. 10.

ΟΚόσοις μὲν ἂν ἀντίχα· ἢ ἀκμή, ἀντί-
χα λεπιδὼς ἀφαιρέται. Ὁκόσοις δὲ ἢ
ἀκμή ὑπερον, ἐς ἐκεῖνο καὶ παρὸ ἐκείνου μικρὸν
ἀφαιρετέον· ἐμωροῦσθαι δὲ πιοτέρως δια-
ταί, ὥς ἀνὲξ ἀρχέσθαι ὁ νοσέων.

Οἷσι μὲν ἀντίχα· ἢ ἀκμή ἄρ' ἀντίχα λεπιδὴ διαίτῃ.
Οἷσι δὲ ὑπερον ἢ, μικρὸν ἀφαιρετέον
Ἔς μὲν ἐκείνῳ τε καὶ παρὸ ἐκείνου· παρὸς δὲ αἰδρωτός,
Ὡς ἐξ ἀρχέσθαι τῷ νοσέοντι δύνει.

Quibuscunq; igitur morbi sum-
mus vigor in procinctu est, ex-
templo tenuem diætam victitent.
Quibus verò seriùs futurus est morbi
vigor

vigor, & eo ipso tempore [vigoris,]
& paulò antè est deducendum: antea
verò liberaliùs indulgendum, ut
æger par esse possit.

AC, quicumque tenet morbus, tenuissimus esto
Virtus, cum morbi cæperit esse vigor.
Qui sine eo præsens, nec adhuc impendet: abundè,
Ut vires consent, suppeditato cibum.

ΑΦΟΡ. ΙΑ. Aphor. II.

ΕΝ δὲ τοῖσι παροξυσμοῖσιν ὑποτέλλε-
σθαι χρὴ. τὸ τροσιγέται γὰρ βλάβει.
Καὶ ὅσοι χατὰ περιόδους παροξιώνεται, ἐν
τοῖσι παροξυσμοῖσιν ὑποτέλλεσθαι χρὴ.

Χρὴ δ' ὑποτελλέμεναι ἐν τοῖσι παροξυσμοῖσι.
Προδίδμεναι τότε γὰρ βραῖμα, μάλ' αὖ βλαβέρον.
Ὅν δὲ κατισταμένους ὡς δὲ δι' ὀξυμοὶ καὶ κύκλος,
Ὅπ' ἐ παροξυσμοί, χρὴ ὑποτελλέμεναι.

IN paroxysmis à cibo abstinendum
est: nam ejus accessio damno est.
Quinetiam quæ periodis quibusdam
ingravescent, in horum paroxysmis
abstinere oportet.

NEc lateat tempus, quando est accessio morbi:
 Tutò vix erenim tunc alimenta dabis.
 In quæis circuitus verò est, servabis id ipsum:
 Sumptū namque cibis abstinuissæ juvat.

ἈΦΟΡ. β'. Aphor. 12.

ΤΟΥΣ δὲ παροξυσμὸς καὶ τὰς κατὰ-
 στας δηλώσουσι αἱ νύκτοι, καὶ αἱ ὥραι
 τῷ ἔτεος, καὶ αἱ τῆς περιόδου πρὸς
 ἀλλήλας ἀνταποδοσίου, ἥντι κατ' ἡμέρην,
 ἥντε παρ' ἡμέρην, ἥντε καὶ διὰ πλείονος χρό-
 νου γίνονται. Ἀτὰρ καὶ τοῖσιν ἐπιφανομέ-
 νοισι, οἷον ἐν πλευριτικοῖσι πύελον ἢ ἀσπί-
 κα ἐπιφαίνειται ἀρχόμενος, βραχυψύξῃ ἢν δὲ
 ὑστερον ἐπιφαίνειται, μικρὴν. Καὶ ὕδα, ὡ-
 σποχωρήματα, καὶ ἰδρώτες, καὶ ἔκκριτα
 καὶ δύσκειρα, καὶ βραχέα καὶ μακρά τα-
 νυσημαῖα ἐπιφανόμενα δηλοῖ.

ΤΟΥΣ δὲ παροξυσμὸς καὶ τὰς κατὰ νύκτα
 δηλώσουσι, καὶ αἱ ὥραι ἐν τῷ ἔτεος,
 Ἄνταποδοσίου τε ἑδῶν πρὸς αἱ ἀλλήλας,
 ἥντε καθημεριναί, ἥντε παρημεριναί,
 ἥντε χρόνιοι διὰ πλείονος φιλέωσι γινέσθαι.
 Ἀτὰρ δὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς ἐπιφανομένοις ὅτιον

Ὅτιον ἐὰν πλῆθον ῥῆν ἐν πλευρίπιδ' ἀρχῇ,
 Ἐγγύς αὐτῇ ἢ ἀκμῇ· ἦν δὲ μή, ἐκ ἐτι δὴ.
 Οὐρεν, ὑπαιχώρημ', ἰδρῶς τε νοσήματα δηλοῖ
 Δύσκειτα κ' ευκείτα δὴ, μακροῦ τε κ' βραχέος.

JAm verò paroxysmos & status morborum ipsi pro se quicq; morbi aperient, & anni tempora, & statæ periodorum vices intèrque se reciprocationes, si quotidiane illæ fuerint, tum si alternis diebus repetant, tum si majoribus intervallis. Eò quoque pertinent epiphænomena: ut si ineunte pleuritide expectoratum ilico appareat, brevis est morbus; si autem ferius, diuturnus. Quin & urinæ, & dejectiones, & sudores, ut apparuerint, secundi aut sinistri morbos judicii, breves aut diuturnos fore significant.

Nunc quinam accessus, quæ conditioque futura est, Ex morbo, ac anni tempore scire licet. Circuitus varius poterit quoque multa notare, Sive hic quotidie, aut quomodocunque redit. Indicat haudq; parùm quod morbo accedere natum est: Exemplum lateris præbeat indè dolor. Si namque edatur primo jam tempore sputum, Perbrevis: at si extet postea, longus erit. Urinæ, necnon alvus sudorque docebunt, Quod morbi spatium, judiciumve dabunt.

ἈΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

Γέροντες εὐφρώτατα νηστεῖν φέρουσι·
 δεύτερον οἱ καθ' ἡλικίαν ἢ κίττα μει-
 ράκια· πάντων δὲ μάλιστα παῖδιά·
 τέτάρτοι δὲ αὐτέων ἂν αὖ τύχῃ αὐτοὶ
 ἑαυτοῖς προθυμότερα εὐνῶσι.

Ηγ' ὅπως μάλ' αὖ νηστεῖν γὰ φέρουσι γέροντες·
 δεύτερον, ἡλικίῃ οἷσι καθιστάμενη·
 οἱ δὲ νέοι μὲν τέτ' μὲν τέτ' δὲ τὰ παῖδιά· ὅτ' δὲ
 ἡλικίᾳ ὅσα φύσιν ὅτι προθυμότερα.

Senes (quibus est cruda viridisque
 senectus) inedia patientissimi
 sunt: mox homines constantis æta-
 tis: nequaquam adolescentes: maxi-
 méque omnium pueri: atque omni-
 no qui id ætatis fuerint alacriores.

Longa senes leviter tolerant jejunia, deinceps
 Ætatis medium qui ingrediuntur iter.
 Sed juvenes ægré, puerique his ægrius, omnes
 Ingenio quotquot fervidiore valent.

ἈΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. ΙΔ'. Aphor. 14.

ΤΑ αὐξανόμενα πλείστον ἔχει τὸ ἔμφυτον θερμόν· πλείστης ὦν δαίλαι τροφῆς· εἰ δὲ μή, τὸ σῶμα ἀναλίσκειται. Γέρουσι δὲ ὀλίγον τὸ θερμόν· ἀλλὰ τὸ αἶμα ὀλίγων ὑπεκκαυμῶν δέον· ὑπὸ πολλῶν γὰρ ἀποσβέννυται. Διὰ τὸ αἶμα οἱ πυρετοὶ τοῖσι γέρουσιν ἔχουσιν ὁμοίως ὀξέες· ψυχρὸν γὰρ τὸ σῶμα.

Θερμόν ἔχει τὰ ἀεξόμενα πλείστον τὸ μὲν ἔνδον· ἔνθεν γὰρ τοι πλείστης ταῦτα τροφῆς δαίλαι· Ἦν δὲ μή, αὐτίκα σῶμα ἀναλίσκειται. Οἱ δὲ γέροντες θερμόν ἔχουσιν ὀλίγον· τοῖς αἶμα δὲ ὀλίγης· ἀποσβέννυται ἀπὸ πολλῆς. Τοῖς γὰρ αἶμα ὁμοίως ὀξέες οἱ πυρετοὶ, ἔνθεν γὰρ ψυχρότατοι.

QUæ corpora incrementis auge-
scunt, plurimum habent calidi
nativi; propterea quæ plurimo egent
alimento: alioqui horum corpus ta-
bescit. Senibus verò parum caloris
supereft: quo fit ut paucis fomitibus
contenti sint: nam copiâ extingue-

retur facile. Quæ causa est cur senibus non ità sint febres acutæ: frigidum enim est eorum corpus.

Corpora dum crescunt innato plena calore,
 Nè consumantur, plura alimenta petunt:
 Exiguus verò calor accedente senectâ est:
 Hic nè extinguatur, convenit esse parum.
 Hac causa minùs ergò senes torquentur acutis
 Febribus, ut quorum corpora frigus habet.

ΑΦΟΡ. ΙΕ. Aphor. 15.

ΑΙ κοιλίαι χιμῶνος & ἡρος θερμότε-
 ται φύσιν, & ὕπνοι μακρότατοι. Ὡ-
 τούτησιν ὅν ὥρησι καὶ ταῖ προστάγματα
 πλείω δοτέον καὶ γὰρ τὸ ἐμφυτον θερμὸν πλεί-
 ον ἔχει. Σοφῆς ὅν πλείονος δέον ὁ σημεῖον
 αἱ ἡλικίαι, & οἱ ἀθληταί.

Θερμότεσαι δὲ φύσιν αἱ κοιλίαι εἰσὶ, καὶ ὕπνοι
 Μακρότατοι, ἐν τῷ χιμῶνι καὶ ἡρὶ.
 Ἐν ταύτῃσ' ἄρα δεῖ ὥρησι προστάγματα δύναι
 Πλείονα· θερμὸν γὰρ τὸ ἐμφυτὸν ὅτι πλέον.
 Καὶ διὰ τῆτο σοφῆς πλέον ὁ δοκέει δέεσθαι
 Μάρτυρες ἀθληταί, καὶ πάλιν ἡλικίαι.

INsignes capacitates internæ Hyeme & Vere sunt naturâ calidissimæ, & somni longissimi. Iis igitur temporibus cibi accessio est adjungenda: nam cum calidi innati plus habeant; eo fit, ut iis majore nutrîcatu sit opus: cujus rei documento nobis sunt ætates, & athletæ.

Natura, ventres & bruma & vere calorem
Intus habent summum, fitq; per ampla quies.
Tempora p̄rque isthæc epulis licet ampliter uti:
Quod satis athletæ nos, puerique docent.

ἈΦΟΡ. ις. Aphor. 16.

ΑΙ ὕγραὶ διαίται πᾶσι τοῖσι πυρεταῖς
ὄντι συμφέρονται, μάλιστα δὲ παιδίοις,
& τοῖσιν ἄλλοις τοῖσιν ὅπως εἰ-
ρησμένοις ἀγαθόν.

Τοῖς πυρεταῖς, μάλιστα δὲ τοῖς παιδεσιν,
& τοῖσιν ἄλλοις τὸ λαβεῖν ὕγραν, ὅς ὕγρα λαβεῖν.

Diætæ humidæ febricitantibus
 Omnibus accommodatæ sunt,
 maximè verò pueris, atque aliis qui
 sic diætam instituerunt.

Humidior victus pueris, pariterque suëtis
 Convenit, accensis corporibusque febri.

ἈΦΟΡ. ΙΖ. Aphor. 17.

ΚΑὶ τοῖσιν ἀπαξ ἢ δὶς, καὶ πλείω ἢ ἐλάσσω,
 καὶ κατὰ μέρος. Δοτέον δὲ καὶ
 τῷ ἔθει, καὶ τῇ ὥρῃ, καὶ τῇ χώρῃ, καὶ τῇ ἡλικίῃ.

Χ τοῖσιν ἀπαξ ἢ δὶς, καὶ πλείω ἢ ἐλάσσω
 βρώματα καὶ δύναι, φερέτω, κατὰ μέρος.
 Τῷ δὲ εἶδει δοτέον καὶ τῇ ὥρῃ καὶ δοτέον καὶ,
 καὶ τῇ γὰρ τῇ χώρῃ, καὶ καὶ τῇ ἡλικίῃ.

Quinetiam quibus consentaneum
 est semel aut bis die [pastum ini-
 re,] quibúsque pleniore aut parciore
 manu, & quo progressu fieri oportea-
 at. Sed concedendum est aliquid
 consuetudini, & tempori, & regioni,
 & ætati.

Num semel, aut bis edant, num pauca an multa, videndum:

Idq̃ minutatim, morbus ut ista feret.

Plurima sed mori, ac etati plurima danda:

Summāque sit ratio temporis, atque loci.

ἈΦΟΡ. ιη. Aphor. 18.

Θέρους καὶ φθινοπώρᾳ σιτία δυσφοροῦντα φέρουσι χειμῶνος, ὁμῶς ἥρος, δεύτερον.

Δυσφορεῖ τὸ θερεῖν τὰ τε σιτία καὶ φθινοπώρᾳ·
Ευφορεῖ, χειμῶνος· δεύτερον, ἀλλ' ἑαρος.

Æ State & Autumno cibos æger-
rimè ferunt: Hyeme, facillimè:
mox, Vere.

A Utumno ac æstate cibis qui sumitur, ægrè
Sumitur: apta magis tempora, ver & hyems.

ἈΦΟΡ. ιθ'. Aphor. 19.

Τοῖσιν ἐν τῇσι θερόδοις παροξυνο-
μήσοισι μηδὲν δίδοναι, μηδ' ἀναγκά-

Ζῆν' ἀλλ' ἀφαιρέειν τῆς ἀναδείξεως ἀπὸ
τῆς κρίσεως.

ΜΗδ' ἐν ὁμοῖσι πύει ἀνάμειξαι τὴν ἀναδείξεωσιν.
Ἀλλ' ἀπὸ ἀναδείξεως αἵρεε ἀπὸ κρίσεως.

IN morbis qui per circuitus recru-
descunt, nihil est exhibendum, neq;
ullâ ratione adduci quis debet ut ali-
quid exhibendum putet : sed contrâ
demenda cibi accessio ante crises.

Ο Rdinè si accessus redeant; nil offer edendum
Antè: decet vacuum corpus habere cibo.

ἈΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

ΤΑ κρινόμενα, καὶ τὰ κεκριμμένα ἀρτίως,
μὴ κινέειν, μηδὲ νεωτεροποιέειν, μήτε
φαρμακείησι, μήτ' ἄλλοις ἐρεθισμοῖσι,
ἀλλ' ἑαυ.

ΜΗ κινῆμεναι τὰ κρίνει φύσις, ἢ ἀποκρίνε,
μηδὲ ἐρεθίζεμεναι τὴν φύσιν ἀλλὰ ἑαυ.

Quæ judicantur perfecté, quæque
judicata sunt exquisité, nullo
modo movenda, neq; novanda, neq;
medicamentis purgantibus, neq; ali-
is irritamentis: sed missa facienda.

*Quæ decernuntur, plenè aut decreta fuerunt,
ut moveas aliquid, vel medicere nefas.*

ἈΦΟΡ. κα. Aphor. 21.

Α Δεῖ ἀγεῖν, ὅκῃ ἀν μάλιστα ῥέπῃ, ταύ-
τῃ ἀγῆν, ὡς τὸ συμφερόντων χρείων.

Ο Σσα ὑπακτέα, ἢ κινητέα φαρμακίησιν,
ἢ χι μάλιστα ῥέπει, τῇ δὲ μάλιστα ἀγεῖν.

Quæ ducenda sunt, eò ducenda quò
maximè natura viam affectat, per
loca lege naturæ commoda.

*Quò vis cunque rapit naturæ, fertor eòdem:
Idè, haud neglecta commoditate loci.*

ἈΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

ΠΕΠΟΝΑ ΦΑΡΜΑΚΕΥΕΙΝ ΚΥ ΚΙΝΕΕΙΝ, ΜΗ
ΩΜΑ', ΜΗΔ' ΟΤ' ΑΡΧΗΨΙΝ, ἢ ΜΗ ΟΡΓΑ'.
ΤΑ ΔΕ ΠΛΕΙΣΤΑ ΟΥΚ ΟΡΓΑ'.

ΠΕΠΛΑ, ΜΗ ΩΜΑ' ΑΓΕΙΝ, ΝΕΣΣΩΝ ΜΗΔ' ΑΡΧΟΜΕΝΑΝ, ἢ
"ΗΝ ΜΗ ΟΡΓΗΣΗ ΠΡΩΤΑ· Τὸ δὲ σπάνιον.

Concocta medicamento purgare
ac movere oportet, non cruda,
neque ineunte morbo, nisi materia
turgeat: plurimum verò non turget.

Concocta, haud cruda move: nec quid, nisi turgeat
humor,
Principiis tentes. Quod minus aio frequens.

ἈΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

ΤΑ ΧΩΡΕΟΝΤΑ ΜΗ Τῷ ΠΛΗΘΕΙ ΤΕΧΜΑΙ-
ΡΕΘΑΙ, ΑΛΛ' ΩΣ ΑΝ ΧΩΡΕΗ ΟΙΑ ΔΕΙ, Ε
ΦΕΡΕΙ ΕΥΦΟΡΩΣ. ΚΑΙ ΟΥΚ ΔΕΙ, ΜΕΧΕΙ
ΛΕΙΠΟΘΥΜΙΝΣ ΑΓΕΙΝ ΚΥ ΤΩΤΟ ΠΟΙΕΕΙΝ, ἢ ΕΞΑΡ-
ΚΕΣΗ Θ' ΥΠΟΣΕΩΝ.

ΜΗ' ποτε τὰ πλήθει χαρήματα τεκμαίρεσθαι.
 Ἀλλ' ὡς ἂν τὰ χρὴ χαρὲν, εὖ τε φέροι.
 Ἡ γὰρ δὲ δέϊ, ἕως ἂν λείπῃσιν ὁ θυμὸς ἄγειν χρεή.
 Τὺτο δέ, ὡς ἰσχύς πρὸ νοσέοντι παρῇ.

QUare excretiones non à copia aut numero metiri oportet, sed prout qualia decet feruntur, & ægri ferunt ex facili. Nam si vel ad lipothymiam usq; movendum sit, faciendum id sanè, modò æger par esse possit.

Non quantum fuerit demptum de corpore refert; Sed quale, & placidè num ferat æger idem. Cùmque animus dum deficiat vacuare necesse est, Id jacias, æger si modò robur habet.

ἈΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

ΕΝ τοῖσιν ὀξέσι πάθεσιν ὀλιγάκις, καὶ ἐν ἀρχῇσι τῇσι φαρμακείησι χρέεσθαι καὶ τὸ τοσούτου ἐκφραζέσθαι ποιέειν.

Οὕτω νοσέοντι σπανίως, καὶ ἐν ἀρχῇσι φάρμακα δύναιτο πρὸς ἐκφραζέσθαι τὸ τοσούτου ποιέμεναι.

IN morbis acutis rarò, ac ineunte morbo, [si id faciendum] pharmaciae

ciæ est locus. Atque id, adhibito antè singulari iudicio, faciendum.

MOrbi principio purgans medicamen acutè
Rarò sumendum, nec sine iudicio.

ἌΦΟΡ. κέ. Aphor. 25.

ἩΝ οἷα δεῖ καθαίρεσθαι καθαίρωνται,
ἔξυμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσι· τὰ δὲ
ἐναντία, δυσχερῶς.

ἩΝ ὃ καθαίρωνται οἷα χρή, ἔξυμφορὸν ἔστιν,
ἡὺφόρως τε φέρουσιν· ἢν ὃ μὴ, ἀργαλέως.

SI qualia purgari oportet exclu-
dantur, confert, perferuntq; ala-
criter: sin contrá, difficulter ferunt.

Si quod oportebat purgatio sustulit, agro
vtilis existit, sitq; molesta nihil.

ΤΩΝ ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
Ἀφορισμῶν Βιβλίον β'.

HIPPOCRATIS
Aphorismorum
LIBER II.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.
Aphorismus primus.

ΕΝ ᾧ νοσήματι ὕπνος πόνον ποι-
εῖ, θανάσιμον· ὡς δὲ ὠφελές,
ἔσθ' θανάσιμον.

Υπνὸς ὅκε τίκῃσι πόνον, θανατηφόρον ἔσθιν·
οὐ θανατηφόρον ἔσθ', ἢν δὲ ποτ' ὠφελές.

Quo in morbo somnus laborem
parit, funestum: si autem juvat,
nihil funestum.

Somno per quemvis morbum faciente dolorem,
Signum lethale est: sed minuyente, bonum.

ἈΦΟΡ. Β'. Aphor. 2.

ὉΚε ἀφροσύνην ὕπνος παύει, ἀγαθόν.

Ἐντε παφροσύνην ὕπνος παύει, μέγ' ἄμεινον.

Ubi [enim] somnus delirii vacuitatem affert, bonum.

Sicuti sublata est ubi deliratio somno, Ægroto facilis creditur esse salus.

ἈΦΟΡ. Γ'. Aphor. 3.

Ὑπνος, ἀγρυπνία, ἀμφοτέρω μᾶλλον τῷ μετρίῳ γιγνόμενα, κακόν.

Ὑπνος, ἀγρυπνία τε πέλει, καὶ μέτρον, ἀεισον· μᾶλλον τῷ μετρίῳ, ἀμφοτέροισι δὲ κακόν.

Somnus & vigiliæ, utraque, si immoderata sint, malum.

Si quis plus æquo vigilârit, læditur inde: Siquæ cadat nimius pectore somnus, obest.

ἈΦΟΡ. Δ'. Aphor. 4.

ὉΥ πλησμονή, ἔ λιμός, ἔδ' ἄλλο
ἔδ' ἐν ἀγαθόν, ὅ, τι ἀν μᾶλλον τ' φύ-
σιος ἤ.

ὉΥδὲ πλησμονή, ἔ λιμός δέ τοι, ἔδ' ἐπ' ἄλλο
ἔδ' ἀγαθόν, μᾶλλον τῆς φύσεως ὅ, τ' ἀν ἤ.

NEquē satietas, neque nimia cibī
abstinentia, neque aliud quip-
piam salutare, quod supra naturam
fuerit.

UT *q̄ nimis plenum, nimium sic corpus inane*
In vitio est, quidvis exuperansque modum.

ἈΦΟΡ. Ε'. Aphor. 5.

ΚΟ'ποι αὐτόματοι φεράζουσι νέσους.

Ἀυτόματοι φεράζουσι κόποι νέσους ἐπιέσας.

LAssitudines ultro obortæ arguunt
[futuros] morbos.

Corpora sponte sua quæ sunt quasi fessa labore,
Morbis haudquaquam sunt caritura diu.

ἈΦΟΡ. ς'. Aphor. 6.

Οἱ Κόσοι πονέοντες τι τῷ σώματι, τὰ
πολλὰ τῇ πύων ὅκ ἀιοθάνοισι,
τῷ τέοισιν ἡ γνώμη νοσεί.

ΣΩματι οἱ γε πονέοντες τι, τὰ πολλὰ πόνων ἐκ
Αἰδεύνῃαι, γνώμη τοῖσιν αἰεὶ νοσεί.

Quicunq; ex parte aliqua corporis
laborant, & nullo modo eam læ-
sionem percipiunt, iis mens laborat.

Ubi dolor est partis cujusquam corporis, & non
Percipit hunc ager, mens animusque labat.

ἈΦΟΡ. ζ'. Aphor. 7.

Τὰ ἐν πολλῷ χρόνῳ λεπτασόμενα σώ-
ματα νωθρῶς ἐπαναζέφειν δεῖ. τὰ δ' ἐν
ὀλίγῳ, ὀλίγως.

Σώματος ἐνὶ χρόνῳ πολλῷ λεπτασόμενοι,
δεῖ τρεφέμεν νωθρῶς ἐν δ' ὀλίγῳ, ὀλίγως.

Quæ longo tempore extenuata
sunt corpora, lentè reficere
oportet: quæ verò brevi, celeriter.

Corpora quæ lentè sunt extenuata, requirunt
Paulatim refici: quæ subitòque, brevi.

Ἀ Φ Ο Ρ. ή. Aphor. 8.

ΗΝ ἐκ νέου τροφῷ λαμβάνων τις μὴ
ἰσχύῃ, σημαίνει ὅτι πλείονι τροφῇ τὸ
σῶμα χρεῖται· ἢν δὲ τροφῷ μὴ
λαμβάνοντος τὸ το γίγνηται, χρὴ εἰδέναι
ὅτι κενώσιος δέεται.

ΗΝ γε τροφῷ ὁ λαβὼν ἐκ νέου μὴ ἰσχύῃ,
Δηλὸν ὅτι πλείονι σῶμα τροφῇ χρεῖται.
Τὸ τ' ὡ γίγνηται ὅ τροφῷ τε μὴ δὲ λαβόντος,
Ἰδ' ὅτι τὸ δ' ὁ παῖδων φαρμακίης δέεται.

Si quis à morbo cibum capiens non
confirmatur, plenior id arguit
corpus nutritu uti. Quòd si nec
capienti idem contingat, vacuatione
tum opus esse pro certo habendum.

Si vigor à morbo comedenti haud accadat ægro,
Significat nimio membra onerata cibo.
Verùm si abstineat, nec vires colligat, humor
Qui nocet imprimis evacuandus erit.

ἈΦΟΡ. γ'. Aphor. 9.

Τὰ μὴ καθαρά τῶν σωμάτων ὅσοι αἰ
θρέψης, μάλλον βλάψης.

Σῶμα τὸ μὴ καθαρὸν τρεφόμεν καὶ βλαπτόμεν, ἴσον.

Corpora impura quo plus ali-
menti assumunt, eo pluribus
damnis augentur.

Nam corpus, quod sit corrupto humore refertum,
quo magis enutrit, hoc magis error inest.

ἈΦΟΡ. δ'. Aphor. 10.

Τὰ σώματα χρὴ, ὅκῃ ἂν τις βέλῃται
καθαίρειν, ἔυρα ποιεῖν.

Σώματα χρὴ ἐδέλοντα καθαίρειν, ἔυρα ποιεῖν.

Atqui, si quispiam corpora purga-
re voluerit, meabilia ut reddat
necesse est.

Purganti quoties vacuas medicamine corpus,
quò bene res cedat, fluxile redde prius.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ια. Aphor. 11.

Ῥᾶον πληρῆσαι ποτῶ, ἢ σιτί. Κ

Ῥᾶον μὲν πληρῆσαι ὑπαὶ ποτῶ, ἢ ὑπὸ σίτε.

Facilius est refici potu, quàm cibo.

P Ocula nos nutrire valent velocius escis,
Humida quòd solidis sùnt magis apta coqui.

ἈΦΟΡ. ιβ. Aphor. 12.

Τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα ἐν τῇσι νέ-
σοισι μᾶλλον κρῖσιν, ὑποστροφὰς ποιεῖν
εἴωθεν.

Εἰ τί ποτ' ἐν νέσῳ μᾶλλον κρῖσιν ἐγκατελείφθῃ,
Πολλάκι τοι φιλέει νέσος ὑποστροφάμενη.

M Orborum reliquiae, quæ à crisi
superfunt, recidivos morbos
parere consueverunt.

M Orbi reliquiae, postquam crisis acta, manentes,
Sæpe reversuri sònsque caputque mali.

ΑΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ιγ. Aphor. 13.

Ο Κόσσοι κρίσις γίγνεται, τετέσιον ἢ
νύξ δύσφορος ἢ πρὸς τὸ παροξυσμῶς
ἢ δὲ ὅπῃσιν εὐφρωτέρη ὥς ὅτι τὸ πολὺ.

Ἡ Νύξ ἢ πρὸς γένεσιν πρὸς τοῦ παροξυσμοῦ,
οἱσι νόσσοι κρίσις γίγνεται, ἀργαλέη.

Ἡ δὲ ὅπῃσιν παροξυσμὸν μετὰ νύξ ἐπὶ πλείστα
τῶν νοσούντων ὅσον γίγνεται ἀργαλέη.

Quibuscumq; propinqua est cri-
sis, nox eo paroxysmo superior
gravis est : quæ verò nox succedit
[crisi] maximam partem facilis est.

Judicium quibus est agris jam jamque futurum,
His ante accessum nox solet esse gravis:
At quæ subsequitur (tristis certamine pugnae
Deposito) magna ex parte remissa cadit.

ἈΦΟΡ. ιδ. Aphor. 14.

ΕΝ τῇσι τῆς κοιλίας ρεύσεσιν αἱ μετὰ
βολαὶ τῆς ἀφαιρέσεως ὠφελέου-
σιν, ὡς μὴ ἐς τὰ πονηρὰ μετεβάλλη.

ΕΚκρίσεις φελαβάλλουσαι ἐν ῥεῦσιν γαστρὸς
ὠφελέας, ἢν μὴ ὧσι πομπώτεραι.

IN alvi profluviiis [criticis ultro
obortis] excrementorum varie-
tates juvant, nisi excrementa in pra-
va mutantur.

VEnter si excernat vario distincta colore;
Utile censetur, si color ille malus.

ΑΦΟΡ. ΙΕ. Aphor. 15.

ΟΚα φάρυγξ νοσέει, ἢ φύματι ἐν τῷ
σώματι ἐκφύεται, σκέπτεσθαι χρὴ
τοὺς ἐκκρίσεις. Ἦν γὰρ χολώδεις ἔωσι, τὸ
τῷμα ξαννοστέει· ἢ δὲ ὅμοιαι τοῖσι ὑγιά-
νισι γίνωνται, ἀσφαλές τὸ σῶμα τρέφειν.

ΟΤτε φάρυγξ νοσέει, ἢ τοι φύματι ἐκφύονται,
χρὴ σε σκέπτεσθαι σώματος ἐκκρίσεις.
Ξαννοστέει γὰρ τῷμα, χολώδεις ἢ περ ἔωσιν.
Ἦν ὑγιεῖς δέ, τὸ σῶμα ἀσφαλές ὅτι τρέφειν.

AT verò ubi fauces ægrotant, aut
tubercula è corpore pullulant,
excretiones considerare oportet.

Nam si biliosæ fuerint, interna viscera unâ ægrotant: quòd si sanorum excretionem præ se ferant, corpus alere tutum est.

F Auces cùm fuerint ægræ, vel tubera carite
Prodierint, alvus conspicienda venit.
Nam si persusa est bili, tum corpora languent:
Si qualis sani est, corpus oportet ali.

ἈΦΟΡ. 15'. Aphor. 16.

ΟΚϠ λιμός, ὃ δεῖ πονέειν.

Τοῖς λιμωπῶντεςσι πονήμεναι ἔσπερον ὄσιν.

COrpore inediâ confecto, non laborandum.

O Minimodis debent omnes vitare laborem;
Si quibus ex causis dura ferenda fames.

ἈΦΟΡ. 16'. Aphor. 17.

ΟΚϠ αἰν τροφή ὡς αἰ φύσιν πλείων
εἰσέλθῃ, τὴν ἰᾶσιν ποίεει δηλοῖ δὲ

ἡ ἰσῆσις.

Παῖρ

Πᾶρ φύσιν εἰσελθῆσα τροφή νύσηματα πικλεῖ·
 Εκ διερχομένων, ἐστὶ μαθεῖν, μεθόδις.

Vbi nutrimentum ultra naturam
 capitur, morbum facit: Argu-
 mento est & ipsa sanatio.

Cum plus quam satis est sumatur, morbus adurget:
 Curandi planè hoc ex ratione patet.

ἈΦΟΡ. ιη. Aphor. 18.

Τῶν τροφῶν ἀγρόως καὶ ταχύως, τα-
 χείας καὶ αἱ ἀποχωρήσεις γίνονται.

Ὅσα τρέφουσιν τάχιστα, ὡς χωρεῖνσι τάχιστα.

Eorum quæ affatim & celeriter nu-
 triunt, celeres etiam existunt ex-
 cretiones.

Quod tum confertim nutrit, tum tempore parvo,
 Parvo scerni tempore suevit idem.

ἈΦΟΡ. ιθ. Aphor. 19.

Τῶν ὀξέων νοσημάτων ἡ πᾶμπαν ἀσφα-
 λές αἱ προδιαφορεύσεις ὅτε τῶν φα-
 νάτω, ὅτε τῆς υἱείης.

Aἰ μὲν περὶ γνώσεως ὑγιείης καὶ θανάτου,
Ὅξεσιν ἐν παιδείᾳ, ἢ πάνυ ἀσφαλέες.

Autorum morborum non
omnino, & sine dubio, interi-
tus aut salutis sunt prædictiones.

Vltæ ac interitus fallax prædictio, morbus
spicula si pharetra promit acuta sua.

ἈΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

Οκρόσοισι νέουσι ἐῤσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ
εἰσι, τετέοισιν σπογγώσκησιν ξηραί-
νονται. Ὀκρόσοισι δὲ νέουσι ἐῤσιν αἱ κοιλίαι
ξηραὶ εἰσι, τετέοισι πυρεσβυτέροισι γιγνομέ-
νοισιν ὑγραίνονται.

Οἱσι νέουσι ἐῤσ' αἱ κοιλίαι ὑγραὶ ἔασι,
τοῖσι χρεσιν ἐῤσ' αἰψά γε ξηρότεραι.
Οἱσι νέουσι ἐῤσ' αἱ ξηραὶ κοιλί' ἔασι,
τοῖσι χρεσιν ἐῤσ' ἔμπανιν ὑγρότεραι.

Quibus juvenibus profusior est
calvus, iis senescentibus contra-
hitur: Et quibus in adolescentia fuit
adstricta, affecta ætate solvitur.

Cursu si nimio juveni suat impetus alvi,
 Contrahit hunc demum saepe senectū sibi.
 Ast adolescenti si contrā adstringitur alvus,
 Fit plerumque eadem post resoluta seni.

ΑΦΟΡ. κα. Aphor. 21.

Λιμὸν θώρηξις λύει.

Λιμὸν θώρηξις λύει, θεινόν τῷ ἔδντα.

Famem caninam thorexis eximit.

Quæ satīs expleri nescit jejuna cupido,
 Tollitur exhausto liberiore mero.

ΑΦΟΡ. κβ. Aphor. 22.

Απὸ πλημονῆς ὀκόσαι ἀν νεσῆματα
 γένηται, κένωσις ἵηται· ἔ· ὀκόσαι
 ὑπὸ κενώσιος, πλημονή· ἔ· τῶν
 ἄλλων ἢ ὑπεναντίως.

Οσα τὸ σῶμα ὑπερπληρὲν νεσῆματα τίκει,
 ἵηται ταχέως ταῦτα τὸ σῶμα κενέν.
 Ὅσα τὸ σῶμα κενέν, ἵηται ταῦτα τὸ πληρὲν.
 Ἔστι γὰρ ἀλλήλων τοιάδε ἀναιρετική.

Quemadmodum enim qui à sati-
etate eveniunt morbi, vacuatio-
ne curantur; ità qui à vacuatione pro-
ficiscuntur, satietate. Ac pari ratione
aliorum adhibitâ mediocri contrarie-
tate.

Morbi quodque genus pleno si corpore fiat,
Demi materiam velle videtur opus:
Si verò tenui confederit, adjiciendum est.
Cura est ab oppositis quæque petenda modis.

ΑΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

ΤΑ' ὁξεία τῶν νοσημάτων κρίνεσθαι ἐν
τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρησιν.

Tōn ὁξέων περὶ τεσσάρων τεσσάρων ἡμέρ' ἔασιν.

ACuti morbi intra quatuordecim
dies judicantur.

Corpus si quando morbis tenetur acutis,
Ipsa bis septem fit crisis æqua dies.

ἈΦΟΡ. κλ'. Aphor. 24.

Τῶν ἐπὶ αὐτῇ τετάρτῃ ὀπίδηλος ἑτέρης
 εβδομάδος ἢ ὀγδοῇ ἀρχή. Θεωρητὴ δὲ
 ἢ ἐνδεκάτῃ αὐτῇ γὰρ ὅτι τετάρτῃ τῆς
 ἑτέρης εβδομάδος. Θεωρητὴ δὲ πάλιν ἢ
 ἐπικαυδεκάτῃ αὐτῇ γὰρ ὅτι τετάρτῃ μὲν
 ὑπὸ τῆς τεσσαρεσκαυδεκάτης, ἐβδόμῃ δὲ
 ὑπὸ τῆς ἐνδεκάτης.

Ἡ τετάρτῃ μὲν πέλειαι τῇ ἐπὶ ὀπίδηλος
 τῆς ὅ μὲν πρῶτῃ ἀρχῇ ἢ ἐβδομάδος
 ὀγδοῇ ὅτι. Θεωρητὴ ὅ καὶ ἐνδεκάτῃ εἰν
 Ἡ δὲ γὰρ ἐβδομάδος τῆς δὲ τὸ μέσον ἔχει.
 Ἐστὶ θεωρητὴ ὅ πάλιν δεκάτῃ τε καὶ ἐπὶ αὐτῇ
 Πῶς πρῶτος δεκάτης ὅ ἐνδεκάτης τ' ἀπέχει
 Ἡ δὲ γὰρ ὅτι τετάρτῃ ἀπὸ πρῶτος δεκάτης τε,
 Ἐβδόμῃ ὅτι καὶ ἡ δὲ αὐτῇ ἀπὸ ἐνδεκάτης.

Septenorum quartus est index :
 Octavus, secundæ septimanæ initi-
 um. Observabilis & ipse undecimus:
 alterius enim (secundæ septimanæ)
 quartus existit. Iterumque dies deci-
 musseptimus observabilis: is enim à
 quartodecimo quartus est, & ab un-
 decimo septimus.

Quartus quisque dies septeni creditur index:
 Hebdomade octavus principium alterius.

Quo fit ut undecimus spectetur, nempe quod ille
 Alterius quartus ponitur hebdomade.

Magnam præterea decimus vim septimus addit,
 Quem quartus decimus undecimusque notant.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ

ΑΦΟΡ. κα. Aphor. 25.

ΟΙ θερινοὶ τετραταῖοι καὶ πολλὰ γίνονται
 βραχέες· οἱ δὲ φθινοπωρινοὶ μακροὶ
 καὶ μάλιστα οἱ πρὸς τὸν χειμῶνα
 συνάπιοιτες.

ΚΑΘΩΣ ὥστε ἔτεθ' βραχέες, καὶ μακροὶ ἔασιν
 οἱ τετραταῖοι. Τὸ δὲ πρὸς, βραχέες
 ὡς τὸ πολὺ· τὸ δὲ φθινοπώρην, μακροὶ ἔασιν·
 οἱ δὲ πρὸς χειμῶν', εἰς ἐπὶ μακρότερον.

Æstivæ quartanæ maximam partem sunt breves: Autumnales verò sunt longæ; maximèque quæ proximè absunt ab Hyeme.

FIt plerunque brevis quartana æstiva, vicissim Longa autumnalis, si modò subsit hyems.

ΑΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. κς'. Aphor. 26.

ΠΥρετὸν ὅτι ἀσχυρὸν βέλτιον γινέσθαι, ἢ ἀσχυρὸν ὅτι πυρετῷ.

ΣΠασμὸς ἀπὸ πυρετοῦ πολὺ φέρτερόν ἐστι γυναιξί, ἢ ῥα γυναιξί ἐκ πυρετοῦ ἀπὸ πυρετοῦ.

ETenim febrem convulsioni supervenire satius est, quam convulsionem feбри.

Convulsis nervis febrem succedere præstat, Quam facta spasimum corripuisse feбри.

ἈΦΟΡ. κζ'. Aphor. 27.

ΤΟῖσι μὴ κατὰ λόγον καφίζουσιν ὃ δειπνέειν, ὁδὲ φοβεῖσθαι λίαν τὰ μολιῖς γινόμενα παραλόγως. Τὰ γὰρ πολλὰ τῶν τοιούτων ὅτιν ἀβέβαια, ἔξ πάντων τοιζαμένων ὁδὲ χρονίζειν εἴωθεν.

ΤΟῖς καφίζόντεσιν ἀνά φανεροῦ λόγου οὐποτε πνεύσει ὅς σφίλει ἔλαχεν. Οὐδὲ λίαν ταρβήσκει ἰδὼν συμπλάμματα πολλὰ. Δεινὰ περ, ἐξαπίνης παρ λόγον ἐρχόμενα.

Ἀσπίς γὰρ καὶ ἀβέβαια πέλει τοιοῦδε τὰ πολλὰ·
 οὐδὲ μακρὸν διατέλει ταῦτα χρονίζεσθαι.

HIs, quæ sine certa ratione de-
 prehensâque causâ levant, ac-
 quiescendum non est; neque vereri
 admodum de iis, quæ abs re & sine
 causâ prava apparent. Horum enim
 plura sunt instabilia, nec admodum
 in suo statu manere, nec diutius cun-
 ctari possunt.

NE nimiam fidem non ex ratione levatis:
 Nec metuas, temerè si graviora cadant.
 Talia sunt etenim permulta incerta, diuque
 Durare haud adeò, vel remanere, solent.

ἈΦΟΡ. κή. Aphor. 28.

Τῶν πυρεσσόντων, μὴ πανταίῃσιν ὅπι-
 πολαίως, τὸ ἀγαθὸν καὶ μηδὲν εὐδιό-
 ναι τὸ σῶμα, καὶ ἐπισημαίνει μάλιστα τὰ κα-
 τὰ λόγον, μὴ χθρόν· τὸ μὲν γὰρ μῆκος νόσου
 σημαίνει, τὸ δὲ ἀσθενείαν.

HN ποτε τοῖσι πυρεσσόντεσσιν μὴ ὀπολαίως
 Πάντη καὶ πᾶσιν σῶμα τὸ αὐτὸ μένει,

Μηδὲν.

Μηδεὲν ἐν τε διδῶν ἢ σωὺν μάλα πολλὰ τετῆκε
 Παρ λόγον, ἀμφοτέρων τῶνδε μὲν ἀρχαλέον.
 Τὸν πυρετὸν τῆτο φερέει χειριώτερον ὄντα
 Τῆτο δὲ κἄμνοντος τὴν ὀλίγην δύαμιν.

SI febricitanti, nec omnino leviter,
 suo statu maneat corpus, nihilque
 concedat morbo, aut hoc etiam plus
 æquo gracilescat, calamitosum hoc
 enim diuturnitatem morbi, hoc verò
 infirmitatem significat.

SI, quibus haud levis est febris, tabescere corpus
 Aut nihil, aut nimium cæpit, utrumque malum.
 Illud enim morbum longum docet esse futurum,
 Corporis hoc planè languida membra probat.

ἈΦΟΡ. κγ'. Aphor. 29.

Αρχομένων τῶν νόσων, ἢν π δοκέη κινέειν,
 κινεεῖ ἀκμαζουσῶν δέ, ἡσυχίῳ ἔχον
 βέλτιον ὅστιν.

Κινεε, ἢν π δοκέη, τῶν νόσων ἀρχομένων
 Ἀκμαζουσῶν, βέλτιον ἡσυχίῳ.

IN euntibus morbis, si quid mo-
 vendum videatur, move: nam, ils
 vigentibus, quiescere satius est. Prin-

P Rincipio morbi, moueas quodcumque mouendum est.
 Nam, dum consistit, prestat amplex quies.

ἈΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

Π Εἰ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ τέλη πάντα
 ἀσθενέστερα· οὐδὲ δὲ τὰς ἀκμαῖς
 ἰσχυρότερα.

N OT σοι αἱ ἀκμάζουσαι αἰὲν χαλεπώτατ' ἔασιν·
 ὥσπερ δ' ἀρχόμεναι καὶ ἀποπνεύμεναι.

N Am principio & fine morbo-
 rum imbecillia sunt omnia: in vi-
 gore verò vehementissima.

O Rtus est occasus morbi. Symptomata parua,
 Vis velut hæc augens asperiora dabit.

ἈΦΟΡ. λά. Aphor. 31.

Τ Ὡς ἂν ἀρρώστιας εὐσιτέοντι μηδὲν ὅππῃ
 διδόναι τὸ σῶμα, μοχθηρόν.

Π Αντὶ τῆς ἐκ τῆς ἀρρώστιας εὐσιτεῦντι
 μή τι τὸ σῶμα ὑπὸ τὸν ἥτις, ἔστι μάλα σφαλῆρόν.

Cui à morbo cibum optimè capi-
enti non confirmatur corpus, ma-
lum.

Si cui post morbum nil corpus alatur edendo,
Is magnum debet pertinuisse malum.

ἈΦΟΡ. λβ'. Aphor. 32.

Ως τὰ πολλά πάντες οἱ φαύλως
ἔχοντες, καὶ ἀρχαῖς μὲν εὐσιτεύοντες,
καὶ μετὰ ἐπιδιδόντες, πρὸς τῷ
τέλει πάλιν ἀσιτεύουσιν. Οἱ δὲ κατ' ἀρχαῖς
μὲν ἀσιτεύοντες ἰσχυρῶς, ὕπερον δὲ εὐσιτεύον-
τες, βέλπιον ἀπαλλάσσουσιν.

Ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον φαύλως οἱ ἔχοντες, ἐν ἀρχαῖς
εὐσιτεῦντές τινες, μετὰ δὲ διδόντες ἐπὶ
αὐτοῖς ἀσιτεῦναι πρὸς τῷ τέλει. Οἱ δὲ κατ' ἀρχαῖς
σφόδρα γ' ἀσιτεῦντες, καὶ μετὰ περὶ πάλιν
εὐσιτεῦντες, ἔχουσιν ἀνομοίως τοῖς πλεονέχουσιν.
Καὶ γὰρ ἀπαλλάσσουσιν οἱ πολὺ βελτιόνως.

FErè fit ut qui malè affecti, si ineun-
te cibi usu avidè cibos capiunt,
ac nihil edendo proficiunt, ad extre-
mum

num inappetentes fiunt. Contrá, qui ineunte cibi usu nihil omnino appetunt, paulò pòst edendi appetentes, meliore sunt loco.

Namque cibi cupidus, si non nutritur eodém,
Fastidire debinc incipit ager homo.
Sin priùs oblatum morbo recreatus abhorret,
Pòstque cupit, res huic vertitur in melius.

ΑΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

ΕΝ πάσῃ νόσῳ τὸ ἑρρώδαι τὴν διάνοιαν,
καὶ εὖ ἔχειν πρὸς τὰς προσφο-
ράς, ἀγαθόν· τὸ δὲ ἐναντίον, κακόν.

ΕΝ πάσῃ νόσῳ τὸ ἑρρώδαι τὴν διάνοιαν,
Πρὸς τε φερέας πρὸς ἔχειν εὐχάλον· ἔχ', κακόν.

IN quovis morbo animo bene va-
lere, ac rebus convenienter datis
gaudere, bonum: contrarium verò,
malum.

IN quovis morbo mens sana, cibique cupido
Qui offertur, bona sunt: hisque carere, malum.

ἈΦΟΡ. λδ'. Aphor. 34.

ΕΝ τῇσι νόσοισιν ἥσων κινδυνεύουσιν,
οἷσιν ἀν' οἰκείῃ τῆς φύσεως, καὶ τῆς ἡλι-
κίης, καὶ τῆς ἔξιως, καὶ τῆς ὥρης ἢ νύκτος ἢ
μᾶλλον, ἢ οἷσιν ἀν' μὴ οἰκείῃ κατὰ τι τῶν τεύχων.

ΗΣσων κινδυνεύουσιν δ' ἐν τῇσι νόσοισιν,
οἷσιν ἀν' οἰκείῃ ἔξιθι, ἡλικίης,
ὥρης, καὶ φύσει νόσθι ἢ μᾶλλον περ, ἢ οἷσιν
ἀν' μὴ οἰκείῃ τῶνδε ἐν κατὰ τι.

IN morbis minùs periclitantur, quo-
rum naturæ, & ætati, & habitui, &
tempori congener est magis morbus;
quàm quibus nulla ex parte est con-
sentaneus.

Morbus ad ætatem, tempus, naturam, habitumve
conveniens, debet sollicitare minùs.

ἈΦΟΡ. λε'. Aphor. 35.

ΕΝ πάσῃσι τῇσι νόσοισι, τὰ πρὸς τὸν
ὀμφαλὸν καὶ τὸ ἥβρον πάχος ἔχον, βέλ-

D

πόν

πὸν ἔστι τὸ δὲ σφόδρα λεπτὸν καὶ ἐκτετηκός,
μοχθηρόν. Ἐπισφαλές δὲ τὸ τοιῦτον ἐ
πρὸς αἰς καὶ καθαύσιας.

ΕΝ πάσῃσι νόσοισι, τὰ ὀμφαλῶ ἡδὲ καὶ ἡτρω
ἔγγυς ἐόντα πάλος βέλτιόν ὄσιν ἔχειν
Τὸ σφόδρα λεπτὸν, μοχθηρὸν πέλει, ἔκ τε τετηκός,
Πρὸς τὸ καθαύρεσθαι αἰὲν ὀπισθογῆς ὄν.

IN omnibus morbis, si crassum abdo-
men fuerit, melius est. Contrá,
quando valdè est tenue, valdèq; con-
sumptum, calamitosum. Est enim,
ità affectum esse, periculosum ad in-
fernas purgationes.

Omnibus in morbis, medium parsq; infima ventrũ
Crassa juvant: nimium nam tenuata nocent.
Et cum purgandum est per partes inferiores,
Si contabescant, abstinuisse decet.

ἌΦΟΡ. λϚ'. Aphor. 36.

ΟΙ υγιένως ἔχοντες αἰ σώματα, ἐν τῇσι
φαρμακείῃσι καθαυρόμενοι, ἐκλύσι-
ται ταχέως. οἱ ποτηρῇ τε οφῇ χρεόμενοι.

Τοὺς ὑγιεινὰ τὰ σώματ' ἔχοντας, φαρμακῆσιν
 'Οὐ χεὶ ἰητρῶν παῖδα καθαίρειν μὲναι,
 'Οὐδ' ἄλλες τὰς χειρομένους γὰρ προφῆσι πονηρῆς.
 'Εκ γὰρ λύονται ἀμφοτέροι ταχέως.

Qui sunt sano corpore, dum phar-
 macia purgantur, celeriter ex-
 olvuntur, atque hi qui pravo utun-
 tur nutritu.

Cui bene corpus habet, vires purgatio solvit;
 Cuique parit succos esca maligna malos.

ΑΦΟΡ. ΛΖ. Aphor. 37.

ΟΙ εὐ τὰ σώματα ἔχοντες, φαρμακεύ-
 εσθαι ἐργασίαι.

Πρὸς τὰς φαρμακίας, ὑγιεῖς ἐργασίαι εἶσι.

Qui securâ sanitate fruuntur, hos
 purgare grave est.

Corporibus summè gravis est purgatio sanis,
 Discrimen saepe his non mediocre ferens.

ἈΦΟΡ. λή. Aphor. 38.

ΤΟ μικρῶ χεῖρον ἐ πόμα καὶ σιτίον,
ἢ διον δέ, τῆς βελπόνων μὲν, ἀηδέστε-
ρων δέ, μᾶλλον αἰρετέον.

ΤΟ μικρῶ χεῖρον πόμα καὶ βρώμ', ἡδύτερον δέ,
κρείττον', ἢν μὴ ἔσ' ἡδύ, παραιρέτεον.

Cibus & potus paulo deterior, sua-
vior tamen, melioribus quidem,
sed insuavioribus, est antepponendus.

Æ Groti quæcunque placent alimenta palato,
Præponas paulo deteriora licet.

ἈΦΟΡ. λθ'. Aphor. 39.

ΟΙ πρεσβύται τῆς νέων τὰ μὲν πολ-
λὰ νοσέουσιν ἥσων ὁκόσα δ' ἐν αὐ-
τέοις χρόνια νοσήματα γένηται, τὰ πολλὰ
συναποθνήσκει.

Πρεσβύτεροι τὰ γὰρ πολλὰ νέων ἥσων νοσέουσιν.
Αἱ δὲ νόσοι χρόνια τοῖσι πάνυ σφαλεραί.

Senio-

Seniores, affectâ ætate, minùs juvenibus maximam partem ægrotant : Sed quicunque diuturni ipsis eveniunt morbi, ferè commoriuntur.

Incidit in morbos citius juvenillior ætas,
Vix quibus & rarò cauta senectû patet:
Quòd si quis senibus cœpit diuturnior esse,
Finiri ferme non nisi morte potest.

ἈΦΟΡ. μ'. Aphor. 40.

Βράγχει καὶ κόρυζαι τοῖσι σφόδρα περι-
 σβύτησιν ἔπεπλύνονται.

Ὅτ βράγχει πολλοῖσι πεπλύνοντ' ἐδὲ κόρυζαι.

Raucitates & gravedines senio-
 confectis non mitificantur.

UT, si vel rauci fuerint, vel fortè gravedo
Occuper, haud facile est hæc removeere mala.

ἈΦΟΡ. μᾶ. Aphor. 41.

Οἱ ἐκλυόμενοι πολλάκις καὶ ἰσχυρῶς ἀνεν-
 φαλερῆς περὶ φάσιος, ἐξαπίνης τελευ-
 τῶσιν.

ΟΙ ἐκλυόμενοι χεῖς φανεροῖο λόγοιο
Πολλάκι κ' ἰσχυρῶς, εἰσὶ μάλ' ὠκυόμοροι.

Qui frequenter & vehementer &
abs re deficiunt, repentè mori-
untur.

Qui crebrò ac multùm causa minimèque patente
Deficiunt animo, hos mors inopina premit.

ἌΦΟΡ. μβ. Aphor. 42.

ΑΠοπληξίῳ ἰσχυρίῳ λύειν μὲν, ἀδύ-
νατον· ἀσθενέα δέ, ἔρῃδιον.

Ισχυρῆς ἀποπληξίης λύσις ἐδυσματή· σι
Ουδέποτε ἀσθενέῃ ῥηίδιον γὰρ λύσις.

APoplexia fortis discuti non po-
test: debilis verò, non facilè.

Non unquam poterit vehemens apoplexia solvi:
Sed nec quantumvis, absque labore, levis.

ἌΦΟΡ. μγ'. Aphor. 43.

Τῶν ἀπαγχονίων κ' καταλυομένων,
μυδιέτω δὲ τοφνηκόται, ἔκ ἀναφέρουσι,
οἷον αἰ ἀφρός ἢ αἶμα τὸ σῶμα.

Αγχομένων καλαυομένων τ', ἔπω δὲ θανόντων,
 Οὐ ῥα φέρεσ' ἀνὰ τοῖς παρ' τὸ σῶμ' ἀφρὸς αὖ ἤ.

Qui strangulantur aut resolvun-
 tur, necdum tamen animam efflâ-
 runt, non restituantur, quibus os ob-
 situm spumâ est.

O*S cui detracto fit post suspendia spumans,
 Ad vitam nulli posse redire datur.*

ἈΦΟΡ. μδ'. Aphor. 44.

ΟΙ παχέες σφόδρα κατὰ φύσιν, ταχυ-
 θάνατοι γίνονται μᾶλλον ἢ ἱχθύων.

Οἱ παχέες σφόδρα ἢ φύσιν, ὠκυμορώτεροι ἱχθύων.

Qui naturâ valdè sunt, crassi, cele-
 riùs moriuntur quàm graciles.

O*cyùs, à pueris qui sunt vehementer obesi,
 Quàm graciles, Stygiis præcipitantur aquis.*

ἈΦΟΡ. μέ. Aphor. 45.

Τῶν ὀπληπτικῶν τοῖσι νέοισιν ἀπαλλά-
γναι αἰ μεταβολαὶ μάλιστα, ἢ ἡλικίης,
ἢ τῆς χειρῶν, ἢ τῆς βίῃς ποιεῖσι.

Τῶν δὲ νέων ὁκρόσοι ὀπληπτικῶν, ἀπαλλάσσουσι
τῶν χειρῶν τε, βίῃς τε, ἡλικίης τε μετὰ.

Inem Epilepsiæ juvenibus affe-
runt, ætatis, loci, & victûs mu-
tatio.

Conducunt puero, membris languore caducis,
Immutata ætas, victus, itemque locus.

ἈΦΟΡ. μς'. Aphor. 46.

ΔΥΟ πόνων ἅμα γιγνομένων, μὴ χαλὰ
τὸν αὐτὸν τόπον, ὁ σφοδρότερος
ἁμαυροῖ τὸν ἕτερον.

ΣΤὴν τε πόνων δύο ἐρχομένων μὴ χαλὰ δὲ τὸ αὐτό,
τὸν μὲν σμικρότερον σφοδρότερος μινύθει.

DUobus doloribus, nec eâdem
parte, tortis simul, vehementi-
or minorem obscurat.

INfideant varia gemini si parte dolores,
Alterius sensum major ubique tegit.

ἈΦΟΡ. μζ'. Aphor. 47.

ΠΕΙ Τ᾽ ὧς γνέσται τὸ πύον, οἱ πόνοι ἔ-
οι πυρετοὶ συμβαίνοσι μᾶλλον, ἢ
γνομνός.

ΟΙ πυρετοὶ τε πόνοι τε κατ' ἀρχὴν τοῖο πυοῖο
μᾶλλον γίνονται, ἢ μετὰ τὴν γένεσιν.

DUm pus conficitur, dolores atq;
febres incidunt magis, quàm jam
confecto.

DUm pus conficitur, febres magis atque dolores,
Quàm jam confecto pure, superveniunt.

ἈΦΟΡ. μη'. Aphor. 48.

ΕΝ πάσῃ κινήσει τὸ σῶμα, ὁκόταν
ἀρχῇται πονέειν, τὸ ἀναπαύειν, εὐ-
θὺς ἀκοπον.

ΕΝ πάσῃ κινήσει ὅταν τὸ σῶμα πονήσῃ,
Εὐθὺς τὸ πονεῖν ἡρεμῇ ἀκοπον.

IN omni corporis motu, cūm fati-
gari cōeperit [immoderato motu,]
interquiescere, seipsum lassitudinis
reddit expers.

Corpus cūm nimio cōperit languescere motu,
Illius extemplo fit medicina quies.

ἈΦΟΡ. κθ'. Aphor. 49.

ΟΙ εἰθισμένοι τὰς σωήθειας πόνους φέ-
ρην, καὶ ὥσιν ἀσθενέες ἢ γρόντες, τῶν
ἀσωήθων ἰχυρῶν τε καὶ νέων ῥᾶον φέρουσι.

Οσπερ φέρην ἔθος ἔστί, καλῶς γὰρ φέρουσι γέροντες.
Ὅσα δ' ἐκ ἔθος ἔσθ', οἱ γὰρ νέοι χαλεπῶς.

Qui assuetis indulgent laboribus,
quamvis infirmi fuerint aut se-
nes, tamen insuetis validis atque ju-
venibus facilius ferunt.

Aut puer, aut natu grandis, quemcunque laborem
Insuetis melius sustinuisse valet.

ἈΦΟΡ. ν'. Aphor. 50.

Τὰ ἐκ πολλῶ χρόνου συνήθεια, καὶ ἡ
χείρῳ, τῆς ἀσυνήθων ἥσσαν ἐνοχλεῖν
εἴωθε· δεῖ ὅν ᾧ εἰς τὰ ἀσυνήθεια [κατὰ
μικρὸν] μεταβάλλειν.

Τὰ κ' πολλοῖο χρόνοι συνήθεια, τῆς ἀσυνήθων,
καὶ ἡ χείρῳ, εἴωθε ἥσσαν ἐνοχλεῖσθαι.
Ἐἰς ἀσυνήθεια ὅν κ' μικρὸν δεῖ μεταβάλλειν.

Quinetiam quarum rerum inve-
teravit consuetudo, quamvis
deteriores sint illæ, minùs tamen in-
suetis malè afficiunt. Ad insueta
igitur non nisi paulatim devenien-
dum.

Insuetis consueta minùs, si haud optima, lædunt:
Mutare interdum convenit ista tamen.

ἈΦΟΡ. νά. Aphor. 51.

Τὸ κατὰ πολὺ καὶ ἐξαπίνης κενεῖν, ἢ
πληρεῖν, ἢ θερμαίνεσθαι, ἢ ψύχεσθαι, ἢ
ἄλλως

ἄλλως ὁκωσθῆν τὸ σῶμα κινεῖν, σφαλερόν.
 Καὶ γὰρ πᾶν τὸ πολύ, τῇ φύσει πολέμιον τὸ
 δὲ κατ' ὀλίγον, ἀσφαλές· ὥς ἄλλως ἢν τις
 ἐξ ἑτέρου ἐφ' ἑτέροι μεταβαίνει.

ΚΑΠΠΟΛΥ ΚΑΪΣΑΠΙΝΗΣ ΠΛΗΡῆΝ ΤΕ Τὸ ΣΩΜΑ, ΚΕΝῶΝ ΤΕ,
 ΘΕΡΜΑΙΝΕΙΝ, ΨΥΧΕΙΝ, ΚΙΝΕῖσθΑΙ ΤΕ, ΚΑΚΟΝ.
 Πᾶν τὸ πολὺ πολέμιον γὰρ φύσει, καὶ ὀλίγον δὲ,
 Κἂν ῥά τις ἐξ ἑτέρου εἰς ἕτερον μεταβῇ.

PLURIMUM aut repentè vacuare,
 aut replere, aut calfacere, vel
 refrigerare, vel quovis alio modo
 corpus temerè movere, periculosum.
 Omne enim nimium, naturæ bellum
 indixit. Quod autem fit sensim ac vi-
 cissim, periculi expers est, idque cùm
 aliàs tum siquis ab uno ad aliud se
 convertat.

SED multum & subitò plenum fieri vel inanem,
 Frigentem aut calidum, seque movere, malum.
 Quicquid enim nimium est, naturæ displicet: ergò
 Istis paulatim suefcere quemque decet.

ἈΦΟΡ. νβ'. Aphor. 52.

Πἅντα κατὰ λόγον ποιεῖοντι, ἔ μὴ
 γνωριζόντων τῆς κατὰ λόγον, μὴ με-
 ταβαίνειν ἐφ' ἕτερον, μένοντος τῆς
 δόξαντος ἐξ ἀρχῆς.

Τὼ ποιῶντι λόγον κατὰ πάντα, λόγον κατὰ τῆς μὴ
 γνωριζόντων, ἔπω δεῖ μεταβαίνειν
 Ὁυ μεταβαίνειν δεῖ πώποτε ἐξ ἑτέρου,
 Τῆς ἀρχῆς δόξαν ἢ μὲν, εἰς ἕτερον.

Si quis omnia convenienter, ex-
 actoque judicio faciat, nec quic-
 quam eâ ratione efficiat: tamen ad
 aliud non se convertat, modò id ma-
 neat, quod ineuntibus remediis vi-
 sum est.

Si malè succedat cuncta ex ratione gerenti,
 Mox temerè haud alia regredièrè via.

ἈΦΟΡ. νγ'. Aphor. 53.

Οκόσοι τὰς κοιλίας ὑγρὰς ἔχουσιν νέοι
 μὲν ὄντες, βέλπον ἀπαλλάσσει τῆς
 τὰς

ταῖς ξηραῖς ἐχόντων ἐς δὲ τὸ γῆρας, χεῖρον
ἀπαλλάσσει ξηραίνοντα γὰρ ὡς ὅτι τὸ
πολὺ τοῖσιν ἀποξηράσκει.

Οἱσι νέοισιν ἔῃσ' αἱ κοιλίαι ὑγραὶ ἔασι,
Τῶν ξηραῖς ὄντων οἱ πολὺ βελπύοντες
Ἀλλάσσει ἀπ' ἐπὶ αὐτέοις τὸ γῆρας ἐπέλθῃ,
Ἀλλάσσειν ἀφ' οἱ τῶνδε χειροτέρας.
Οἱσι νέοισι γὰρ ὑγρότεραι αἱ κοιλίαι ἔασι,
Ξηραὶ γίνονται τοῖσι γέρεσι, φύσει.

Quibus juvenibus fluit alvus, me-
liore sunt loco iis, quibus adstri-
cta est: at senes facti, pejore sunt lo-
co; nam senescentibus ferè semper
adstringitur alvus.

Fusior in juvene est alvus melior: sene facta;
Pejus habet; quoniam fit sibi sicca seni.

ἈΦΟΡ. 14. Aphor. 54.

Μεγέθει δὲ σώματος ὀνηάσαι μὲν,
ἐλευθέριον, καὶ οὐκ ἀφιδές ἐγγεσ-
σαι δέ, δύσχρητον καὶ χεῖρον τῷ ἐλασσίῳ.

ΕΣΤΙΝ ἢ ἀδύνατον τόδε μὲν, καὶ ἔστιν ἀειδές,
 Τὸν νεῖον μέγας σώμασι θ' ὄντ' ἐχέειν.
 Δύσῃσιν, μέγας δ' ἐχέμεν τὸν ἐόντα γέροντα,
 Καὶ τῶν μικροτέρων ὄντι χειρότερον.

Longâ staturâ juventutem exigere, liberale est, nec indecorum : senescere, ferè inutile, ac deterius breviori staturâ.

UT decus eximium sit longa statura juvenæ,
 Sic præmaturo conficitur senio.

ΤΩΝ ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
Ἀφορισμῶν Βιβλίον γ'.

HIPPOCRATIS
Aphorismorum
LIBER III.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.
Aphorismus primus.

Ἡ μεταβολὴ τῆς ὥρεων μά-
λιστα πίπτει νοσήματα· καὶ ἐν
τῇσιν ὥρησιν αἱ μεγάλαι μεταλ-
λαγαί· ἢ ψύξιος ἢ θάλψιος, ἢ τᾶλλα κα-
τὰ λόγον ἔστας.

Ἀνθρώποισι βροτοῖς πίπτει νοσήματα πολλά,
ὧραι τὲ ἔτερος αἱ μεταβαλλόμεναι·
αἱ τε μεταλλάξεις μεγάλαι ἐν τῇσ' ὥρησι
Ψυχρῆς ἢ θερμῆς, τᾶλλα δ' ὁμοιοτρόπως.

Mutationes defectionesque tem-
porum maximè pariunt morbos,

& quæ in singula anni tempora incidunt, insignes mutationes frigoris aut æstus, cunctaque alia sic pro sua natura.

Temporis innumeros gignit mutatio morbos,
Et quæ temporibus mota repente cadunt.
Nunc etenim frigus, contra nunc opprimit æstus:
Cætera stantque pari, pro ratione, modo.

ΑΦΟΡ. Β'. Aphor. 2.

Tῶν φύσεων αἱ μὲν πρὸς Θέρος, αἱ δὲ
πρὸς Χειμῶνα εὖ ἢ κακῶς πεφύχασιν.

Πρὸς δ' ὥρας, φύσες τε πεφύχουσ' ἄλλοτε ἄλλως.
Πρὸς Θέρος ἢ Χειμῶν, αἱ μὲν εὖ, αἱ δὲ κακῶς.

Naturarum quidem aliæ ad Æstatem, aliæ ad Hyemem bene vel malè constitutæ sunt.

Naturis fervens aliis fit amior Æstas:
Naturis aliis congruit æcris Hyems.

ΑΦΟΡ. γ'. Aphor. 3.

Τῶν νόσων ἄλλαι πρὸς ἄλλας εὐ ἢ κα-
κῶς πεφύκασι, ἔ ἡλικία, πινὲς πρὸς
ῥέας, ἔ χῶρας, ἔ διαίτας.

Κ' ἄλλο πρὸς ἄλλο νόσημα, πρὸς ῥέας, πρὸς τε δι-
αίτας
Χῶρας δ' ἡλικία, ἢ εὐ, ἢ κακῶς.

Quinetiam morborum alii, &
ætates aliæ facilitè aut ægrè sunt
comparatæ ad alia tempora, & regio-
nes, & diætas.

Ubi quod ad ætates & morbos pertinet omnes,
Vis magna est vitii, temporis, atque loci.

ΑΦΟΡ. δ'. Aphor. 4.

ΕΝ τῇσιν ὥρῃσιν, ὅταν τ' αὐτῆς ἡμέρης
ὅτε μὲ θάλλπος, ὅτε δὲ ψυχὸς γίγ-
ται, φθινοπωρινὰ τὰ νοσήματα
πρὸς δέχασθαι χρή.

ΕΝ τῇσιν δ' ὥρῃσιν, ὅταν ποτ' ἐν ἡματι ταυτῇ
Θάλλπος ᾖσιν ὅτε, ψυχὸς ἔσιν ὅτε,
Χρή τότε πρὸς δέχασθαι νοσήματα τὰ φθινοπώρου.

IN singulis anni partibus, cū eodem die modò caloris, modò frigoris dominatū cœlum tenetur, Autumnales morbos expectare oportet.

Ὅμηρος *Umq̃ dies eadem frigus ferat atque calorem.*
Disparis Autumnū sunt metuenda mala.

ἈΦΟΡ. Ε. Aphor. 5.

ΝΟ'τοι βαρυήκοι, ἀχλυώδεις, καρμβαεικοί, νωθροί, ἀγλυπτικοί. ὁκόταν ὁδὴ δισατεύη, τοιαῦτα οἱ τῆσιν ἀρρώστῃσι πάσχουσιν. Ἦν δὲ Βόρειον ἦ, βῆχες, φάρυγγες, κοιλίας σκληραί, δυσείαι φεικώδεις, ὀδυροὶ πλευρέων, σήθειαι. ὁκόταν ὁδὴ δισατεύη, τοιαῦτα οἱ τῆσιν ἀρρώστῃσι πάσχειν δεχόμενοι χρὴ.

ΣΩμα Νότος διαλυέναι μάλα πολλὰ πέφυκεν.
 Ἔστι καρμβαεικός τ' ἀχλυώδης τε Νότος.
 Ἔστι Νότος νωθρός, καὶ δὴ βαρυήκος ὄντιν.

Ἦν δὲ δισατεύη, τοιαῦτα πάσχειν δεχόμενοι χρὴ.

Ἦν δὲ Βόρειον ἦσι, φάρυγγες, καὶ ἀμα βῆχες,

αἱ πλευρέων τ' ὀδυροὶ, σήθειαι καὶ τ' ὀδυροὶ

Κοιλίαι αἱ σκληραί τε, δυσταλαί αἱ τε φρενέσσης.

*Ην ὁ δυνάστυς ἦ, τοιαῦτα πρὸς δέχο.

Austri auditum hebetant, illiq;
graves sunt, caliginosi & tene-
brofi, necnon & capitis gravitatem,
segnitiem seu lentitudinem, & corpo-
ris laxitatem afferunt. Quotiescunq;
itaque Auster diu multumque domi-
natum tenuerit, hujusmodi ferè [sym-
ptomatibus] per morbos afficiuntur
homines. Si autem Aquilo terras
perflat, tusses movet, eveniunt fauci-
um morbi, alvi duræ, urinæ difficul-
tates cum horrore conjunctæ, dolores
laterum atq; pectoris. Quotiescunq;
ergò is diu multumque dominatum
tenuerit, talia ferè in morbis expe-
ctare oportet.

Austri aures, visumque hebetant, capitisq; dolores
Gignunt, languorem & corporis efficiunt.
Fert Aquilo tussim, faucēsque exasperat, alvum
Comprimitt, horrores egelidósque ciet:
Pectoris inducit pariter laterisque dolores.
Præditus his semper viribus est Boreas.

ἈΦΟΡ. 5. Aphor. 6.

Ὅκοταν Θέρος γένηται Ἡεὶ ὁμοιον,
ιδρωτας ἐν τοῖσι πυρετοῖσι πολλὰς
πρὸςδέχεσθαι χρή.

Πρὸςδεχέειν πολλὰς ιδρωτας ἂν ἐν πυρετοῖσι
Χρή, ὅκοταν Θέρος ἦ Ἡεὶ ὁμοιότροπον.

Quotiescunque fit Æstas Veri si-
milis, sudores multos in febr-
ibus expectare oportet.

Si calor Æstatem similem Veri exhibet, inde
In febribus sudor non mediocris erit.

ἈΦΟΡ. 7. Aphor. 7.

ΕΝ τοῖσιν αὔχμοῖσι, πυρετοὶ ὀξέες γί-
γνονται. Καὶ ἢ μὲν ὅτι πλέον ἢ τὸ
ἔτος τοῖσιν ἔόν, ὁκοίῃ τι καὶ καταστα-
σέτωσιν, ὥς ὅτι τὸ πολὺ καὶ τὰ νοσήματα
τοιαῦτα δεῖ πρὸςδέχεσθαι.

Ὅξέες οἱ πυρετοὶ γίγνονται, ἐν τοῖς αὔχμοῖσι.
Καὶ μὲν ὅτι πλέον ἢ τὸν ἔτος,

Οἱ μὲν γὰρ πόλλιν κατὰ τὰς αἰῶνας, ὥς ἐπὶ πλείστον
καὶ νοσήματα δὲ τοιαῦτα περιέδιδκέν.

Per squalores, febres acutæ incidunt. Et si maxima pars annitâlis fuerit, qualem coëpit inire historiam, magnam quoque partem hujusmodi morbos expectare oportet.

Temporibus siccis, febres oriuntur acutæ:
Anni præque statu morbus ad arma vocat.

ἈΦΟΡ. 8. Aphor. 8.

ΕΝ τοῖσι καθεστῶσι καιροῖσιν, ὡς ὥρα
ὡς τὰ ὥραϊα ἀποδιδῶσιν, εὐσταθές τε
εὐκρινές αἱ νόσοι γίνονται· Ἐν δὲ τοῖσι
ἀκαταστατοῖσιν, ἀκατάστατοι καὶ δύσκειτοι.

ΕΝ καιροῖσι καθεσταυμένοισιν, ἀπ' ἧν γὰρ δίδωσιν
ὥραϊα τὰ ὥραϊα, εὐσταθές τε νόσοι
ἤσκητοι τε εἶσιν· Ἐν τοῖσι δὲ ἀκαταστάτοις,
δύσκειτοι αὐτὴς εἶσιν, ἀσταθές τε νόσοι.

Constantibus anni partibus, si
tempestates convenienter suc-
cedant; bene morati, facilis ac se-
cundi

cundi judicii incidunt morbi: At incertis, malè moratis, maléque constitutis temporibus, adversi difficilisque judicii incidunt morbi.

Cum tempestatum bonus est habitus, leviores morbi nascuntur, judicii que boni. Incerti contra & graviores esse putantur, Si partes anni non tenere modum.

ἈΦΟΡ. 9. Aphor. 9.

ΕΝ Φθινοπώρῳ ὀξύταται αἱ νόσοι, & θανατοδέσταται ὡς ἐπίπαν· Ἡρ δὲ ὑγιεινότετον, καὶ ἥκιστα θανατοῦδες.

Οξύταται νόσοι καὶ ὀλέθρια ἐν Φθινοπώρῳ· Οὐ τοι ὀλέθριον Ἡρ, ἀλλ' ὑγιεινότετον.

Autumno morbi accidunt acutissimi, & funestissimi ferè: Ver contra saluberrimum est, minimèque funestum.

Lethiferi Autumno morbi pariantur oportet: Tuta sed à morbis corpora Vere vigeat.

ΑΦΟΡ. ι. Aphor. 10.

Τὸ φθινόπωρον, τοῖσι φθίνουσι κακόν.

Τὸ φθινόπωρον, τοῖσι φθίνουσιν αἰὲ κακόν ἐστίν.

Sed & tabidis Autumnus exitio
esse solet.

Quin etiam si quos tabes invaserit, illis
Et gravis Autumnus, difficilisque nocet.

ΑΦΟΡ. ια. Aphor. 11.

Πεὶ δὲ τῷ ὥρέῳ, Ἦν μὲν ὁ Χεὶμὼν
αὐχμηρὸς καὶ Βόρριος γυνήται, τὸ δὲ
Ἔαρ ἐπομβρον ἐν Νότοι, ἀνάγκη ἔ
Θέρος πυρετὸς ὀξείας, ἐν ὀφθαλμίας, καὶ δυσ-
εντερίας γίνεσθαι· μάλιστα δὲ τῇσι γυ-
ναξί, ἐν ἀνδράσι τοῖσι ὑγροῖσι τὰς φύσεις.

Τὸν δὲ ὥρέον περὶ, Ἦν μὲν ὁ Χεὶμὼν αὐχμηρὸς τε
καὶ ῥα Βορρῆος ἢ, καὶ τὸ Ἔαρ Νότον
Ἦ δὲ καὶ ἐπομβρον, ἀνάγκη δὴ τοι τῷ Θέρε· μὲν
Γίνεσθαι ὀφθαλμίας ἄλγος, καὶ πυρετὸς
ὀξείας, καὶ δὲ δυσεντερίας τε· μάλιστα γυναιξί,
τοῖς δὲ ὑγροῖσιν ἐὺς ἀνδράσι τὰς φύσεις.

JAm verò quod ad temporum im-
portunitates & defectiones atti-
net, [hujusmodi ferè sunt,] Siqui-
dem Hyems sicca & Aquilonia fue-
rit, Ver autem pluviosum & Austri-
num, necesse est Æstate fieri febres
acutas, & ophthalmias, & dysenteri-
as: maximèque mulieribus, & viris
naturâ humidioribus.

Arida si sit Hyems, ventri septémque triones,
Et si Ver Austros exhibet, ac pluvias;
Lippitur multis, nascuntur tormina, febres:
Corporèque hæc molli, fæmineoque magis.

ΑΦΟΡ. ΙΒ'. Aphor. 12.

ΗΝ δὲ Νότιος ὁ Χεῖμων καὶ ἔπομβρος,
καὶ εὐδὶος γῆνηται, τὸ δὲ Ἑαρὸς αὐ-
χμηρὸν καὶ Βόρειον, αἱ μὲν γυναῖκες ἦσιν οἱ
τόκοι πρὸς τὸ Ἦρ, ἐκ πάσης περὶ φάσις
ἐκπύωσιν αἱ δὲ ἀν τέκωσιν, ἀχερίεα
καὶ νοσώδεα τὰ παῖδια τέλῃσιν, ὥστε ἢ παρ-
αυτίκα ἀπολυσθαι, ἢ λεπιά καὶ νοσώδεα
ζῶν

ζυῶ ἔοιτα. Τοῖσι δὲ ἄλλοισι βροτοῖσι δυσ-
εντερίαι, & ὀφθαλμῖαι ξηραὶ γίνονται·
τοῖσι δὲ πρεσβυτέροισι κατάρροι συντόμως
ἀπολλυῖτες.

Χειμῶν δ' ὡς Νότος τε καὶ ἑυδριος, ἢ δ' ἐπ' ἑπομβρος,
Αὐχμηρὸν ὃ τὸ Ἡρὴ δὲ Βορρῆον ἢ
Οἰτίκοι ἦσι πρὸς Ἡρ, ἐκπιτρώσκεισι γυναῖκας
Ἐκ πάσης προφάσιος. ὡς ὃ τέκωσι πρηνες,
Ἀκρατέ' ἀρπύκεσι τὰ παιδία καὶ νεαῶδες,
Αὐτίκα ὥς θανεῖν, ἢ νεαῶδες ζυῶ
Λεπτὰ τε αἶν ἐόντα. Δυσεντερίαι δὲ νόσοι τε
Ὀφθαλμῶν ξηραὶ τοῖς ἑτέροις βροτοῖς
Συμβαλεσιν· ἀπολλυῖτες ὃ τάχιστα κατάρροι
Γήετος οἷς ἐπίκειτ' ἐλομένοιο βέβρος.

SIn autem Austrina, pluvia & te-
spida fuerit Hyems, Ver autem
siccum & Aquilonium, mulieres in-
gravidatæ, quæ Vere parituræ sunt,
quavis de causa externa abortiunt:
quod si quæ pepererint, hæ infirmos
& valetudinarios edunt foetus, adeò ut
paulò pòst moriantur, vel debiles &
valetudinarii vivant. Aliis autem qui-
busdam hominum naturis dysente-
riæ, & ophthalmiæ siccae nascuntur:
& senibus catarrhi brevi funesti.

Sic Hyemem teneant Austri, pluviaeque vicissim,
 Ver autem siccum, frigoribusque rigens:
 Fit gravidis, dum partus adest, discrimen abortus,
 Suntque minus firmo corpore quos pariunt.
 Tormina non paucis fiunt, ophthalmia multis
 Arida, disruiat dira gravedo senes.

ἈΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

ΗΝ δὲ τὸ Θέρος αὐχμηρὸν ἔῃ Βόρειον
 ἡμίται, τὸ δὲ Φθινόπωρον ἐπομβρὸν
 καὶ Νότιον, κεφαλalgia εἰς τὸν Χει-
 μῶνα ἴγνοιται, καὶ βῆχες, καὶ βράγχοι, ἔ-
 κόρυζαι, σήκιοι δὲ καὶ φθίσεις.

ΗΝ τὸ Θέρος δ' αὐχμηρὸν ἔησιν, ἔησι Βόρειον,
 Καὶ Φθινόπωρον ἔησ' ὀμβρῖον ἢ δὲ Νότιον.
 Τοῖσι πένον κεφαλῆς, Χειμῶνθ', τοῖσι κόρυζαι,
 Βῆχες καὶ βράγχοι, τοῖσι δὲ καὶ φθίσεις.

Sin autem sicca & Aquilonia Æstas
 fuerit, Autumnus contrà pluvio-
 sus atque Australis, cephalalgia for-
 tes in Hyemem incidunt, & tusses, &
 raucedines, & gravedines, atque non-
 nullis tabes.

AT si sicca Aestas Aquilones præbeat, imbres
 Austrósque Autumnus; proxima, talis Hyems;
 Vox rauca, & tussis, capitis dolor, atque catarrhus
 Opprimit, & tabes corpore lenta sedens.

ἈΦΟΡ. ΙΔ'. Aphor. 14.

ΗN Δὲ Βόρειον ἢ καὶ ἄνυδρον, τοῖσι μὲν
 ὑγροῖσιν ἔστι τὰς φύσις, καὶ τῇσι
 γυναιξὶ σύμφορον. Τοῖσι δὲ λοι-
 ποῖσιν ὀφθαλμῖα ἔσονται ξηρά, καὶ πυρετοὶ
 ὀξέες καὶ χρόνιοι ἐνίοισι δὲ καὶ μελαγχολία.

ΗN ὁ Βορρῆιον ἢ καὶ ἄνυδρον, τὸ φθινόπωρον,
 Τοῖς ὑγροῖσιν ἔστι ἀνδράσι τὰς φύσις
 Σύμφορον, ἡ δὲ γυναιξίν. Ἔσονται τοῖς λοιποῖσιν
 Αἱ τῇ ὀφθαλμῷ ξηρότεραί γε νόσοι,
 Ὀξέες οἱ πυρετοὶ τε ἔσονται ἅμα χρόνιοί τε.
 Ἔσονται δὲ ἐνίοισι αἱ τε μελαγχολία.

SIn autem fuerit Aquilonius &
 Pluviarum expers Autumnus, his
 quidem qui naturâ sunt humidiores,
 & mulieribus, opportunus. Cæteris
 ophthalmiæ accidunt siccæ, & febres
 acutæ & diuturnæ; nonnullis etiam
 melancholiæ.

Sin eat Autumnus spirante Aquilone serenus,
Corpus quod molle est, & muliebri valet.
Sicca sed instabit reliquis ophthalmia, morbus
Ex atra bili, longa & acuta febris.

ἈΦΟΡ. ιε. Aphor. 15.

Τῶν δὲ κατὰσίων τῷ ἐνιαυτῷ τὸ
μὲν ὅλον οἱ αὔχμοι τῷ ἐπομβριέων
εἰσὶν ὑγιεινότεροι, καὶ ἥσσον θανατώδεις.

Τῶν δὲ κατὰσίων τὸ ὅλον μὲν τῷ ἐνιαυτῷ
αὔχμοι ἐπομβριέων εἰς ὑγιεινότερον.

Inter anni status omnino ficcitates
imbribus assiduis sunt salubriores,
minúsque funestæ.

Summam & breviter, soles & aperta serena
Imbribus assiduis sint meliora tibi.

ἈΦΟΡ. ις. Aphor. 16.

Νουσήματα δὲ, οἱ μὲν τῇσιν ἐπομ-
βρίων, ὡς τὰ πολλὰ γίνεσθαι πυ-
ρετοὶ τε μακροί, & κοιλίης ῥύσιες, & σιμπε-
δόνες,

δόνες, & ὀπίληπτοι, καὶ ἀπόπληκτοι, καὶ
 κυάγχαί. Ἐν δὲ τοῖσιν αὐχμοῖσι, φθινώ-
 δεις, ὀφθαλμῖαι, ἀρθρίτιδες, τραγγυρίαι,
 & δυσεντερίαι.

ΕΝ μὲν τῇσιν ἐπομβρίσι, νοσήματα πάντα
 γίγνεται, ὡς τε γὰρ πύλλαι, οἱ πυρετοὶ θερόνιοι
 πνυσίαι αἱ γαστροί, καὶ σπληνόνες, καὶ ὀπίληπτοι,
 καὶ ἀπόπληκτοι, καὶ φλεγμοναὶ ἀντιπύου.
 Ἐν δ' αὐχμοῖσι, φθινώσεις, ὀφθαλμῖαι, οἱ πύνοι ἀρθρῶν,
 αἱ τραγγυρίαι τ' ἔρων, αἱ τε δυσεντερίαι.

NAmque assiduis imbribus qui
 morbi incidunt; hujusmodi fere
 sunt, febres diuturnæ, alvi profluvia,
 & putredines, & epilepsiæ, & apo-
 plexiæ, & anginae: per squalores au-
 tem, tabes, ophthalmiæ, articulorum
 dolores, urinæ stillicidia, & dysen-
 teriæ.

Longæ etenim febres, alvūsque soluta, per imbres,
 Cancris, angina, stupor, morbus & ille sacer.
 Per sicca, arthritidis, generans ophthalmia rabem,
 Substillam lotii, tormina, acuta febris.

ΑΦΟΡ. ιζ. Αρροτ. 17.

ΑΙ δὲ κατ' ἡμέρην κατασασίαι, αἵ μὲν Βόρφοι τὰ τε σώματα σκουρῶσι, καὶ εὐτονα, καὶ εὐκίνητα, καὶ εὐχρσα, καὶ εὐπρόωτερα ποίεσαι καὶ τὰς κοιλίας ξηραίνουσι, καὶ τὰ ὄμματα δακνῶσι καὶ φεῖ τὸν θώρακα ἄλγῃμα ὑπὸ πνεύματι, μάλλον ποίεσιν. Αἱ δὲ Νότοι δακνῶσι τὰ σώματα καὶ ὑγραίνουσι, καὶ βαρυκοΐας, καὶ καρηβαρίας, καὶ ἰλίγγυς ποίεσιν. Ἐν δὲ τοῖσι ὀφθαλμοῖσι καὶ τοῖσι σώμασι δυσκίνησι, καὶ τὰς κοιλίας ὑγραίνουσι.

ΑΙ δὲ καθημερινὰί τῶσι κατὰ, αἵ γὰρ Βόρφοι Σωὶ δ' ἴσῃν ἱκανὰ σώματα, σὺν τε ἀρετῇ, εὐτονα τε, εὐκίνητα τε, καὶ εὐχρσα μάλλον. Ἡ περὶ τούτων, καὶ διὰ εὐχρσα ποίεσιν, καὶ ξηραίνεσθαι τὰς περὶ τὸν θώρακα ὄμματα, καὶ διὰ ὄμματα δακνῶσθαι, καὶ φεῖ τὸν θώρακα ἄλγῃμα ἢν πνεύματι, τῶν τούτων πόνον αὐξάνει. Αἱ Νότοι δὲ κατασασίαι δ' ἱκανὰ μάλα πολλὰ, καὶ ὑγραίνεσθαι καὶ διαλύεσθαι, ποίεσθαι βαρυκοΐας τε καρηβαρίας τε, ἰλίγγυς τε, βάρος μῦσας τε ποίεσθαι.

JAM verò quod ad tempestates quotidianas attinet, Aquiloniæ quidem solida reddunt corpora, tum etiam firma & ad motum expedita, & bene colorata; auditum acuunt: sed tamen alvos deficcant; quin & oculos mordent; & si quis antè dolor in thorace extiterit, eum acerbiorē reddunt. At verò Austrinæ corpora planè resolvunt, & humidiora reddunt, tum etiam auditus graves, & capitis gravitates, & vertigines inducunt tenebricosas, tum ipsis oculis totiq; corpori in movendo difficultatem afferunt, alvumque humidam reddunt:

*S*piſſat tempeſtas integrum Aquilonia corpus,
 Auditu promptum, mobile reddit idem,
 Aſpectu pulchrum, ventremque adstringit, ocellos
 Mordet, & offendit pectora læſa prius.
 Languidiuſ totum corpus verò efficit Auſter
 Humidiuſque, aures aggravat atque caput:
 Pectus reddit hebes, cerebrum vertigine tentat,
 Atque oculos tardat, cit quoque ventris onus.

ἈΦΟΡ. ιη. Aphor. 18.

ΚΑΤΑ ΔΕ ΤΑΙΣ ὥραις, Τῷ μὲν ἥρος, & ἄκρῳ τῷ Θέρεος, οἱ παῖδες & οἱ τέτταρον ἐχρόμνοι τῇσιν ἡλικίῃσιν, ἀεὶ τὰ ἀγύγασι καὶ ὑγιαίνουσι μάλιστα. Τῷ δὲ Θέρεος, καὶ τῷ Φθινοπώρῳ μέχει μὲν πνός, οἱ ῥοῖτες τὸ δὲ λοιπὸν τῷ Φθινοπώρῳ, & τῷ Χειμῶνος, οἱ μέσοι τῇσιν ἡλικίῃσι.

ΚΑΔ' ὥραις, Τῷ δὲ ἥρατος, Θέρεός τε καὶ ἄκρῳ, οἱ παῖδες τε καὶ οἱ τοῖσι μὲν ἐγγύτατοι ἡλικίῃσιν εἴσιν, ἀεὶ ἀλλων διάγουσι, Καὶ δὲ σώματ' ἔχουσ' ὡς ὑγιεινότερα. Τῷ Θέρεῳ, καὶ τῷ Φθινοπώρῳ μέχει πνός μὲν, Οἱ τοῖσι πρὸ βῆσαν γῆρας ἐπ' ἐλθόντων. Καδ' δὲ τὸ λοιπὸν τῷ Φθινοπώρῳ, καὶ Χειμῶνι, Οἱ τοῖσι γίγονται ἡλικίῃσι μέσοι.

JAm verò per tempora anni, Vere quidem, & incunte Æstate, pueri & his ætate proximi, optimo sanè sunt loco valéntque optimè. Æstate verò, & Autumno aliquantisper, senes: Quod reliquum est Autumni, & Hyeme, qui sunt ætate medii.

*Am pueri, bene Vere valent Æstatéque prima,
Et quos his ætas proxima cunque tenet:
Ast Æstate, senes, Autumni partéque prima.
Hyberno, juvenis, tempore, tutus erit.*

ἌΦΟΡ. ιθ'. Aphor. 19.

Νουσήματα δὲ πάντα μὲν ἐν πάσῃσι
τῇσιν ὥρῃσι γίνετ'· μᾶλλον δ' ἐν
καὶ εἰας αὐτῶν ἐ γίνετ' καὶ παροξύνετ'.

ΓίγνONT' ἐν πάσῃσι ὥρῃσι παρὰ τ' ὀξύνονται
Πάντα πάθῃ· μᾶλλον καὶ δ' ἐν εἰας ἐνια.

ENimvero morborum genus omne
omnibus anni temporibus existit:
sed tamen eorum alii certis anni tem-
poribus faciliùs existunt & ingrave-
scunt.

Non quòd non omnis queat omnì tempore morbus
Nasci, sed quia sic ista subindè cadant.

ἌΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

Τοῦ μὲν γδ' Ἡρὸς, καὶ μανικά, καὶ τὰ με-
λαγχολικά, καὶ τὰ ἐπιληπτικά, καὶ
αἵματος

αἵματος ῥύσεις, ἔκφυγαί τε, ἔκφυραι,
καὶ βράγχοι, καὶ βῆχες, καὶ λέπρα, καὶ
λεῖχῶες, καὶ ἀλφοί, καὶ ἐξανθήσεις ἐλ-
κώδεις πλεῖσαι, καὶ φύματα, καὶ ἀρθρι-
τιαί.

Αἱ μανίαι τε, μελαγχολίαι τε, καὶ αἱ ἐπιλήψεις,
αἱ λέπραί τε, καὶ αἱ αἵματος ῥύσεις,
βῆχες τε, βράγχοί τε, κύρυς, ἀρθρίτιδες, ἀλφοί,
φύματα, λεῖχῶες, φλεγμοναὶ ἀντρίτων,
καὶ ἐξανθήσεις αἱ πλεῖσαι ἐλκώδεις ὕσαι.
Αὗται κικλήσκοντ' αἱ νόσοι ἑταεῖναι.

ET enim Vere, insaniæ, melanchol-
iæ, & epilepsiæ summa sunt
omnia, sanguinis profluvia, anginæ,
gravedines, raucitates, & tussis, &
lepræ, impetigines, alphi, plurimæq;
pustulæ ulcerosæ purulentæque, &
tubercula, & articulorum dolores.

VEre, furor, morbusque sacer, fluxusque cruoris;
Anginaeq; dolor, bilis & atra, premunt:
Ulceræ, lepræ, alphi, tussis, vox rauca, grævedo,
Tubera, lichenæ, articulisque dolor.

ἈΦΟΡ. καὶ Aphor. 21.

ΤΟΥ Δὲ Θέρεος, ἐνιά τε τεττέων, καὶ πυρετοὶ συνεχεῖς, καὶ καῦσοι, καὶ τριημέροι, πλείστοι, καὶ τεταρτημέροι, καὶ ἑμετοί, καὶ διάρροιαί, καὶ ὀφθαλμιαί, καὶ ὥτων πόνοι, καὶ σωματικῶν ἐλκώσιες, καὶ σηπεδόνες αἰδοῖαν, καὶ ἰδρωαί.

ΤΟῦ Θέρεος, τεττέων ἐνίαι νόσοι, οἱ τε τριημέροι, πλείστοι, καὶ καῦσοι, καὶ συνεχεῖς πυρετοί, οἱ τε τεταρτημέροι, ἑμετοί τε, διάρροιαί τε, ὀφθαλμιαί ὥτων καὶ σωματικῶν πόνου, σηπεδόνες δ' αἱ καὶ αἰδοῖαν, καὶ ἰδρωαί. Αὗται κυκλήσκοντο αἱ δὲ νόσοι θεωρεῖν.

AT verò Æstate, horum nonnulli accidunt, & febres continuæ, & causi, & tertianæ plurimæ, & quartanæ, & vomitiones, & diarrhœæ, & ophthalmiæ, & aurium dolores, & oris exulcerationes, & genitalium putredines, & pustulæ quædam miliaris.

Non Æstas plerisque vacat, sed & insuper istis Adjicit ardentes continuasque febres:

Fit vomitus, ventérque fluens, ophthalmia, febres

Plures quæ alterna luce redire solent,

Quartanæ, obscænis cancri quoque partibus, oris

Ulcera, sudores; auriculæq; dolent.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

ΤΟΥ Δὲ Φθινοπώρου, καὶ τῆς Θερινῶν
 ἔα πολλά, καὶ πυρετοὶ τέταρτάῳι, καὶ
 πλάνητες, ἔσπληνές, ἔσδροπες, καὶ φθί-
 σιες, καὶ σφαγγεΐαι, καὶ λειεντεΐαι, καὶ δυσ-
 εντερίαι, ἔσχιάδες, ἔσινυάγλαι, καὶ
 ἄσθματα, καὶ εἰλεοί, καὶ ὀπιληΐαι, καὶ
 ἔσμανικά, καὶ τὰ μελαγχολικά.

ΤΟΥ Φθινοπώρου, καὶ τῆς Θερινῶν πολλὰ, οἱ τε πλάνητες,
 οἱ τε τέταρτάῳι πολλάκι τοὶ πυρετοί,
 ἔδροπες, φθίσιες, σφαγγεΐαι, ἰσχάδες τε,
 καὶ λειεντεΐαι, ἡ δὲ δυσεντεΐαι,
 ἄσθματά τε, σπληνές τε, σινυάγλαι θ' ἡ δὲ ὀπιλήψεις,
 εἰλεοί, καὶ μανίαι, ἡ δὲ μελαγχολία.

Autumno veró, cùm multi Æstivi
 morbi in hominum vitam inva-
 dunt, tum etiam febres quartanæ, &
 erraticæ, & lienum tumores, hydro-
 pes, & tabes, & stranguriæ, & lien-
 teriæ, & dysentericiæ, & morbi coxa-
 rii, & cynanchæ, & asthmata, & vol-
 vuli, & epilepsiæ, & mania, & melan-
 choliæ.

Vix quid in Autumnum non ex his incidit, atque
 Præterea incerte, post biduumque, febres,
 Intestinorum levor, dolor atque lienis,
 Ischias, & tabes, asthmata, diuturna hydrops,
 Guttatim excedens urina, epilepsia, bilis
 Nigrior, angina, volvulus, atque furor.

ΑΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

ΤΟΥ Δὲ Χειμῶνος, πλευρίτιδες, πνευμονίαι, λήθαργοι, κόρυζαι, βράγχαι, βῆχες, πόνοι στήθεων καὶ πλευρέων καὶ ὀσφύος, κεφαλαλγίαι, ἱλιγγι, ἀποπληξίαι.

ΤΟῦ Χειμῶνος δὲ, πλευρίτιδες, ἡ δὲ κόρυζαι, βῆχες, καὶ βράγχαι, καὶ πνευμονίαι, λήθαργοι, ἀποπληκτ, ὀδυνῶναι κεφαλῆς, ἱλιγγι, στήθεων καὶ πλευρέων καὶ ὀσφύος οἱ γὰρ πόνοι.

AT verò Hyeme, pleuritides, peripneumoniæ, lethargi, gravedines, & raucitates, tussēs, & dolores pectoris & laterum ac lumborum, capitis dolores, tenebrosæ vertigines, & apoplexiæ.

Tussim irritat Hyems, capitis lumbique dolores,
Quæq; latus, fauces, viscera, damna gravant:
Mens corpusque stupet, morbus lethargicus urget,
Quique à vertendi nomine nonnen habet.

ἈΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

ΕΝ δὲ τῇσιν ἡλικίῃσι τοιάδε συμβαίνει.
Τοῖσι μὲν μικροῖσι καὶ νεογνοῖσι παι-
δίοισιν, ἀφθαί, ἔμετοι, βῆχες, ἀρτυνίαι, φό-
βοι, ὀμφαλῖ φλεγμοναί, ὥπαι ὑγρότητες.

Τοιάδε συμβαίνει ἐν τῇσι δὲ ἡλικίῃσι.
Τοῖσι νεογνοῖσιν παῖσί τε τοῖσι μικροῖς,
Ἀφθ', ἔμετοι, βῆχες τε, φόβοι τε, ἀρτυνίαι τε,
φλεγμοναὶ ὀμφαλῖ, ὥτ' αὖτε ὑγρότερες.

IAm verò qui in ætates cadunt mor-
bi, hujusmodi ferè sunt. Nam pue-
rulis & nuper in lucem editis, aphthæ,
vomitiones, tussès, vigiliæ, pavores,
umbilici inflammationes, aurium for-
des humidæ.

Infantes, pueros & adhuc ætate tenella,
Exercent vomitus, visdque terrifica,
Aphthæ, humens auris, tussis: ventris mediûmque
Inflammatur; absit noctis amica quies.

ἈΦΟΡ. κέ. Aphor. 25.

ΠΡὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν πρὸς ἀνάγκην,
ἔλων ὀδαξισμοί, πυρετοί, σπασμοί,
διάρροια, καὶ μάλιστα ὅταν ἀνά-
γωνται τὰς κυνόδοντας, καὶ τοῖσι παχύρ-
ργοις ἤτοι παῖδων, καὶ τοῖσι σκληραῖς
κοιλίαις ἔχει.

ΤΟῖσι δὲ ὀδοντοφυεῖν, ὀδαξισμοὶ ἢ ἔλων,
Αἱ τε διάρροια, πολλάκι καὶ πυρετοί,
Οἱ σπασμοὶ τε, μάλιστα δὲ ὅταν τὰ πρῶτα ἀνάγωνται
Οἱσιν ὀδοντοφυεῖν τένομα δῶκε κύων,
Οἱσὶ τε ἢ παῖδων σκληραὶ αἱ κοιλίαι ἔασι,
Καὶ πάχυνται λίαν πρὶς τὴν φύσιν.

JAm verò cùm dentire cœperint, gin-
givarum molesti pruritus, febres,
convulsiones, diarrhœæ, maximè que
cùm edunt caninos dentes, & qui in-
ter pueros crassissimi sunt, alvòque
adstrictâ.

P Ruritus gingivarum, convulsio, febres,
Propria sunt his, quos dentis origo capir.
Dejiciturque alvus, quòd tum malè, quando capiti
Illorum dentes exoriuntur, habet.
Hecq; pericla subit quisque ut plenis-
simus, atque
Alvus cui puerit reddere stricta nihil.

Πρεσβυτέροις δὲ γηρομένοις, παρ-
 ῖδμα, σπονδυλὸς κατὰ τὸ ἰνίον
 εἶσω ὥσπερ, ἄδμαζα, λιγιάσιες,
 ἑλμινθες στρογγύλαι, ἀσκαρίδες, ἀκροχρε-
 δόνες, σατυριασμοί, τραγγυρία, χρεάδες,
 καὶ τὰλλα φύμαζα, μάλιστα δὲ τὰ περὶ
 εἰρημνία.

Τοῖσι δὲ πρεσβυτέροις, παρῖδμα, ὥσπερ εἶπω
 Σπονδυλίου κατὰ τὸ ἰνίον, ἀσκαρίδες,
 Στρογγύλαι ἑλμινθες, ἀκροχρεδόνες, ἡδὲ καὶ ἕρων
 Δακτυλίων σπάγγες, καὶ τὸ ἡδὲ λείδοι,
 Ἄδμαζα, καὶ σατυριασμοί, χρεάδες ἡδὲ καὶ ἄλλα
 Φύμαζα, πάντα μάλιστα ὅσα κατὰ τὸ εἶδος ἔλθον.

AT verò cùm ætate processerint,
 tonsillæ, necnon vertebræ quæ
 est ad occiput intrò luxationes,
 asthmata, vesicæ calculi, lumbrici
 rotundi, ascarides, verrucæ pensiles,
 satyriasmî, stranguriæ, struinæ, &
 alia tubercula, præcipuè verò præ-
 dicta.

AT ledunt, ubi jam paulum processerit ætas,
Lumbrici teretes, glandule, & ascarides,
In spina vertebrarum inclinatio, strumæ,
Asthmata, verrucæ, tubera plura, lapsi.

ἈΦΟΡ. κζ'. Aphor. 27.

TΟῖσι δὲ ἐπὶ πρεσβυτέροισι καὶ πρὸς
τὴν ἡβην πρὸςάγουσι, τέττοι τε ἅ
πολλά, καὶ πυρετοὶ χρόνιοι μάλλοι,
καὶ ἐκ ῥινῶν αἵματος ῥύσεις.

TΟῖς δ' ἐπὶ πρεσβυτέροισι, πρὸς ἡβην τε πρὸς
ἀγούσι
Τῶν τε πρὸς ἐχθύντων πολλά τὰ τῶν παθόντων
συμβαίνεισι, καὶ οἱ πυρετοὶ χρονιώτεροι, αὐτὰς
αἵματος ἐκ ῥινῶν ἀμφοτέρων ῥύσεις.

ADultioribus autem & pubescen-
tibus, commemoratorum multa
accidunt, & febres etiam diuturnio-
res, tum etiam sanguinis profluvia è
naribus.

EX iisdem multi, pube incipiente, febrésque
Sunt longæ, & sanguis naribus exiliens.

ἈΦΟΡ. κη. Aphor. 28.

ΤΑ δὲ πλείστα τοῖσι παιδίοισι πάθηα
κρίνεται, τὰ μὲν δ' ἐν τεσσαράκοντα ἡμέ-
ρησι, τὰ δὲ δ' ἐπὶ μῆσι, τὰ δὲ δ' ἐπὶ
ἔτεσι, τὰ δὲ πρὸς τὴν ἡβλὴν πρὸς ἀγ-
σιν. Ὅσα δ' ἂν διαμεῖνῃ τοῖσι παιδίοισι
πάθηα, καὶ μὴ σπολυγῆ πρὸς τὸ ἡβάσκειν,
ἢ τῇσι γήλεσι πρὸς τὰς τῆς καταμνήων
ρήξιας, χρονίζον εἴωθε.

Πλείστα δ' τοῖς παιδεσι νοσήματα συμβαίνοντα
Κρίνεται, ἡμασιν ἐν τεσσαράκοντα τὰ μὲν,
Ἐπὶ τὰ δ' ἐν μήνεσι, τὰ δ' ἐν τοῖς ἔτησι,
Καὶ πρὸς τὴν ἡβλὴν τοῖς πρὸς ἀγασιν τὰ δὲ.
Ὅσα δ' τοῖς παιδεσι νοσήματα ἂν διαμεῖνῃ,
Μηδὲ λυθῆσιν ἀπαὶ πρὸς τὸ τέταρτον ἔτος
Καὶ δέχοντο, καὶ τῇσιν ὅταν καταμνήνια ῥέυσῃ
Τὰ πρῶτ', εἴωθεν ταῦτα χρονίζεσθαι.

AT verò puerilium affectionum
[diuturnarum] finiuntur aliæ
quidem quadraginta diebus, aliæ
septem mensibus, aliæ septem annis,
nonnullæ cū ad pubertatem ven-
tum est. Sed quicunq; pueriles mor-
bi

bi perdurant, nec desinunt, cùm ex ephebis excesserint, aut foeminæ cùm menstruales esse cœperint, inveterascere consueverunt.

Discriménque omnis puerilis sustinet ætas,
 Quando quater denos traxit in orbe dies,
 Septem ubi tum menses, septem & numeraverit annos,
 Hincque ubi pubescent corpora flore novo:
 Et, siquem morbum neque pubertas neque prima
 Menstrua sustulerint, longior esse solet.

ἈΦΟΡ. κγ'. Aphor. 29.

Τοῖσι δὲ νεηνίσκοισιν, αἵματος πύσις,
 φθίσις, πυρετοὶ ὀξέες, ὀπιληψία, καὶ
 τᾶλλα νοσήματα, μάλιστα δὲ τὰ περὶ τὴν
 μήτρα.

Τοῖσι νεηνίσκοισι δὲ, αἵματος αἰ πύσις τε,
 καὶ φθίσις μὲν, καὶ ὀξέες οἱ πυρετοί,
 καὶ ὀπιληψία, καὶ τὰ ἄλλα νοσήματα πολλά·
 καὶ τὰ πάντα μάλιστα ὅσα καὶ ὅτε ἐλεγον.

AT verò juvenibus, expectorata
 sanguinea, tabes, febres acutæ,
 epilepsiæ, aliique morbi, maximè
 verò jam commemorati.

FIt juveni tabes, & sputum sanguinis, atque
 Nomine qui sacer est morbus, acuta febris.

ἈΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

ΤΟῖσι δὲ ὑπὸ πῶς ἡλικίῳ ταύτῃ,
 ἄσθματα, πλευρίτιδες, περὶ πνευμονία,
 λήθαργοι, φρενίτιδες, καὶ οἱ διάρροια
 χρόνιοι, χολέραι, δυσεντερίαι, λειεντερίαι,
 αἰμορροΐδες.

ΤΟῖσι δὲ ὑπὸ πῶς ἡλικίῳ ταύτῃ γινώσκουσιν,
 ἄσθματα, λήθαργοι, καὶ περὶ πνευμονία,
 αἱ πλευρίτιδες, αἱ τε φρενίτιδες, αἱ χολέραι τε,
 αἱ τε διάρροιαὶ ὡς τὸ πολὺ χρόνιοι
 γίνονται, λειεντερίαι τε, δυσεντερίαι τε,
 ἔκ τε φλεβῶν καὶ ἐξ αἵματος αἱ ῥύσεις.

JAm verò qui hos ætate superant,
 asthmata, pleuritides, peripneumo-
 niæ, lethargi, phrenitides, febres ar-
 dentes, diuturna alvi profluvia, cho-
 leræ, dysenteria, lienteria, hæmor-
 rhoïdes.

Post hanc ætatem cholera, ac insania, febres
 Ardentes, alvi profluviumque cadit.

Pulmonia

*Pulmonis laterisq̄ue dolor, lienterisq̄ue,
Asthma, hæmorrhoides, tormina, inersq̄ue sopor.*

ἈΦΟΡ. λά. Aphor. 31.

ΤΟῖσι δὲ πρεσβύτησι, δύσπνοια, κα-
τάρροι βηχῶδες, τραγγυρίαι, δυσυρίαι,
ἄρθρων πόνοι, νεφρίτιδες, ἱλιγγοί, ἀποπλη-
ξίαι, καχεξίαι, ξυσμοὶ τοῦ σώματος ὅλγ, ἀρτυ-
πνίαι, κοιλίης καὶ ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν ὑγρότη-
τες, ἀμβλυωπία, γλαυκώσεις, βαρυηκοΐαι.

ΤΟῖσι δὲ πρεσβυτάτοις, βηχῶδες· οἱ τε καὶ ἀρροί,
δύσπνοια τ', ἄρθρων ἢ δὲ νεφρῶν τε πόνοι,
αἱ τραγγυρίαι, αἱ τε δυσυρίαι, οἱ τ' ἱλιγγοί,
οἱ ξυσμοὶ τε ὅλγ σώματος, αἱ τε καχε-
ξίαι, αἱ τ' ἀποπληξίαι, αἱ τ' ἀρτυπνίαι, οἱ τε
ὀφθαλμοί, ῥῖνες, γαστέρες ὑγρότεραι·
ὀψις ἀμβλύτεραι, γλαυκώσεις ἢ δὲ καὶ ἄλλαι
ὀφθαλμῶν νόσοι, καὶ βαρυηκοΐαι.

SEnibus autem, difficultates spi-
randi, catarrhi tussiculosi, urina-
rum stillicidia, difficultates mingen-
di, articulorum dolores, nephritides,
tenebricosæ vertigines, apoplexiæ,
cachexiæ,

cachexiæ, totius corporis stimulantés
pruritus, vigiliæ, alvi & oculorum &
narium excrementa, visus hebetudi-
nes, glaucedines, auditus graves.

S*Pirandi verò vitium, commune senectæ est,
Urine mala, nox pervigilata gravis,
Renibus articulisque dolor, nervi resoluti,
Pruritus, habitus corporis atque mali,
Aurículas, nares, oculos ledentia multa,
Rheuma, & vertigo, venter & ultro fluens.*

TQ̃N

ΤΩΝ ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀφορισμῶν Βιβλίον Δ'.

H I P P O C R A T I S

Aphorismorum

LIBER III.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.

Aphorismus primus.

Α'ς κυέσας, φαρμακεύειν, ἢν ὀρεγᾶ, τετράμηνια, καὶ ἄχρι ἐπιὰ μνηῶν, ἥσπον δὲ ταύτας· ταὶ δὲ ἡπια καὶ πρεσβύτερα εὐλαβέεσθαι χρή.

ΤΑ'ς κυέσας, ὡς ὀρεγᾶ, τετράμηνια, καὶ ἄχρι
 "Ἐπὶ" ἐπὶ τῇ μνηῶν, ἐστὶ καθαρεύειν,
 Κατὰ καὶ πάντας ἥσπον· τὰ δὲ ἡπια ἐόντα
 "Εὐλαβέεσθαι" χρή, καὶ τὰ γε πρεσβύτερα.

Rægnantes quidem purgandæ, si
 humor sit efferus, & quadrimen-
 stris

stris purgatio, dum septimestris fuerit; quamvis hæc minús: nam in minore & grandiore foetu cautiús religio-
siusque agendum.

Materiam gravidis turgentem demere quarto
Mense potes, sextus dum sibi mensis abit:
Parciús hisce tamen. Non primis mensibus, inquam;
Turd, aut postremis, evacuare licet:

ΑΦΟΡ. Β'. Aphor. 2.

ΕΝ τῇσι φαρμακίῃσι τοιαῦτα ἀγνῶ-
ἐκ τοῦ σώματος, ὁκοῖα καὶ αὐτόματα
ἰόντα, χρήσιμα· τὰ δὲ σπαιτίως ἰόντα,
παύειν.

Αττομάτως μὲν ὁκοῖα ἰόντα χρήσιμα εἶσι,
τοιαῦτ' ἐν τῇσιν φαρμακίῃσιν ἄγειν·
αὐτομάτως δὲ ἐναντί' ἰόντα φύσιν πλεονάζειν,
τοιαῦτ' ἐνθὺν γὰρ βελτίον εἶσι μένειν.

IN artificiosa purgationis molitio-
ne, talia semper è corpore sunt
excludenda, qualia, si ultro manarent,
bona essent: nam quæ secùs pròde-
unt, prohibere oportet.

Talia si purgans medicina è corpore ducit,
 Qualia, si manant sponte, juvare queant,
 Utile censetur: sed, si contraria manant,
 Est ut nos eadem contineamus opus.

ἈΦΟΡ. γ'. Aphor. 3.

ἩΝ μὲν οὖν διαλεῖ καθαίρεσθαι κατὰ
 ῥωνται, συμφέρει τε, & εὐφόρως φέρουσι
 τὰ δὲ ἐναντία, δυσχερῶς.

ἩΝ μὲν ὁκοῖα καθαίρεσθαι δει τὰ πάντα καθαίρειν,
 Σωὶ τε φέρει νοσήσ', εὐ τε φέρουσι μάλα
 Ἡν μὲν ὁκοῖα καθαίρεσθαι δει τὰ πάντα καθαίρειν,
 Οὐ τοι σωὶ ᾗ φέρει, εὐδὲ φέρουσι μάλ' εὐ.

ETenim si qualia purgari debent
 purgentur, bono fit, & alleviantur:
 contraria veró, molesté.

Si quod oportet abire per purgatoria, rectè est:
 Scilicet haud agrè quis gravitérve feret.

ἈΦΟΡ. δ'. Aphor. 4.

Φαρμακεύειν Θέρεος μὲν μᾶλλον τοῖς ἀνὰ
 χειμῶτος δέ, τοῖς καίτοι.

ΤἌς ὥρας δὲ σκέπησιν, μᾶλλον τε καθαίρειν
Χειμῶνος τὰ κάτω· τὸ θέρεθ', τὰ δ' ἄνω.

Æ State, superiores potius [alvi
partes,] Hyeme, inferiores me-
dicandæ.

V Entri qui supra est purgando convenit Æstas:
Inferiori autem Bruma fit apta magis.

ἈΦΟΡ. ε. Aphor. 5.

ΥΠὸ κυῶα & πρὸ κυῶος, ἐργώδεες
αἱ φαρμακείαι.

Φαρμακίαι, κύν' ὑπο πρὸ κυῶος τ', ἐργώδεες εἰσιν.

EX oriente cane & ante canis ex-
ortum, perdifficiles sunt purga-
tiones.

Nulla sub æstivum purgans medicina vel ante
sat tuto est nobis accipienda canem.

ἈΦΟΡ. ς. Aphor. 6.

ΤΟὺς ἰχθύς καὶ εὐημέας ἄνω φαρμακεύειν,
ὑποπελομενύς Χειμῶνα.

ΤΟΥΣ ΕΥΗΜΕΑΣ ἢ ΘΕ Κ' ἰσχνὸς φαρμακεύειν
Δεῖ μὲν ἄνω, Χειμῶν' ἀλλ' ὑποσελλομένους.

GRaciles & ex facili vomentes
per superiora sunt evacuandi,
cavendo Hyemem.

QUOS *graciles vomitus exercent absque labore,*
Suprà purgentur, si nihil obftet Hyems.

ἈΦΟΡ. Ζ'. Aphor. 7.

ΤΟΥΣ ΔΕ ΔΥΣΗΜΕΑΣ Ε' ΜΕΣΩΣ ΕΥΣΤΑΡΚΕΣ,
κρίτω, ὑποσελλομένους Θέρος.

ΤΟΥΣ ὃ ΔΥΣΗΜΕΑΣ ΕΥΣΤΑΡΚΕΣ ΜΕΣΩΣ ΤΕ ἔόντας
Δεῖ κρίτω, ἀλλὰ Θέρθ' μὴν ὑποσελλομένους.

CONTRÁ, Qui ægrè vomunt, &
paulo habitiores, mediocrisque
habitudinis, per inferiora sunt pur-
gandi, cavendo Æstatem.

AD vomitum sed difficiles plenosque per ima,
si non essent, evacuare decet.

ἈΦΟΡ. 8. Aphor. 8.

Τοὺς δὲ φθινώδεις, ὑποτελομένης
τῆς ἀνω.

Τὸς δὲ φθινώδεις ὄντας ἀνω, κακὸν ὅτι, καθαίρειν.

Sed tabidorum ratio est habenda,
nè purgationem iis per superiora
unquam moliendam putes.

PRecipue tamen hos caveas qui tabe laborant:
Sursum nil istis ducere nempe licet.

ἈΦΟΡ. 9. Aphor. 9.

Τοὺς δὲ μελαγχολικὰς ἀδροτέρως τῶν
κάτω, τῷ αὐτῷ λογισμῷ τὰ ἐναντία
προσφέροντας.

Ἀδροτέρως δὲ μελαγχολικὰς κάτω ὅτι καθαίρειν,
ταυτῇ ἐναντία δὲ προσδόμεναί τε λόγῳ.

ETenim melancholicos liberaliùs
pleniùsque per inferiora purga-
bis: eâdem ratione contraria adhibe-
bis.

Billi infra vehementis purgatio convenit atræ;
Flava at per superas, quas petit, ito vias.

ἈΦΟΡ. ι. Aphor. 10.

Φαρμακεύειν ἐν τοῖσι λίλυ ὀξέσιν, καὶ ὀργᾶ,
αὐθήμερον χρονίζον γὰρ ἐν τοῖσι τοῖσι
τέοισι, κακόν.

ἮΝ ὀργᾶ, ἐν ὀξύτατοις αὐθήμερον ὅτι
Σώμα καθαρεύμεναι, μηδὲ χρονίζεμεναι.

Purgandum est quidem in peracu-
tis morbis, si humor sit efferus,
eodem ipso die: cunctari enim in
ejusmodi affectibus, calamitosum.

Cum peracutus erit morbus, si targeat humor,
Illico purgandum est: fert mora namq. malum.

ἈΦΟΡ. ιά. Aphor. 11.

Οκόστοισι σρόφοι, καὶ πρὸς τὸν ὀμφαλὸν
πόννοι, καὶ ὀσφύος ἄλγος, μὴ λυόμενα
μήτε ὑπὸ φαρμακείης, μήτ' ἄλλως εἰς
ὑδρωπάξιν ἰδρύνεσθαι.

Οἱ σφόδρα, καὶ τὴν πλείστην ὁμολογούντες οἱ πόνοι εἰσὶν,
 Οἱ δ' ἀλγυμὲν ἐν τῇ ὀσφύϊ, λυόμενον
 μήδ' ὑπὸ φαρμακίας, μήτ' ἄλλως πολεῖται τοῖσιν
 Εἰς τὸν μὲν ξηρὸν ὕδρεσιν ἰδρύνεται.

Quibuscunque tormina, & circum umbilicum cruciatus, lumborumque dolor est; qui non discutitur nec purgatione, nec aliter: in hydropem siccum firmatur.

Per ventris medium quibus intestina minora
 Torquentur, coxis exoriturque dolor,
 Quem nec ab auxiliis, longo nec tempore tollit
 Posse vides: illis aridus instat hydrops.

ΑΦΟΡ. ΙΒ'. Aphor. 12.

Οἱ πόσοις κοιλία λειαντεριώδεις, Χειμῶνος, φαρμακεύειν ἄνω κακόν.

Κοιλία ὅσις βροτοῖς λειαντεριώδεις, ἔδει,
 Τοῦ χειμῶνος, ἄνω τὴν δε καὶ καθαρεύουσαι.

Quibuscunque sunt licentericæ
 Valvæ, hos, calamitosum est, Hyeme per superiora purgare.

Intestinatorum si quis levore tenetur,
 Suprà, cum sit Hyems, evacuare, malum.

ΑΦΟΡ. ιγ. Aphor. 13.

Πρὸς τὰς ἐλλεβόρους τοῖσι μὴ ῥηϊδίως
ἀνω καθαρομένοισι, πρὸ τῆς πό-
σιος, πρὸ ὕδατος καὶ σώματα πλεί-
ονι βροφῇ, καὶ ἀναπαύσει.

Τοῖσιν ἀνω μὴ ῥηϊδίως γε καθαρευμένοισι
Πρὸς τὰς ἐλλεβόρους, σώματα πολλὰ μάλα
δεῖ ὑδατίζεσθαι πρὸ τῆς ἀναπαύσεως,
Ἐνθα δὲ καὶ τῇ βροφῇ πλείονι ποιέμεναι.

JAm verò cùm necessarius incide-
rit ellebori usus, iis qui ægrè per
superiora purgantur, ante ipsum
pharmacum humectare oportet cor-
pora pleniore nutritu & requie.

Helleboro usus qui non vomit absque labore,
Huic prius uberius sit cibus, atque quies.

ΑΦΟΡ. ιδ. Aphor. 14.

Επιπὶ πῇ τις ἐλλέβορον, πρὸς μὲν τὰς
κινήσας τῆς σωματικῆς μάλλον ἀγῆν,
πρὸς δὲ τὰς ὑπὸ κατὰ μὴ κινήσας, ἥστων
σηλοῖ

δηλοῖ δὲ καὶ ἡ ναυτιλία, ὅτι κινήσεις τὰ σώματα παράσχει.

Ελλέβορον τῇ ἀνάσσει λαβόντων ἕκ τε πόντων
 Πρὸς τὰς κινήσεις σώματα μᾶλλον ἄγειν
 Πρὸς δ' ὕπνου μέντοι καὶ μὴ κινήσεις, ἥσσον.
 Κινήσεις, παραχῇ· ἢ ὅτε ναυτιλίῃ.

EPoto elleboro, motu ciendum corpus potius quam somno & motus vacuitate compescendum: nam corpora motu cieri, vel ipsa indicat navigatio.

ASt à veratro nulli somnus requiesce
 Ex usu est: potius membra movere juvat.
 Hoc ita perspicitur: nam, cum quis navigat æquor,
 Turbari corpus sic agitando liquet.

ἈΦΟΡΙΣΜΟΙ. Aphor. 15.

Επιπύβελῃ μᾶλλον ἄγειν τὸν ἐλλέβορον, κίνει τὸ σῶμα· ἐπιπύ δὲ παύσαι, ὕπνον ποιεῖ καὶ μὴ κίνησιν.

ΗΝ ποτε μᾶλλον ἄγειν βέλη πρὸς τὴν ἐλλέβορον,
 Δεῖ τ' ἀγειν πρὸς τὸ σῶμα, τε κινεῖσθαι.

Ἦν ποτε τὴν δυνάμιν παῦσαι δέ τοι ἐλλεβόροισι,
 "Τπνον ποιεῖναι, μὴδ' ἔτι κινεῖσθαι.

QUotiescunque majorem ciendi
 vacuandiq; vim à veratro requi-
 ris, corpus move: sin inhibendum sit
 & sistendum, somnum concilia, neq;
 moveto.

E Regó, Ut veratrum ducat magis, utere motu:
 Ut vim deperdat, sit tibi summa quies.

ἈΦΟΡ. 15. Aphor. 16.

ΕΛέβορος ὀπκίνδυνος τοῖσι ταῖς σάρ-
 κας ὑγέας ἔχουσι πασμὸν γὰρ ἐμ-
 ποιέει.

ΕΛέβορος δὲ ὀπκίνδυνος ὑγέας μὲν ἔχουσι
 Σάρκας: τὸς γὰρ τοι πολλὰν πᾶσιμὸς ἔχει.

Elleborus calamitosus est iis qui
 sunt integrâ valetudine: nam
 convulsionem affert.

Queis sanæ carnes, illis non absque periculo
 Helleborus capitur: spasmoda namque facit.

ἈΦΟΡ. ιζ'. Aphor. 17.

Α πυρέλω ἐόντι σπασίτη, ἔ καρδι-
αυγμός, καὶ σκοτόδιος, ἔ τόμα ἐκπι-
κρέμνον, ἄνω φαρμακείης λείδωαι
σημαίνει.

Τὸ πυρετὸν μὴ ἔχοντ' σπασίτη, καρδιαυγμός,
καὶ σκοτόδιος, καὶ τὸ τόμα πικρὸν ἐόν,
τῆς μὲν ἄνω δειδῶ σημαίνει φαρμακείης.

Si cui febris experti eveniat cibi
fastidium, & stomachi morsus, &
tenebriosa vertigo, & oris amaritu-
do, huic purgatione per superiora
opus est.

Quem sine febre cibi capiunt fastidia, cuique
Ventriculi dolor, ac oris amaror adest,
Vertigōque caput tentat: medicaminis ille
Supra per vomitum rejicientis eget.

ἈΦΟΡ. ιη'. Aphor. 18.

Τὰ ἐν τῇ φρενῶν ὀδυώματα,
ὅκόσα κατάρτος λείδωαι, ἄνω φαρμα-
κείης λείδωαι σημαίνει· ὅκόσα δὲ χέτω,
χέτω.

ΠΑΝΤ' ὀδυμήματ' ἐόντα φρενῶν ὑπὸ, ὅσα καθαίρειν
 Σύμφορον ὄσιν, ἀνω φαρμακίης δέεται.
 Πάντ' ὀδυμήματ' ἐόντα φρενῶν ὑπὸ, ὅσα καθαίρειν
 Σύμφορον ὄσιν, κάτω φαρμακίης δέεται.

DOlores seu affectiones quæ par-
 tibus supra diaphragma obori-
 untur, quæcunq; purgationis sunt in-
 digentes, superiore pharmaciâ opus
 esse significant : quæ verò infra, pur-
 gationem infernam requirunt.

Cum dolor est aliquis supra præcordia; sursum
 Æger purgandus, si nihil obstat, erit:
 Sin subter septum transversum creditur esse;
 Tunc ea quæ purgant inferiora dabis.

ἈΦΟΡ. 19. Aphor. 19:

ΟΚόσοι ἐν τῇσι φαρμακοποσίησι μὴ
 διψῶσι καθαρόμενοι, ἔ παύονται
 τὸν ἢ διψήσωσιν.

Φάρμακον ὡς ὁ πᾶν ἔπω διψηδὲς ἔστιν,
 Οὐπω μὲν λήγει ἀδὲ καθαρεύμενος.

QUicunque pharmaco epoto pur-
 gati non sitiunt, purgationis justæ
 metam

metam non attingunt, antequam sitiverint.

A Medicinali potu sitis arida monstrat
Quod satis est tolli: nilque sitite, parum.

ἈΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

A Πυρέτοισιν ἐΐσῃ ἢ γήνηται σφόδρα,
ἔ γινάπων βάρος, καὶ ὀσφύος ἀλγί-
μα, κάτω φαρμακείης λείδου ση-
μαίνει.

O Ισι σφόδρ, γινάπων τε βάρος, καὶ ὀσφύος ἀλγος.
Ἀυτὰρ ἀνευ πυρετοῦ, τὸςδε καὶ αὖτις κάτω.

F Ebris expertibus si tormina acci-
dant, & genuum gravitas, & lum-
borum dolor, inferiore opus esse
purgatione significat.

V Ermina cum citra febrem cruciatibus urunt,
Lumborumque, genu cum gravitate, dolor:
Hic medicamento purgante per inferiora
Æger ut utatur, significabit opus.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. κί. Aphor. 21.

ΥΠΟΧΩΡΗΜΑΤΑ μέλαινα ὁκοῖον αἷμα
μέλαν ὑπὸ ταυτομάτῃ ἴοντα, ἐ
συνὸ πυρετῷ, καὶ ἀνευ πυρετῷ, κακίστα
καὶ ὁκόσω ἀνὰ χρώματα ὑποχωρημά-
των πλείω ποιηρότερα ἢ, μάλλον κακόν
συνὸ φαρμάκῳ δέ, ἀμείνον· καὶ ὁκόσω ἀνὰ
χρώματα πλείω ἢ, ἔ ποιηρόν.

ΑΙ ὑποχωρήσεις, οἷον μέλαν αἷμα, κακίστα,
ἢ εἴτε συνὸ πυρετῷ, εἴτε ἀνευ πυρετῷ,
ἢν ὑπὸ ταυτομάτῃ ἴωσι· καὶ ὡς ἔωσι
Πλείονες αἱ τε χροαὶ ἢ δὲ ποιηρότεραι,
Παλὺ χειρότερον· συνὸ φαρμάκῳ, ἐστὶ δ' ἀμείνον·
Πλείονες ὡς ἔ χροαί, ἐ δια τὸτο καχεξία.

DEjectiones nigræ cujusmodi est
sanguis niger, quæ ultro diffu-
unt, tum si cum febre, tum sine febre,
calamitosæ; & quo plures dejection-
um colores deteriores fuerint; eo
calamitosius: Sed si vi epoti medi-
camenti [tales dejectiones nigræ fe-
rantur,] præclariùs ad salutem & ap-
parent

parent & faciunt; & quo plures apparent colores, eo minus mali.

Sponde fluens alvus nigro similisque cruori,
Pessima; seu febris, seu tibi nulla fiet:
Deteriorque, mali quo plures (crede) colores,
Ni medicamentum dei minus esse malè.

ἈΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

Νουσημάτων ὁκόσων ἀρχομένων, ἢ
 χολὴ μέλαινα ἢ αἷμα ἢ κίττω ἐπ-
 ἔλθῃ, θανάσιμον.

Εκ τῶν μελάινα χολὴ γέσων ἐπὶ ἀρχῇ,
 ὀυλομένεσσι τὸν ἐς, εἴτ' αἶμα, εἴτε κίττω.

In euntibus morbis quibuscunque,
 si bilis atra sursum vel deorsum
 effluat, funestum.

Bilis cui morbo se ostendit nigra recenti
 Infra, vel supra, mortis aperta nota est.

ΑΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

Ο Κόσοισιν ἐκ νησθημάτων ὀξέων, ἢ ἐκ πολυχρονίων; ἢ ἐκ τραυμάτων, ἢ ἄλλως πῶς λεπτωομένοισι χολὴ μέλαινα, ἢ ὁκοῖον αἷμα μέλαι ὑπέλθῃ, τῇ ὑστεραίᾳ σποθῇσκουσιν.

ΗΝ ὃ μέλαινα χολή, ἴσον μέλαν αἷμα, ὑπέλθῃ ἐκ παθέων ὀξέων, ἢ ἐκ πολυχρονίων, ἢ ἐκ τραύματος, ἢ ἄλλως λεπτωομένοισι, κῆρα πνεύνῃ ὁλοῦν ἢ ὀπίσσω φέρει.

Quibuscunque morbo acuto, aut diuturno, aut vulnere, aut alio quovis modo extenuatis, bilis atra, aut tale quippiam quod feculentii sanguinis speciem exhibet, effluat, postridie moriuntur.

Cui verò alterutrum se prompsit, si vel acutus Morbis, vel longis extenuatus erit, si vel gravi accepto per corpus vulnere, si vel Quomodoque aliter, post perit ille diem.

ΑΦΟΡ. κδ. Aphor. 24.

ΔΥσεντερία ἢ ἀπὸ χολῆς μελαίνης
ἀρξῆται, θανάσιμος.

Οἱ δυσεντερίης ἀρχὴ χολῆς ὄχι μελαίνης,
Πάντως θυμαρῶν οἱ γαστρίδι νόσον.

Dysenteria si ab atra bile initium
duxerit, funestum.

EX atra quoties nascuntur tormina bilis,
Spes reliqua hoc casu nulla salutis erit.

ΑΦΟΡ. κε. Aphor. 25.

Αἷμα αἶψα μὲν ὁκοῖον εἴη, κακὸν κῆ-
πτω δὲ ἀγαθόν, μέλαν ὑποχρῆσον.

Αἷμα αἶψα μὲν ὁκοῖον εἴη, κακόν· αἷμα κῆπτω δὲ
ἢ ὑποχρῆσθαι ὃν μέλαν, εἰς ἀγαθόν.

Sicuti sanguis per superiora erum-
pat, cujusmodi tandem is fuerit,
calamitosum: at per inferiora, nigra
si recedant, bonum.

Qualiscunque per os sanguis fluat, exitiosum est:
Inferius si fiat reddita nigra, bonum.

ἈΦΟΡ. κς'. Aphor. 26.

ἩΝ ὑπὸ δυσεντερίης ἐχομένην ὀκτοῖαν
ἀν σάρκες ὑποχωρήσουσι, θανάσιμοι.

ἩΝ δὲ δυσεντερίῳ πάρονθ' ὑποχωρήσουσιν
Οἱ αὖ αἱ σάρκες, τὸτο μὲν υἱόμενον.

SI, quando dysenteria detinet, ex-
cernantur ejusmodi veluti sunt ca-
runculæ, funestum.

Ortis torminibus, veluti carnosæ per alvum
Deficiens, morti proximus arguitur.

ἈΦΟΡ. κζ'. Aphor. 27.

Ὁ Κόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἀμφοῖν
γέει πλῆθος ὀκθυεῖν, οἱ τῆσιν ἀνα-
λήψαι τέττοισιν αἱ κοιλίαι καθυγραίνονται.

Οἱσι ῥέει πολὺ δ' αἷμ' ὀθενῶν ἐν τοῖς πυρετοῖσιν,
κοιλί' ἔασ' ὑγραῖ τοῖς, ἀναλήψαι ἐν.

SI cui febricitanti sanguinis copia
undecunque profluat, huic, dum
reficietur, alvus feretur.

Copia cui fluxit per febrem sanguinis, alvus
Humida fit, vires dum redire cibo.

ΑΦΟΡ. κη. Aphor. 28.

Ο Κόσσοις χολώδεια & αλγυαρχήματα,
κωφώσιος ἐπιγενομένης παύεται &
ἐκόσσοις κωφώσις, χολωδέων ἐπιγενομέ-
νῳ παύεται.

Οἱ χολώδεια & αλγυαρχήματα δεῖν ἰδέσθαι,
Παύει κωφώσις ταύτ' ἐπιγενομένην
Οἱσι δ' κωφώσις, ἐπιγενομένων ῥα χολωδέων,
Παύεται. Ἀλλήλων φάρμακά δεῖ τάδε.

Quibus biliofis excrementis fertur
alvus, obortâ surditate sistitur:
& [contra] qui obsurdescunt, super-
veniente alvi biliofo profluvio, libe-
rantur.

Auxilium surdis adfert dejectio bilis:
Cum tenet hoc, si post surda sit auris, abit.

ΑΦΟΡ. κθ'. Aphor. 29.

Ο Κόσσοις ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἐκλα-
οῖσιν ἔσσι ρίγη γίνεσθαι, δύσκειτα.

Οἱσιν ἂν ἐν πυρετοῖσι μὲ ἐκλαοῖσιν ἔσσι
Ρίγη γήγησθαι δύσκειτά δεῖ τάδε.

Quibuscunque sextum diem febris continuæ agentibus incidunt rigores, sinistri iudicii sunt.

Febriles capiant sexta si luce rigores,
Sunt perdifficilis iudicii que mali.

ΑΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

Οκόσοισι παροξυσμοὶ γίνονται, καὶ αἱ
ὥραι αὐτῇ ὁ πυρετός, ἐς τὴν αἴθει
τὴν αὐτὴν ὥρην καὶ λάβη, δύσκειτα.

Οἱσι παροξυσμοὶ γίνονται, καὶ δὴ ποτ' αὖν ὥρην
παύσῃαι πυρετός, δύσκριτα, καὶ πυρετός
Ἐν τῇ ἐξείνῃ κατὰ τὴν αὐτὴν λάβη ὥρην.

Quibus accidunt paroxysmi, si,
quâ horâ defuit febris, eâdem
postridie repetat, difficilis iudicii erit.

Quæ per circuitum fit febris, tempore eodem
Cras rediens, longa haud solvitur absque morâ.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. λβ. Aphor. 31.

Τοῖσι κοπώδουσιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν, ἐς ἄρθρα καὶ ὠδοὺς γνάθους μάλιστα αἱ ὑποστάσεις γίνονται.

Τοῖσι κοπώδουσιν ἐν πυρετοῖσιν, ἐς ἄρθρα μάλιστα Πᾶς τε γνάθος γίγνονθ' αἱ μὲν ὑποστάσεις.

L Assitudine fractis per febres, in articulis & ad maxillas potissimum abscessus fiunt.

Abscessurum aliquid maxillis articulisve, Signum est, si febris corpora lassa dolent.

ΑΦΟΡ. λβ. Aphor. 32.

Οκόσονται δὲ ἀνισαμένους ἐκ τῆς νόσων τι πονέει, ἐνταῦθα αἱ ὑποστάσεις γίνονται.

Οῖσιν ἀνισαμένους ἐκ τῆς νόσων πονέει τι, Γίγνονθ' ἐνταῦθ' αἱ μὲν ὑποστάσεις.

Et quibus à morbo restitutis quipiam est infirmum, ibi abscessus sunt.

Si revallescenti quæ pars affecta dolore est,
Hæc ipsa abscessus parte molestus erit.

ἈΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

Ατὰρ ὡς ἐπεπεποιηκός τι ἢ πρὸ
τῆ νοσήειν, οὐταῦθα σθένει, ἢ νόσος

Ην δ' πρὸ τῆ νοσήειν μολίον τι πρὸ τῆ πεποιηκός,
σθένει ταις τῆ νόσος ἐν μολίον.

QUinetiam si quid antè laborave-
rit priusquam morbus invaserit,
ibi se morbus obfirmat.

Σὴν fatigari membrum sibi sentiat ullum
Sanus, ibi sedem morbus habere volet.

ἈΦΟΡ. λδ'. Aphor. 34.

Ην ὑπὸ πυρετῷ ἐχιδνῶ, οἰδήμα-
τος μὴ ἔόντος οὐ τῇ φάρυγι, πικρὰ
ἐξ ἀφίης ὀπιγίγηται, θανάσιμον.

Ην δ' πυρέσσοντ' ἐδὲν ἐπὶ οἰδήμα φάρυγι,
πικρὰ δ' ὀπιγίγηται ἐξ ἀφίης, φανερόν.

SI cui vehementer febricitanti, nullo in faucibus conspicuo tumore, repentè incidat strangulatio, funestum.

Febrili subitò qui suffocatur ab aestu, is, sibi nisi fauces intumescere, perit.

ἈΦΟΡ. λέ. Aphor. 35.

ΗΝ ἔτι τῷ πυρετῷ ἐχρηδύει ὁ πρῶτος χηλος ἐξαίφνης ὀπισθραφῇ, καὶ μόγις καταπίνει δυνήλαι, οἰδήματος μὴ ὄντος, θανάσιμον.

ΗΝ δὲ πύρεσσι πρῶτος ἐξαίφνης σφραγισθὴ πρῶτος χηλος, καὶ μόγις ἢ δυνατὸς πινύδραι κατὰ τέ. Ὀυλομένην σύμπτωσιν, οἰδήματος ἢ παρόντος.

SI cui insigniter febricitanti collum repentè pervertitur, ut vix deglutire possit, nec ullus appareat tumor, funestum.

Nec minus ille perit, cum febre, sed absque tumore. Cui torta est cervix, ut nihil inde voret.

ΑΦΟΡ. ΛΕ'. Aphor. 36.

Ἰατροὶ πυρελαίνουσιν καὶ ἀρξάνται, ἐν
 ἡμέραις τριταῖσι, καὶ πεμπταῖσι, καὶ ἐβδο-
 μαῖσι, καὶ σιναταῖσι, καὶ ἐνδεκαταῖσι, καὶ πο-
 σαρεςκαδεκαταῖσι, καὶ ἐπικαδεκαταῖσι,
 καὶ μὴ καὶ εἰκοστῇ, καὶ ἐβδόμῃ καὶ εἰκοστῇ, καὶ
 τριακοστῇ πρώτῃ, καὶ τριακοστῇ τέταρτῃ.
 ὅτι οἱ ἰδρωῖτες νόσους κρύνουσιν. Οἱ δὲ μὴ
 ἔτιος γινόμενοι, πόνον σημαίνουσι, καὶ μήκος
 νόσου, καὶ ὑποψοπισμούς.

Ἰδρωῖτες δ' ἀγαθοὶ πυρελαίνοντες αὐτῇ ἡμέρᾳ,
 ἐν τῇ τρίτῃ, πέμπτῃ δ' ἡμέρᾳ ἀρχόμενοι,
 ἐβδόμῃ, σινατῇ, ἐνδεκατῇ, ποσαρεςδεκατῇ τε,
 ἐπὶ αὐτῇ καὶ δεκάτῃ ἐν μὴ, ἐβδόμῃ ἐν
 καὶ εἰκοστῇ πρώτῃ τε, τεταρτῇ δ' ἐν τριακοστῇ.
 Εἰσὶ γὰρ ἰδρωῖτες οἱ δὲ νόσων κρίτικοί.
 Οἱ μὴ περὶ τοὺς ἡμέρας πύροντες, νόσον τε
 καὶ χρόνον αὐτῆς, ἢ ὑποψοπισμένῃ.

S Udores febricitantibus si manare
 scœperint, salutare quidem sunt
 qui emanant die tertio, quinto, septi-
 mo, nono, undecimo, decimoquarto,
 decimo-

decimoseptimo, vicesimoprimo, vicesimoseptimo, tricesimoprimo, & tricesimoquarto: ii enim sudores morbos judicant. Sed qui non ita eveniunt, laborem, diuturnitatem, & recidivam ostendunt.

Si, quem febris habet, sudores tertius illi
Adferat, ac quintus, septimus atque dies,
Nonus, & undecimus, quartus decimusque, & ab illo
Tertius: his virtus maxima ritè datur.
Ordine succedunt pariter vigesimus unus,
Et supra hunc sextus: sunt nota namque boni.
Post illos unus verò & trigesimus, ultra hunc
Tertius: hisque alii vim tribuere parem.
Si secùs eveniat, morbi longi atque laboris,
Ac recidivæ etiam concitat indè metum.

ἈΦΟΡ. λζ'. Aphor. 37.

Οἱ ψυχροὶ ἰδρωτές, σὺν μὲν ὀξείᾳ πυρετῷ γινώσκονται, θάνατόν· σὺν ὀρηκτέῳ δέ, μῆκος νόσου σημαίνει.

Στὴν πυρετῇ ὀξείᾳ, σύμπτωμα ὀλέθριόν ἐστιν,
Ἰδρωτές ψυχροὶ· σὺν δέ γε ὀρηκτέῳ,
Τῆς νόσου χρονίης μᾶλλον σημαστικόν ἐστι.

Sudores

SUdores frigidi, si cum febre acuta
profluant, mortem ostendunt: cum
mitiore autem, diuturnitatem morbi.

F*Ebrius intentat gelidus tibi sudor acutis
Interitum: levibus, tempora longa mali.*

ἌΦΟΡ. λη'. Aphor. 38.

ΚΑὶ ὅκῃ ἐν τῷ σώματι ἰδρώς, ἐκεῖ
θα φεράζῃ τὴν νόσον.

Τὴν νόσον φεράει, ὅκῃ ἐν τῷ σώματι ἰδρώς.

QUâ parte corporis sudor manat,
morbum illius partis arguit.

P*Reterea sudor quacunque est parte futurus,
Hac ipsa morbi vim residere docet.*

ἌΦΟΡ. λθ'. Aphor. 39.

ΚΑὶ ὅκῃ ἐν τῷ σώματι θερμὸν ἢ ψυχρὸν,
ἐκεῖ νόσος ὄσκει.

Καὶ ὅκῃ ἐν θερμὸν ἢ ψυχρὸν, ἐκεῖ νόσος ὄσκει.

Quem

Quemadmodum & quâ parte corporis calor aut frigus percipitur, ibi est morbus.

A C ubicunque calor, frigusve molestius esse incipit, hic querit morbus habere locum.

ἈΦΟΡ. μ'. Aphor. 40.

Κ Αἰ ὅκω ὁ ὅλῳ τῷ σώματι μεταβαλαί, καὶ ὑπὸ τὸ σῶμα κατὰ φύσιν, ἢ αὐθις θερμαίνηται, ἢ χρῶμα ἕτερον ἐξ ἑτέρου γίγνηται, μῆκος νόσος σημαίνει.

Κ Αἰ ὅκω ἂν τῷ ὅλῳ ἐν σώματι ἀλλοιώσεις. χρῶμα ὑπὸ γίγνηται ἐξ ἑτέρου ἑτέρου. Ἡν κατὰ φύσιν τε καὶ αὐθις θερμαίνηται. Σῶμα, τὰ μὲν χρονίως δεικνύει πάντα νόσος.

QUinetiam, cum in universo corpore crebrò mutantur, ut si modò cale scat, modò friges cat corpus, aut color alter ex altero fiat, diuturnitatem morbi ostendunt.

Tum si quæ toto mutatio corpore surgit, Et nunc membra calor, nunc malè frigus habet, Ex

Ex alióque aliis color est, violentia morbi
 Temporis in longum porrigitur spatium.

ἈΦΟΡ. μα'. Aphor. 41.

Ἰδρὼς πολὺς ἐξ ὕπνου ἀνευ φανερῆς αἰτίας
 γιγνώμενος, τὸ σῶμα σημαίνει ὅτι πλείο-
 νι τροφῇ χρεῖται· ἡ δὲ τροφή μὴ
 λαμβάνοντι τὸ γένηται, σημαίνει ὅτι
 κειώσιος δέεται.

Ἰδρὼς ἐξ ὕπνου ἀνευ φανεροῦ λόγου
 Πλὺς γιγνώμενος, δηλοῖ ὅτι πλεόνι
 σῶμα τροφῇ χρεῖται· δηλοῖ δ' ὅτι σῶμα κενὸν δεῖ,
 ἢ νυκτὶ γένηται μηδὲ λαβόντι τροφήν.

SUDOR multus qui à somno, sine
 causa quæ à foris est incidente,
 erumpit, largiore cibo arguit corpus
 uti: Quòd si id cadat in eo qui suo de-
 fraudatur genio, necessariam evacua-
 tionem esse ostendit,

PLURIMUS à somno sudor, si causa latebit,
 Arguit audacem plùs satùs esse gulam.
 Corpore si verò hoc ipsum contingat inani,
 Demendum est aliquid quod superesse liquet.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. μβ'. Aphor. 42.

Ἰδρῶς πολὺς ψυχρὸς ἢ θερμὸς αἰεὶ ῥέων,
ὁ ψυχρὸς μείζων, ὁ δὲ θερμὸς ἐλάσσων
νῦσον σημαίνει.

Θερμὸς αἰεὶ ῥέων ἢ τοι ψυχρὸς πολὺς ἰδρῶς,
Ἀμφοτέρως γὰρ κακὸς ὅτι ὁ χειρότερος
ὁ ψυχρὸς πλεονάζον γὰρ σημαίνει εἶναι
οὗτος σφοδρότερον, ἀπεναντίας ἔτερος.

Sudor multus frigidus aut calidus
assiduè fluens; frigidus quidem
majorem, calidus verò minorem mor-
bum ostendit.

Multus & assiduus sudor si frigidus exit,
Longinquus morbi est: si calidusque, brevis.

ἈΦΟΡ. μγ'. Aphor. 43.

Οἱ πυρετοὶ ὀκράσοι μὴ ἀφαιλείποντες
ἀφ' τρίτης ἰσχυρότεροι γίνονται,
μᾶλλον ὀγκιναδμοὶ ὅτε δ' αὖ πτόπω
ἀφαιλείπασιν, σημαίνει ὅτι ἀκίναδοι.

Οἱ πυρετοὶ διὰ μὴ λείποντες, ὅσοι μὲν ἔασιν
Πλεονάζον σφοδρότερον ἡμᾶς εἰνὶ τρίτη,

Σφόδρ' ἐπικίνδυνον καὶ ἀκίνδυνον μὴ ἴασιν
Οἱ διαλείποντες τὸν τρόπον ὅτι ἐταῖον.

QUæcunque febres intermissionis expertes tertio quoque die seiores redduntur, ac ingravescunt, magis calamitosæ: at quovis modo intermiserint, periculi expertes esse significat.

Continue febres si quæ vehementius urgent
Tertiacum lux est, dura pericula ferunt:
Sin quocunque modo se fortè remiserit ardor,
Discrimen nullum quod vereare subest.

ἈΦΟΡ. ΜΔ'. Aphor. 44.

Οκόσοις πυρετοὶ μακροί, τέτοιαι
φύματα ἐς τὰ ἀρθεῖα ἢ πόνοι ἐγγί-
γνονται.

Ες τὰ μὲν ἀρθεῖα πόνοι ἢ φύματα ἐγγίγνονται,
ὅσοις βροταῖς πυρετοὶ εἰσι πολλοὶ χρόνιοι.

Qui ex febre diuturna laborant, his
phymata aut dolores in articulis
oboriuntur.

Quor longæ exercent febres, tubercula sunt
illis, vel ab articulis nescit abesse dolor.

ἈΦΟΡ. με'. Aphor. 45.

Ο Κόσσοισι φύματα ἐς τὰ ἄρθρα ἢ πόνοι
ἐκ πυρετῶν [μακρῶν] γίνονται, οἷοι
σπίοισι πλείοσι χρέονται.

Οἱσιν ἐς ἄρθρα πόνοι ἢ φύματα ἐγγίνονται
Ἐκ πυρετῶν μακρῶν, πλείον' ἐδεσι προσβῶ.

Quibus phymata aut dolores in
articulis oboriuntur, post [diu-
turnas] febres, hi copiosiore cibo
utuntur.

Hæc ubi contingunt, ingesti corpora constat
Immensa nimium mole gravata cibi.

ἈΦΟΡ. μς'. Aphor. 46.

ΗΝ ῥίγος ἐμπίπῃ πυρετῶ μὴ ἀφαι-
ποντι ἤδη ἀσθενεῖ ὄντι, θανάσιμον.

Ασθενεῖ ἤδη ὄντι ὡς ἐμπίπῃ ποτὲ ῥίγος
Τῶ δια μὴ λαίποντι ἐν πυρετῶ, φοβερόν.

Frequens

FRequens in febris assiduitate rigor,
fractis jam viribus, funestum.

Si nec omittenti febris rigor incidat, egrī
Viribus infirmis, imminet tūteritus.

ΑΦΟΡ. μζ. Aphor. 47.

ΑΙ ὑποχρέμψεις αἱ ἐν τοῖσι πυρε-
τοῖσι μὴ διαλείπουσιν αἱ πελιδναί,
καὶ αἱματώδεις, καὶ δυσώδεις, καὶ χυ-
λώδεις, πάντα κακὰ ὑποχωρεῖσθαι δὲ κα-
λῶς, ἀγαθὰ καὶ κατὰ τὰς διαχωρήσεις ἐ-
κατὰ τὰ ἔσθαι. Ἦν δὲ μὴ πᾶσι συμφε-
ρόντων ἐκκρίνηται διὰ τῆς τόπων τέλει,
κακόν.

ΑΙ δὲ ὑποχρέμψεις ἐν πυρετοῖς διὰ μὴ λείπασθαι
Πάντα αἰδέε κακὰ αἱ τὲ μολεβδόχροαι,
καὶ τὲ δυσώδεις, καὶ τὲ χολώδεις, αἱματώδεις τ'
Ἄλλ' ὑποχωρεῖσθαι εἰ γε καλῶς, ἀγαθὰ.
Καὶ κατὰ τὰς διαχωρήσεις τε καὶ ἔσθαι ὁμοίως.
Ἦν δὲ δύναντων ἐκκρίναι ἴσσι, κακόν.

Expectorata in febribus remissio-
nis expertibus, livida, cruenta,
fœtida,

foetida, biliosa, omnia calamitosa: quæ verò eorum convenienter excluduntur, salutaria. Eadem dejectionum & urinarum ratio est. Quòd si nihil quod allevationem affert per ea loca excludatur, calamitosum.

Talis enimque tenet febris, nigra sputa, cruenta, foetida, tum bilis tincta colore, mala. Quæ verò eduntur bene, sunt bona: quæq; per alvum, Atque per urinæ sunt abitura vias. Existis sed quando locis quid inutile prodir, Aegrum nec relevat, noxa sit inde gravis.

ΑΦΟΡ. μη. Aphor. 48.

ΕΝ τοῖσι μὴ ἀγαλλύουσι πυρετοῖσι, ἢ τὰ μὲν ἔσω ψυχρὰ ἢ, τὰ δὲ ἔξω καύηται, ἢ δὲ ψυχρὸν ἔχει, θανάσιμον.

ΕΝ πυρετοῖσι δὲ ἀμὲν λεύκῃ, ἢ τὰ μὲν ἔσω θερμὰ τὰ δὲ ἔξω ἢ, δὲ ψυχρὸν ἔχει, κακόν.

IN febribus remissionis [vel intermissionis] expertibus, si extimæ partes frigidae sint, intimè autem præcordia

præcordia conflagrent ardore cum
siti conjuncto, funestum.

Febrique continua si intus sitiensque calensque
Extra frigescat, nil magis pestiferum.

ἈΦΟΡ. 49. Aphor. 49.

ΕΝ μὴ διαλείποιτι πυρετὸς ἢν χεῖλος,
ἢ ὀφρύς, ἢ ὀφθαλμός, ἢ ῥίς διασφαῖ
ἢ μὴ βλέπη, ἢ μὴ ἀκέη, ἢ δὴ ἀδε
ῖος εὐόντος ἔσώματος· ὅ, τι ἀντὶ τούτων γίνε
ται, ἐγγὺς ὁ θάνατος.

ΕΝ πυρετῷ διὰ μὴ λείποντ' ἢν χεῖλος, ἢ ὀφρύς,
ἢ ὀφθαλμός, ἢ ἢ ῥίς σφαῖσι διὰ
ἢ μὴ ὀφθαλμοῖσι βλέπη, μὴ δ' αἰσιν ἀκέη,
ἢ δὴ εὐόντος ἔσώματος ἀδεῖα
Ὅ, τί τῶ ἀντὶ τούτων σύμπτωμα νοσεῖντι γένηται,
Μὴ σε λάθῃσιν ἐὼν ἐγγὺς ὁ μὲν θάνατος.

SI cui in febre remissionis & in
termismissionis experte labrum dis
torquetur, aut supercilium, aut ocu
lus, aut etiam nares; tum etiam si au
diendi videndique vis petiit, fractis
jam

jam morbo viribus: quicquid horum
acciderit, in propinquo mors erit.

Sque supercilium, nares, oculi, labiumve,
Sunt perversa, febris nec datur ulla quies;
Idemque per infirmas vires quis non videt, aut non
Audit: spes vite nulla subesse potest.

ἈΦΟΡ. ι. Aphor. 50.

ΟΚΕ ἂν ὁ τῷ πυρετῷ μὴ ἀφαιλείποι τὴ
δυσπνοία γίνηται, καὶ παραφροσύνη,
θανάσιμος.

ΕΝ πυρετῷ δὲ μὴ λείπονθ' ὅκε ἂν παρέησιν
ἡ δυσπνοία τε καὶ παραφροσύνη, θάνατος.

QUotiescunque in febrem remis-
sionis expertem difficultas spi-
randi, & delirium inciderit, funestum.

UT nec ei, cuiusque statu cum febris eodem
spirandi labor est, & spiransque caput.

ἈΦΟΡ. νά. Aphor. 51.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσιν σπύσηματα μὴ λύ-
μνα πρὸς τὰς πρώτας κρίσεις, μήκος
νόσθ σημαίνει.

ἮΝ πτε μὴ λύηται σπύσημα ἐν πυρετοῖσι
Πρὸς κρίσεις πρώτας, ἐστὶ νόσθ χρονία.

IN febribus abscessus, qui primis
crisibus febrem haud solvit, diu-
turnum talem morbum fore ostendit.

ABSCESSUS inter febres qui non citò san-
tiunt, longinquum sunt documenta mali.

ἈΦΟΡ. νβ. Aphor. 52.

ΟΚόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν, ἢ αἱ
τῆσιν ἄλλησιν ἀρρώσῃσι, κατὰ προ-
αίρεσιν ὀφθαλμοὶ δακρύουσιν, ἔδεν ἀτοπι-
οκόσοισι δὲ μὴ κατὰ προαίρεσιν, ἀτοπι-
τερον.

Οἱς ἐν τοῖσι πυρετοῖσι ἢ ἀρρώσῃσιν ἄλλοις
τῇ καὶ προαιρετικῶς ὀμμία, ἐκ ἀτοπι-
οῖς δὲ μὴ ὑπὸ προαιρετικῶς, ἀτοπιώτερόν ἐστι.

Quibuscumque

Quibuscunq; per febres vel alios quosvis morbos oculi sponte ac cum præelectione illacrymant, nihil absurdi est: Quibus verò [per se illacrymant] non à præelectione, longius à se absunt.

Quovis in morbo lacrymis se tradere sponte, Nil nocet: invitè flere, pericula notat.

ΑΦΟΡ. νγ'. Aphor. 53.

Οκόσοισι δὲ ἐπὶ τῶν ὀδόντων εἰ τοῖσι πυρετοῖσι περίγλιχρα γίνεσθαι, ἰσχυρότεροι γίνονται οἱ πυρετοί.

Οἱς ἐπ' ὀδόντων ἐν πυρετοῖς περίγλιχρα γίνητ' αὖν, Τέτοις γίνεσθαι σφοδρότεροι πυρετοί.

Quibuscunque per febres lentiores in dentibus adhærescunt, his acerbiores febres redduntur.

Hærens ad dentes humor quis, glutinis instar, Per febres, morbum nuntiat esse gravem.

ἈΦΟΡ. ιδ'. Aphor. 54.

Ο Κόσοισιν ὅτι πολὺ βῆχας ξηραὶ
βραχέα ἐρεθίζουσαι, εἰ πυρετοῖσι
καυσώδεις, ἢ πάνυ τοι διψώδεις εἰσιν,

Ο ἰς ἐρεθίζουσαι βραχέα ξηραὶ ὅτι πολὺ
βῆχας γίνονται, τοῖς πυρετοῖσιν ἐν
τοῖς καυσώδεσιν, ἢ πάνυ τοι διψώδεις εἰσιν.

Quibus sicca perennant tussis ra-
rò & leviter irritantes, in febribus
ardentibus, non admodum siticulo-
si sunt.

Si quibus exardens febris sit, & arida tussis
Irritans modicè, hos non premit alta sitis.

ἈΦΟΡ. ιε'. Aphor. 55.

Ο ἰ ὅτι βυβῶσι πυρετοὶ πάντες κακοί,
πλὴν τῆς ἐφημέρας.

Εἰ μὴ ἐφήμερος, οἱ πυρετοὶ κακοὶ ἐν βυβῶσι.

Febres in bubonibus calamitosæ
sunt omnes, præter ephemeræ.

Febres

Febres ex adentum quæcunque humoribus ortæ,
Pestifera; si unum transfluere diem.

ΑΦΟΡ. 15. Aphor. 56.

ΠΥρέασονται ιδρώς ὅπι γνόμνος, μὴ
ἐκλείποιτος τῷ πυρετῷ, κακόν· μη-
κιόν· γὰρ ἡ ἰσχυρὸς, ἥ ὑγρὰσίῳ
πλείω σημαίνει.

ἮΝ ἐπιγίγνηται ιδρώς πυρελαρόντεσι,
Μὴ ἐκλείπωντος τοῦ πυρετοῦ, κακόν·
Ἰσχυρὴ πλεονάζει γὰρ, ἢ σὺν ἡ χερνίζει.

Febriticanti [crebri] sudores si
supervenerint, febre remissionis
experte, calamitosum: protrahitur
enim morbus; & excrementitium
multum humorem significat.

Febre laboranti manans è corpore sudor,
Febri nequicquam deficiente, malus.
Tempus enim morbi longum denuntiat, atque
Quod nimia partes humiditate madent.

ΑΦΟΡ. ζ'. Aphor. 57.

Τὸ σπασμὸς ἢ τετάνος ἐποχλημένη
πυρετός ἐπιγνώμονος, λύει τὸ νό-
σημα.

Τοῖς σπασμῶδι ὅπ' ἢ τετάνοιο παρεσχημένοις,
Λυσίηται πυρετοὶ οἱ ἐπιγεγνημένοι.

Qui spasmus aut tetanus est corre-
ptus, si ei febris incidat, morbum
solvit.

Tollitur & rigor ac immoti tensio nervi,
Febris si post hæc fortè superveniat.

ΑΦΟΡ. vii'. Aphor. 58.

Τὸ καύσος ἐχιδνῶ ἐπιγνώμονος
ρίγος, λύσις [γίνεται].

Τοῖσιν ἐπὶ καύσῳ παρεσχημένοις, τὰ χεῖρα
λύει πλὴν νῆσον ῥίγος ἐπερχόμενον.

Si quem febris ardens detineat, se-
mel incidente rigore, finitur.

Immodice febrem populantem corpora flammis,
Horror quis subitus dissolvisse potest.

ΑΦΟΡ. νθ'. Aphor. 59.

Τριῶμος ἀκριβὴς κρίνεται εἰ ἐπὶ
φειόδοισι, τὸ μακρότατον.

ΕΠ' ἐν ὁδοῖσι πῆλ κρίνεται ἑωθε τεταῦθ.
Ἀκριβὴς μὲν εἶν' ἐδ' ὅτε δὲ περὶ τέρην.

Tertiana exquisita judicatur septem
periodis, ut tardissimé.

Simplex alternis febris reditiva diebus,
Septem circuitus præterisse nequit.

ΑΦΟΡ. ξ'. Aphor. 60.

Ὁ Κόσσιον ἀν εἰ τοῖσι πυρετοῖσι τὰ ὠτὰ
κωφωθῇ, αἷμα ἐκ ῥινῶν ῥυέν, ἢ κοιλίῃ
ἐκταραχθεῖν, λύει τὸ νόσημα.

Αἱματος ἐκ ῥινῶν τε ῥύσις, γαστρός τε τάραξις
κωφωσιν πάσι τῶν ἐν τοῖς πυρετοῖς.

Quibus in febribus aures obsur-
duerunt, sanguinis profluvio è
naribus, aut alvi commotione, morbus
finitur.

Auribus ex febre obtusis, aut sanguinis imber
De nare, aut venter fert resolutus opem.

ἈΦΟΡ. ξα'. Aphor. 61.

ΠΥρέασι μὴ ἐν τεσσαρῇσι
ἡμέρησι ἀφῇ ὁ πυρετός, ἐπιδο-
πάζειν εἰσφέρει.

ΗΝ πυρετός μὴ ἀφῇ ἐν ἡμέρῃ τοῖσι πεντέσσιν,
Πολλάκις ἐκδιδόνταί τε τροπαζήναι.

Febricitantem nisi diebus impari-
bus febris dimiserit, solet reverti.

Imparibus febris ni sit finita diebus,
Post nec opinanti seiva subinde redit.

ἈΦΟΡ. ξβ'. Aphor. 62.

ΟΚόσσιον ἐν τοῖσι πυρετοῖσι ἴκτερι
ἐκτρήγνυσθαι πρὸ τῆς ἐπὶ ἡμέρας,
κακόν.

Ικτερι ἢ ἐκτρήγνυσθαι τοῖσιν νόσέσσιν
Ἐπὶ πρὸ ἡμερέων, ἐν πυρετοῖσι, κακόν.

Quibuscunque

Quibuscunque per febres icterus ante septimum diem incidit, calamitosum.

Septimæque ante dies morbus si regius urget,
Cum prior invaserit febris acuta, malum.

ἈΦΟΡ. ξγ'. Aphor. 63.

Οκρόσιον ἐν τοῖσι πυρετοῖσι κατ' ἡμέ-
ρην ῥίγα ἡγνίαι, κατ' ἡμέρην δὲ
πυρετοὶ λύονται.

Οισιν ἂν ἐν πυρετοῖσι καθημερινὰ συμβῇ
ῥίγα, τοῖσι λύσεις εἰσι καθημεριναί.

Quibuscunque in febribus [in-
termittentibus] rigores inci-
dunt quotidie, febres quotidie sol-
vuntur.

Quotidie si contigerint cum febre rigores,
Quotidie integro corpore febris abit.

ἈΦΟΡ.

2079 Ἀφορ. ξλ'. Aphor. 64.

Ο Κόσσιον εἰ τοῖσι πυρετοῖσι τῇ ἐβδό-
μῃ, ἢ τῇ ἐνάτῃ, ἢ τῇ ἐνδεκάτῃ, ἢ
τῇ τεσσαρεσκαδεκάτῃ, ἵκτεροι ὀπτηγίον),
ἀγαθόν, ὡς μὴ τὸ δεξιὸν ὑποχόνδριον
σκληρὸν ᾖ· ὡς δὲ μὴ, οὐκ ἀγαθόν.

Εβδόμη, ἐνάτη, ἐνδεκάτη, τεσσαρεσκαδεκάτη τε,
ἵκτεροι ἐν πυρετοῖσι γιγνώσκουσι, ἀγαθοί,
δεξιτέρην ὑποχόνδριον ὡς μὴ σκληρὴν ἔχουσιν·
ἢ ὅς σκληρὴν ἔσθ', ἵκτεροι ἐκ ἀγαθῶν.

Quibusq; per febres die septi-
mo, aut nono, aut undecimo, aut
decimoquarto, icterus incidit, saluta-
re; nisi dextrum hypochondrium ob-
duruerit: sin minus, calamitosum.

Septimo at arquatus, cum febris torqueat ægrum,
Vel nono accedens, undecimove die,
Vel decimoquarto, si sint præcordia dextra
Mollia, sat tutus: si capit antè, gravis.

Ἀφορ. ξε'. Aphor. 65.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσι πρὶν πλὴν κοιλίας
καῦμα ἰσχυρὸν καὶ καρδιαγμός, κακόν.

Κ Αῦμα μὲν ἰσχυρὸν αἰεὶ γαστέρα καὶ καρδιαγμῶδες
 Ἦν ποτε γίνεσθαι ἐν πυρετοῖσι, κακόν.

IN febribus si incendio alvus conflagret cum stomachi morfu, malum.

Ventriculi verò vehemens in febribus aestus,
 Cumque hoc cardiacos esse, pericula notat.

‘ΑΦΟΡ. ξς’. Aphor. 66.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσι τοῖσιν ὀξέσιν οἱ ἀσπασμοί, καὶ οἱ αἰεὶ αἰσπλάγχνα πόννοι ἰσχυροί, κακόν.

Ο Γαστρονομοί τε πόνοι καὶ ἰσχυροί οἱ αἰεὶ ἀσπλάγχνα
 Ὀξέσι γιγνόμενοι ἐν πυρετοῖσι, κακόν.

IN febribus acutis convulsiones, &
 qui in præcordiis sentiuntur, dolores acerbi calamitosi sunt.

TErribile est nervos distendi, & viscera circum
 Affligi, si quem febris acuta tenet.

‘ΑΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ξζ. Aphor. 67.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσι οἱ ἐκ τῆς ὑπὸ
φόβου ἢ ἀσασμοῦ, κακόν.

Ἐν πυρετοῖς κακόν, ὃς ὑπὸν ἀσασμὸν τε φόβον τε.

IN febris à somno pavores aut
convulsiones, malum.

Nescimus à somno capisse timere, vel agere
Nervos distendi, non nequit esse malum.

ἈΦΟΡ. ξη. Aphor. 68.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσι πνεῦμα πρὸς
κόπρον, κακὸν ἀσασμὸν γὰρ σημαίνει.

Πνεῦμα πρὸς κόπρον, ἀσασμὸν σημαίνει ὅτι
ἐκ τῆς κόπρου ἀσασμὸν γὰρ ἀπὸ πυρετοῦ, κακόν.

IN febris spiratio illisa in fauci-
bus, mala: convulsionem enim si-
gnificat.

Per febrésque malum est elisus spiritus: ira
Distentura nervos nam tibi testis erit.

ἈΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. 69. Aphor. 69.

Οκόσοισιν ὕδα παχέα, θρομβώδεια,
 ὀλίγα, ὅτε ἀπυρέτοισι, πλῆθος
 ἰπληθὺς ἐκ τῶν λεπτῶν, ὠφελέει· μαλίσ-
 σα δὲ τὰ τοιαῦτα ἔρχεται, οἷσιν ἐξ ἀρχῆς
 ἡ ἀφ' ταχέων ἐπέσασιν ἔχει.

Οἱσι μὲν ὕδα παχέα, θρομβώδεια, ἢ ὀλίγ' ὢν,
 ὅτε χωρὶς πυρετοῦ, πλῆθος ἐπαρχομένου
 ὠφελεῖ λεπτὸν· τοιαῦτα δ' ἐρχεται, οἷσιν
 ἡ ἀφ' ταχέων ἢ ἀρχῇ ὢν, ἢ ταχέως.

Quibuscunque urinæ primūm qui-
 dem sunt crassæ, mox grumosæ,
 paucæ, non febris expertibus, si ab
 iis copiosè profluxerint tenues, ju-
 vant: maximè verò ejusmodi fluunt
 urinæ, quibus incunte morbo, aut
 brevi sedimentum habent.

Crassior in febrī, per paucā, refert æque grumis
 Urina, siac tenuis, multaq. facta juvat:
 Talis etiam sermō vorticis inenaribus exit,
 Pōstve brevi, matula quando quid ima petit.

ΑΦΟΡ.
 Quibuscunque

ΑΦΟΡ. 6. Aphor. 70.

Ο Κόσοισι δὲ οἱ πυρετοῖσι τὰ ὕδατα
 τεταραγμένα, οἷον ὑποζυγίων, τῇ π.
 οἰσι κεφαλαλγία ἢ πᾶρσιον, ἢ παρέσονται.

Ο Ἰς ἀνὰ δὴ πότε ὕδατα ταράχμενά εἶναι ἰδέσθαι
 Ἐν πυρετοῖσιν ἐς, οἷον ὑποζυγίων,
 τοῖς κεφαλαλγία ἢ πᾶρσιον, ἢ τοῖς παρέσονται.

AT verò quibuscunque per fe-
 bres [essentielles] urinæ sunt
 perturbatæ, ut jumentorum, sanè iis
 cephalalgie adsunt, aut in propinquo
 sunt.

Perturbata quibus, jumentis insensarumque, videtur
 urina; his capitis vel dolor est, vel erit.

ΑΦΟΡ. 6α. Aphor. 71.

Ο Κόσοισιν εβδομαῖα κείνεται, τῇ π.
 ὀπνέφελον ἔχει τὸ ὕρον τῇ τεταρ-
 τῇ ἐρυθρόν, καὶ τᾶλλα κατὰ λόγον.

Εβδομη ἡσὶ κρίσις, νέφελον ἐπὶ τοῖσι τετάρτη
 ὀυγεν ἐρυθρόν ἔχει, καὶ κατὰ τᾶλλα λόγον.

Quibuscunque

Quibusque [ad salutem] crisis incidit septimo die, his nubeculam habet urina quarto die subrubram, aliâque convenienter.

Morbi quando dies index sit septima, quarta
Nubes apparet rubra, notâq. pares.

ΑΦΟΡ. οβ. Aphor. 72.

Οκόσοισι ὄρεα λευκὰ φανέα λευκὰ, πονηρὰ μάλιστα δὲ οἱ τοῖσι φρενιτικοῖσι ἐπιφανέσθαι.

Ορεα πονηρὰ, μάλιστα φρενιτικὸς αὐτὸς τις ἔσται,
Ἐστὶ τὰ λευκὰ ἰδεῖν, καὶ διὰ δὴ φανέα.

Quibus pellucidæ & albæ funduntur urinæ, calamitosæ: maximè autem in phreniticis tales apparent.

Et si urina nocens alba & diluta: magisque
Si malè tunc agrum fortè phrenesis habet.

ΑΦΟΡ. ογ'. Aphor. 73.

Ο Κόσμοισιν ὑποχόνδρια μετέωρα δια-
βορβορύζοντα, ὀσφύος ἀλγήματος
ἔπιγμομένη, αἱ κοιλίαι τετέοισι καθυγραί-
νονται, ἢν μὴ φύσαι κατὰ ῥαγίσιν, ἢ ἔρη
πλήθος ἐπέλθῃ. Ἐν πυρετοῖσι δὲ ταῦτα,

Ο Ἰς διὰ δὴ μετέωρ' ὑποχόνδρια βορβορύζει,
τοῖς ἐπιγίγνεται ὀσφύϊ καὶ ὀδυνῇ,
κοιλίαι ὑγραίνοντ', καὶ μὴ φύσαι ῥαγίσιν,
ἢ πλεον ἔρον ἐν. Ἐν πυρετοῖς δὲ τάδε.

Uibuscunque [recens] hypo-
chondriorum tumor incidit cum
murmure conjunctus, superveniente
lumborum dolore, iis alvi feruntur,
nisi flatus erumpant, aut urinæ copia
fluat. Atque ea in febris locum
habent.

Murmure si quibus incluso præcordia turgent,
Exhinc lumborum disruciâtque dolor:
Humida eis alvus fiet, ni erumpere flatus
Aut urina potest. Hæcquæ ubi febris adest.

ἈΦΟΡ. 74. Aphor. 74.

Οκόσαισιν ἐλπίς ἐς τὰ ἄρθρα ἀφίστα-
 θαι, ρύεται ἢ σπασίσιος ὕβρον πολὺ
 ἢ παχὺ ἔξ λευκὸν γιγνόμενον, οἷον ἐν τοῖσι
 κοπώδεσι πυρετοῖσι τετραγίοισιν ἀρχεῖται
 οἰοῖσι γίγνεσθαι. Ἦν δὲ ἔκ τῆς ῥινῶν
 αἰμορραγίῃ, ἔξ πάνυ ταχὺ λύεται.

Οἱς ἐλπίς ἢ ἐς ἄρθρα ἀφίστασθαι, τὸ μὲν ἔστιν
 ῥύεσθαι σπασίσιος. ὡς πολὺ ἢ παχὺ ἢ
 καὶ λευκόν, τοῖς ἐν πυρετοῖσι κοπώδεσιν οἷον
 τοῖσι τετραγίοις ἀρχεῖται εἰνίστε
 γίγνεσθαι. Ἦν δὲ ἐκ ῥινῶν αἰμορραγίῃ,
 ὅπῃ τάχιστα φύσθαι λύεσθαι σπασίσιος.

Quibuscunque abscessus in arti-
 culis expectatur, ab abscessu co-
 vindicat urina multa crassa & alba,
 qualis [urina] laboriosis in febribus
 exire solet, quartum diem [morbi]
 agentibus. Quod si narium quoque
 accedat profluvium, multò celerius
 liberantur.

Spes ubi ad articulos abscessum ostenditur iri,
 Urina abscessu liberat alba frequens

*Crassaque: nimirum qualis cum febre molesta
Quarto nonnullis incipit esse die.*

*Quod si tum sanguis forsitan de naribus exit;
Languidus, exiguo tempore liber erit.*

ἈΦΟΡ. οἷ. Aphor. 75.

Ἡ Νᾶμα ἢ πῦον ἔρῃ, τῷ νεφρῶν
τῆς κύστιος ἑλκωσὶν σημαίνει.

ΚΥΣΤΙΣ ἢ νεφρῶν φράζει ἑλκωσὶν ἔχουσαν,
ἢν ποτε ἢ τὸ αἷμα ἔρῃ ἢ πῦον.

SI sanguis & pus cum urina reddatur, exulceratae vesicae aut renum significationem præbet.

Sanguis in urina vel pus si cernitur esse,
Vesicam aut renes ulcus habere liquet.

ἈΦΟΡ. οἷ. Aphor. 76.

Ὅ Κόσσιον ὡς τῷ ἔρω παχὺ εἶναι σα-
φὴς σημεῖα ἢ ὡς τῷ πύονι εἶναι σα-
φὴς σημεῖα, τῷ νεφρῶν ἑλκωσὶν σημαίνει.

ΣΑΦΗΣ σημεῖα ἢ ὡς τῷ πύονι εἶναι σα-
φὴς σημεῖα, τῷ νεφρῶν ἑλκωσὶν σημαίνει.

Quibuscunque

Quibuscunque cum urina crassa
carunculæ parvæ aut veluti ca-
pilli quidam exeunt, iis è renibus ex-
cernuntur.

Hæc si instar quid carnis habet velutve capillos,
Crassaque descendit, ren ibi causa mali.

ΑΦΟΡ. ๗๗. Aphor. 77.

ΟΚόσοισιν οὐ τῷ ὕρῳ παχεῖ εἶναι πι-
τυρώδεια σποδιζόμενα, τέλειον ἢ
κύστις ψαλεία.

ΗΝ παχεῖ εἰμ ὕρῳ πιτυρώδεια ἐξελεῖται,
Κύστις ψαλεία γίνεται, ἢ νεφροί.

Quibuscunq; una cum urina cras-
sa furfuracea quædam efferuntur,
iis vesica laborat ex scabie.

Crassior at si contineat quasi fursura quædam,
Vesicæ scabies esse molesta solet.

ἈΦΟΡ. 78. Aphor. 78.

ΟΚόσοι ἀπὸ ταυτοματίης αἷμα ἔρρηκται, τετέοισιν ἀπὸ τῆς νεφρῶν φλεβίης ῥήξιν σημαίνει.

ΗΝ ἀπὸ ταυτοματίης τις αἷμα ποτ' ἔρρηκται, ῥήξις ἀπὸ νεφρῶν ὅτι πνέσσει φλεβίην.

QUicunque repente ac confertim sanguinem mingunt, his ruptæ à renibus venæ significatio fit.

MEiere contingit cuicunque repente cruorem, Huic ruptam venam renibus esse docet.

ἈΦΟΡ. 79. Aphor. 79.

ΟΚόσοισιν οἱ τῷ ὕρῳ φαμμάδεα ὑφίσταται, τετέοισιν ἡ κύστις λιθία.

Οἱσιν ὑφιστάμενα φαμμάδεα εἶναι ἐν ὕρῳ, τετέοισ' ἡ κύστις (γνώδι σαφῶς) λιθία.

SI cui in urina fabulosa resideant, huic vesica ex calculo laborat.

URinae quoties subsidit arena, lapillum Perspicuum est miseris discruciare modis.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. π'. Aphor. 80.

ἩΝ αἷμα ὕρην καὶ θρόμβους, καὶ σπυγγί-
ειν ἔχει, καὶ ὁδὸν ἐμπίπῃ εἰς τὸ
ὑπογάστριον, καὶ εἰς τὸν περίναον· ταῦτα
δεῖ τὴν κύστιν πνεῖν.

ἩΝ αἷμα ὕρην θρόμβους τε, καὶ ἣν ὁδὸν ἢ
ἐξ ὕδατος σπυγγίων, μολομένη τ' ὁδὸν
εἰς ὑπογάστριον ἐμπίπῃσι, καὶ εἰς περίναον·
οἱ δὲ τὴν κύστιν συμποχέουσι τόποι.

Si quis sanguinem unaque grumos
sæpe mingat, ac stranguriam ha-
beat, unaque dolor incidat in aqua-
liculum, & in interfoemineum, huic
vesicæ vicinæ partes laborant.

Quod si vel grumi, vel sanguis profluat, atque
Præterea urinæ sit viâ difficilis,
Pellex & ima alvus, perineum condoleatque:
Esse hæc vesica colligitur vitium.

ἈΦΟΡ. πα'. Aphor. 81.

ἩΝ αἷμα καὶ πῦρ ὕρην καὶ λεπίδας, καὶ
ὁσμήν βαρεῖν ἢ, τῆς κύστεος ἑλκωτὴν
σημαίνει.

Ἄλμα

Aίμα, πύον, λεπίδες τ', ὁσμὴ τε βαρὺς ἐν ἕρπῃ,
 Ἐλκωσὶν φράζει κύστις ὅταν εἴται.

Si quis sanguinem aut pus mingat,
 cum squamulis & cum gravi odo-
 re, vesicæ exulceratæ significatio fit.

Cumq; exit sanguis, pus, squamæ, significantur
 Ulcera vesicæ, si sit odore gravi.

ἌΦΟΡ. πβ. Aphor. 82.

Οκρόσοισιν ἐν τῇ ἑρήθρῃ φύμα φύ-
 γαι, τρετέοισι, ἀγρυπύσαςτος ἢ ἐκπα-
 γνῶτος, λύσις.

Γιγνομένοις πύοις τε ἢ ἐκκρινομένοις
 φύεται ἐν ἑρήθρῃ φύμα ὁκρόσοις, λύσις.

Quibuscunque in fistula urinaria
 phyma existit, phymate expura-
 to, liberantur.

Tubera nascuntur cuicunque foramine penis,
 si suppurant exierintque, bonum.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. πγ'. Aphor. 83.

Οὐρῆσις νύκτωρ πολλὴ γιγνομένη, σημεῖον
κρίναι πλεονάζουσαν σφιγμένην.

Γιγνομένη νύκτωρ ὕρῆσις ἐὰν πλεονάζῃ,
ἡ ὑποχώρησις σφιγνότερη πέλει.

Urinæ mictio de nocte plurima
facta, parvam significat de-
jectionem.

Noctu quæ facta est urinae copia, monstrat
Suppressum ventrem reddere posse parum.

ΤΩΝ ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
Ἀφορισμῶν Βιβλίον ε΄.

HIRPOCRATIS
Aphorismorum
LIBER V.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.
Aphorismus primus.

Πασμὸς ἐξ ἐλλεβόρου, θανάσιμος.

Σπασμὸς εἰάν γίγητ' ἐξ ἐλλεβόρου, κακίστος.

Spasmus ex ellebore, funestum.

A Lbi purgantes veratri pectora succo
Si capiat spasmus, funeris autor erit.

ἈΦΟΡ. β΄. Aphor. 2.

Ἐπὶ τρώματι πασμὸς ὀπιγνόμνος,
θανάσιμος.

Σπασμὸς εἰάν γίγνηται ἐπὶ τραύματι, ὀλέθριόν ἐστι.

Convulsio, quæ in plagam incidit, calamitosa.

Nervorumque omnis tristi dissentio nata ex Vulnere, res magni plena timore mali.

ΑΦΟΡ. γ'. Aphor. 3.

Αιματος πολλῆς ῥύεντος, σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγενόμενος, κακόν.

Καὶ γάρ τοι κακόν, "Αιματος ἐκ πολλοῦ ῥύεντος, Σπασμὸς γ' ἢ λυγμὸς αἰψ' ἐπιγενόμενος.

NAm quæ ex nimia sanguinis profusione incidit convulsio, vel singultus, malum.

LArgè si sanguis profuxit, subsequiturque Hæc; vel singultus: vix medicina juvat.

ΑΦΟΡ. δ'. Aphor. 4.

Επὶ τραυματίσσι σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγενόμενος, κακόν.

Τοῖσι καθαρμένοισιν ὑπὸ τὸ δέον, κακόν ἐστι,
σπασμός γ' ἢ λυγρὸς αἵψ' ἐπιγεγνημένος.

Convulsio quæ immodicam sequi-
tur purgationem, aut singultus,
malum.

Nec minus horribile est, si perpurgatum & inanem
Alterutrum oppressit, ariditate nocens.

ἌΦΟΡ. 5. Aphor. 5.

ἮΝ μεθύων ἐξαίφνης ἀφανὸς τις γίνη-
ται, ἀσπαθεῖς, σπασθήσκει· ἢ μὴ
πυρετὸς ὀπιλάβῃ, ἢ ἐς τιτὸν ὥρην ἐλθὼν
καθ' ἡμέραν αἱ κραυγαὶ λύονται, φθέγγεται.

ἮΝ μεθύων δέ τις ἐξαίφνης γίνηται ἀφανής,
οὐκ ὀπιλάβῃ πυρετὸς αἰσισμὸς ἐπερχομένη.
Ἦν πυρετὸς μὴ ἔπιτ', ἢ τὴν φθέγγεται ἐν ὥρῃ.
Ἦ εἰώθε βλάβῃ ὑπὸ ἐλαυνέσθαι.

Si quis ebrius repentè obmutescat,
convulsus moritur: nisi febris in-
cidens eum corripiat, aut quo tem-
pore crapulæ solvi solent, vocem
edat.

Convulsis

Convulsis moritur nervis, cuicunque repente
 Torpuerit nimio lingua retenta mero:
 Ni cadat in febrim, vel caput tempore eodem,
 Quo sese solvit crapula, voce frui.

ΑΦΟΡ. 6. Aphor. 6.

Ο Κόσοι ὑπὸ τεταίνῃ ἀλίσκοιται, ἐν
 τέσσαρσιν ἡμέρησιν ἐπόλλυται· ἢ
 δὲ ταύτας ἀφύγῃσιν, ὑγιέες γίγνεται.

Ο Ἰ. ὑπὸ τῇ τεταίνῃ ἀλίσκομενοι, ὀλέκονται
 ἡμᾶσιν ἐν πέντε· ἢ δὲ μὴ, αὐτοὶ ὑγιέες.

Quos tetani vis magna exercet,
 intra quartum diem intereunt:
 quod si hunc effugerint, tetano le-
 vantur, & sani evadunt.

Quarto, aut ante diem quartum perimit rigor: istum
 Si effugias, fiet non dubitanda salus.

ΑΦΟΡ. 7. Aphor. 7.

ΤΑ ὀπιλητικὰ ὀκόσοισι πρὸ τῆς
 ἡβῆς γίγνεται, μετὰ τὴν ἰχμὶ ὀκό-

κοισι δὲ πῶτε καὶ εἴκοσι ἑτέων γίγνεται, τα-
τέοισι τὰ πολλὰ σωμαποθήσκει.

Οἱσι περὶ τῆς ἡβης τὰ πικρὰ καὶ ἄν γίγνηται,
τοῖσι μετὰ τὰς εἴκοσι ἑτέων γίγνεται, τοῖσι δὲ πέντε ἑτέων,
πέντε καὶ εἴκοσι ἑτέων γίγνεται, τοῖσι τὰ πολλὰ
ἰσχυρὸς θάνατος γίγνεται σπλῆνι.

Comitiales morbi, aut convulsi-
ones epilepticæ quibus ante pu-
bertatem eveniunt, curationem reci-
piunt: at quibus eæ eveniunt vigesi-
moquinto ætatis anno, maximam
partem commoriuntur.

Pubescenti oriens epilepsia, mobilis: anno
quinto et vicensimo vix quid habebit opis.

ἈΦΟΡ. η'. Aphor. 8.

Οἱ κόσοι πλευρικοὶ ῥυόμνοι οὐκ
ἀνακαθαίρονται οὐ τεσσαρεσκάδεκα
ἡμέρησι, τατέοισιν ἐς ἐμπύημα μετρίσθαι.

Ἡ πλευρίτις ἐς ἐμπύημα μετρίσθαι, οἷς μὴ
ἐν δέκα καὶ πέντε ἡμέραις ἐκπύεται.

Quicunque

QUicunque pleuritici expectorabilem materiam non excludunt intra dies quatuordecim, iis in empyema degenerat.

Cui dolor est lateris, bis septem ni ille diebus Nonnihil expuerit: pus generatur ibi.

ἈΦΟΡ. 9. Aphor. 9.

Φθίσις γίνεται μάλιστα ἡλικίῃσι τῇσιν ὑπὸ ὀκτωκάδεκα ἔτεων μέχρι πεντε καὶ τριήκοντα.

Οκτωκάδεκ' ἀπὸ μέχρι ἑκοσι καὶ δεκαπέντε, μᾶλλον γίνονται ἡλικίῃσι φθίσεις.

TAbes in eas maximè ætates incidit, quæ à decimo octavo ætatis anno ad trigessimum quintum finiuntur.

Est decimo octavo tabes ætatis ab anno, Dum fermè septem lustra peracta sient.

ΑΦΟΡ. ι. Aphor. 10.

Ο Κόφιοι κυνάγχην λαφεύγουσιν ἐς
τον πνεύμονα πρέπειαι, ὃ ἐπὶ ἡμέ-
ρησιν ὑποθήσκουσιν· ἡ δὲ ταύτας λα-
φύωσιν, ἔμπυοι γίνονται.

Ο Υδρομήν ὁκόσοι διὰ δὴ φεύγουσι κυνάγχην,
Ἐς τὸν πνεύμονα τοῖς εἰ πρέπειαι τὸ κακόν,
Ἐπὶ ὑποθήσκουσιν ἐν ἡμασιν· ἡ δὲ ταύτα
φεύξωσιν, γίνονται ὑπερον ἔμπυκοί.

Qui ex anginosi sunt peripneu-
monici, intra septem dies mori-
untur: Quòd si ab illis superstites
evaserint, sunt suppurati.

Vertitur angina in pulmonem, quæ citò finem
Accipit, & septem conficit ante dies.
Quod nisi contingit, tempusque hoc præterit æger,
Suppurare aliqua est parte necesse malum.

ΑΦΟΡ. ια. Aphor. 11.

Τοῖσιν ὑπὸ τῶν φθισίων εἰσυχλεμόνουσιν,
ἡ τὸ πύσμα, ὅπερ ἀν' ὑποβήσασιν,
βαρὺ ὄζει ὅτι τὰς ἀνθεακας ὀπιχρόμνοι;

καὶ αἱ τείχες ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέωσι, θανά-
σιμον.

AI τείχες ἐκ κεφαλῆς ῥέουσι, καὶ βαρὺ ὄζον
ἐν πνεὶ πύσσει ἐόν, ἐν φθισέσσι, κακόν.

CUm tabi implicitis, quod tussien-
do excluditur sputum, graviter
oleat dum carbonibus ardentibus in-
funditur, capillique defluant, fune-
stum.

TAbentis sputum grave olens dum imponitur igni,
Perniciem ostendit, depereunte coma.

ἈΦΟΡ. Β. Aphor. 12.

Ὅκόςτιν ἐν φθισίῳ αἱ τείχες ἀπὸ
τῆς κεφαλῆς ῥέωσι, ὅτοι ἀπὸ
ἐπιπυομένης ἀποθνήσκουσιν.

Οἱ αἱ τείχες κεφαλῆς φθισίῳ ἀπορρέουσι,
τοῖσι διαρροὴν πυομένην, ὀλέον.

Quibusque tabidis è capite
una capilli defluunt, ii diarrhoeâ
superveniente moriuntur.

Cumq; dia hoc morbo traxit, labente capillo
 Alvus si fusa est, mors properata subit.

ἈΦΟΡ. ιγ. Aphor. 13.

Οκόσοι αἷμα ἀφρώδες ἀναπύουσι, τὰ
 τεύουσιν ἐκ τῆ πνεύμονος ἢ τοιαυτῇ
 ἀναγωγῇ γίνεσθαι.

Αἱμ' ὀκόσοισιν ἀφρώδες ἀναπύεσθαι, ἀναγωγῇ
 τοιαυτῇ φύεται πνεύμονος ἐκ φλεβίων.

Οui sanguinem spumantem tussi-
 endo excreant, iis ex pulmone
 talis exclusio fit.

Spumantem si quis profuderit ore cruotem,
 Pulmonum vitio sic cecidisse patet.

ἈΦΟΡ. ιδ. Aphor. 14.

Υπὸ φθίσιος ἐχιδνῶ ἀγέρροια ὄντι
 ἡμορροῖα, γαυαλῶδες.

Τὼ φθισιῶντι διαρροίη ἐπιῆσα, κάκιστον.

TAbes detento profluvium alvi superueniens, lethale.

Correptus cum profluvio sit tabidus alvi;
Cunctis invisum mortis obibit iter.

ΑΦΟΡ. ιε. Aphor. 15.

Οκόσοι ἐκ πλευρίτιδος ἐμπυοὶ γίνονται, ὡς ἀνακαταρτῶσιν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρησι, ἀφ' ἧς ἀν' ἡρήξις γίνεται, παύονται· ὡς δὲ μή, ἐς φθίσιν μετίστανται.

Εμπυϊκοὶ ὁκόσοι ἐκ τῆς πλευρίτιδος εἰσιν,
ἣν ἐπιμνημονεύων πύσματος ἐκ κρισίων
τεσσάρωντα καθαρθεύσας ἀν' ἐν ἡμασιν, ἐξ ἧς
ἤρξατο τὸ παρῶτον τοῦ πυώδους ῥύσις,
παύονται ἔπει ἐν ἡμασι τεσσαράκοντα·
ἢ μή, μνησθῆναι ἐκ τότε δὲ φθιστικοί.

Quicunque à pleuritide empyi (hoc est, purulenti vel suppurati) redduntur, quando expectorandi finem faciunt quadraginta diebus, ex quo rupta fuerit pleuritidis vomica, liberantur: sin minus, in phthisin degenerant.

IN lateris morbo cui suppuratio facta est,
 Atq; exin decies quattuor ante dies
 Suprà purgatur, saluum docet esse futurum:
 Quod nisi fit, tabes lenta deinde subit.

ἈΦΟΡ. 15. Aphor. 16.

Τὸ θερμὸν βλάβη ταῦτα, τοῖσι
 πλεονάκισ χρεομύνοισι σαρκῶν ἐκθή-
 λωσιν, νεύρων ἀκράτεια, γνάμης
 νάρκωσιν, αἰμορραγίας, λεποθυμίας ταῦ-
 τα οἷσι θάνατος.

Θερμὸν μὲν βλαβερόν, τοῖς πολλὰκι χρεομύνοισι
 Σάρκας τ' ἀδυναίας, νεύρα τε ἀκράτεια,
 Νάρκωσιν γνάμης, αἰμορραγίας, θυμῷ τε
 Ἐκλείψει ποιεῖ τοῖς δ' ἐπελαι θάνατος.

CAlidum in hæc calamitosum est,
 hâsque affert calamitates his
 qui eo sæpe multúmq; utuntur, car-
 nium laxationem, nervorum infirmi-
 tatem, mentis stuporem, hæmorrha-
 gias, lipothymias: quæ sunt ejusmo-
 di, ut mortis consecutionem afferant.

Qui nimius calor est, corpusque effæminat, atque
Nervos emollit, mentem hebetatque simul:
Sanguinis ac rivos, animi fert deliquiūque:
Unde & ad extremum mors violenta rapit.

ἈΦΟΡ. ιζ'. Aphor. 17.

Τὸ δὲ ψυχρόν, σπασμύες, τεταίνες,
μελασμίες, & ῥίγηα πυρετώδεα.

Ψυχρόν δέ, βλαβερόν· ποιεῖ γὰρ τῆτο μελασμίες,
σπασμύες, καὶ τεταίνες, ῥίγηά δ' ὡς πυρετῆς.

FRigidum verò [hæc affert in-
commoda,] Convulsiones, te-
tanos, livores, quasique partium de-
nigrationes, & rigores febriles.

Distendit frigus nervos, infertque rigorem,
Nigritiem, horrorem concitat inque febris.

ἈΦΟΡ. ιη'. Aphor. 18.

Τὸ ψυχρόν, πολέμιοι ὀστέοισιν, ὀλῆ-
σι, νεύροις, ἐγκεφάλῳ, νωπιάῳ μυε-
λῳ· τὸ δὲ θερμόν, ὠφέλιμοι.

Τὸ ψυχρόν, πολυμήϊον ὁστίοισιν, ὁδῶσι,
 Νέυροισι, τῷ νῶτε μυελῷ, ἐγκέφαλῳ.
 Πᾶσι δὲ τοῖσι φίλον καὶ χρήσιμόν ἐστι, τὸ θερμόν.

Idem frigidum, bellum indixit os-
 sibus, dentibus, nervis, cerebro,
 dorsali medullæ: calidum verò his
 præstat adjumentum.

Οssibus & nervis, cerebro dorsique medullæ,
 Dentibus adversum est: adjuvat ista calor.

ΑΦΟΡ. 9. Aphor. 19.

Οκόσα κατέψυλαι, ἐκ θερμαίνεσθαι δεῖ,
 πάλιν ὁκόσα αἱμορραγέει, ἢ μέλλει.

Οσσα κατέψυλαι, δεῖ ἐκ θερμαίνεσθαι, ὡς μὴ
 ἢ αἱμορραγέει, ῥήξειτο ἢ φόβηται.

Quæ refrigerata sunt, calfacere
 oportet; modò ex iis sanguis
 non fluat, aut fluxurus sit.

Frigida cal fieri debent, tantummodo demptis
 Unde fuit sanguis, sanguis & unde fluet.

ἈΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

Ἐλκεσι τὸ μὲν ψυχρὸν δακνῶδες, δέρμα σκληρύνει, ὀδυῖν ἀνεκπύητον ποιεῖ, μελασμός, ῥίγα πυρετώδεια, σπασμός, καὶ τετάνος.

Ἐλκεσι τὸ ψυχρὸν δακνῶδες, καὶ σκληρύνει τὸ δέρμα. Σκληρύνει, ὀδυῖν καὶ πρηστικόν, οὐδὲ πύον γινώσκει· ποιεῖ δὲ μελασμός, σπασμός, καὶ τετάνος, ῥίγα δὲ ὡς πυρετῶς.

Ulcerebus frigidum est acerbum, & mordax; cutem obdurat, dolorem reddit suppurati expertem, [ideoque] livores, rigores febriles, convulsiones, & tetanos [hoc est, distentiones] inducit.

Insuper infestat præmordax ulcera frigus, Duramque & nigram cogit habere cutim; Dissendit nervos, & suppurare dolorem Non finit: hinc horror nascitur, atque tremor.

ἈΦΟΡ. κα'. Aphor. 21.

ΕΣΠΙ ΔΕ ὅΚΑ ὅΠΙ ΤΕΤΑΝΩ ἄΝΕΥ ἑΛΚΕΟΣ,
 ἘΝΕΩ ΕΥΣΑΡΚΩ, ΘΕΡΕΟΣ ΜΕΣΩ, ΨΥΧΡῶ
 ΠΟΛΛῶ ΚΑΤΑΧΥΣΙΣ ΕΠΑΝΑΚΛΗΣΙΝ ΘΕΡΜΗΣ
 ΠΟΙΕΕΙΝΑΙ ΘΕΡΜΗ ΔΕ ΤΑΥΤΑ ΡΥΕΙΝΑΙ.

ΕΣΤΙ Δ' ὅΚΑ ὅΠΙ Τῶ ΤΕΤΑΝΩ ἄΝΔ' ἑΛΚΕΘ' ὄΝΤΗ,
 ἘΝ ΝΕΩ ΕΥΣΑΡΚΩ, Λῶ ΜΕΣΘΟΝ ἢ Τὸ ΘΕΡΕΟΣ,
 Ἡ ΨΥΧΡΟῖΟ ΧΥΣΙΣ ΠΟΛΛΟῖΟ ΚΑΤΑ ἘΠΑΝΑΚΛΗΣΙΝ
 ΠΟΙΕΕΙΝΑΙ ΘΕΡΜΗΣ ἢ ΔΕ, ΧΥΣΙΟΙΟ ΛΥΣΙΣ.

SEd tamen fieri potest ut in tetano
 Sulceris experte, juvene bene ha-
 bito, æstate mediâ, frigida quàm co-
 piofa profusio calorem nativum re-
 vocet: Calor autem hæc solvit,

Nonnunquam sed si rigor absque sit ulcere, necnon
 Plenus si juvenis, solque leone manens:
 Frigida lymphæ potest prodesse infusa; calorem
 Quod revocet: propriè si juvat ista calor.

ἈΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

ΤΟ' ΘΕΡΜΟΝ ΕΚΠΥΗΤΙΚΟΝ, ὍΚΑ ὅΠΙ
 ΠΑΝΤΙ ἑΛΚΕ, ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΣΗΜΕΙΟΝ ΕΣ
 ἈΣΦΑ-

ἀσφαλείῳ δέρμα μαλάσσει, ἰχθυήσῃ,
αἰώδιον ῥιγέων, σπασμῶν, τεταίνων παρ-
ηρηκόσι τῷ δὲ οὐ τῇ κεφαλῇ καρβα-
εῖω λύσει· πλείστον δὲ ἀγχοφέρει ὅσων κατ-
ήγμασι, μάλιστα δὲ τοῖσιν ἐφλωιδύοισι·
τετέων δὲ μάλιστα τοῖσιν ἐν κεφαλῇ ἔλκεα
ἔχουσι ἃ ὁκόσα ὑπὸ ψύξιος θνήσκῃ ἢ
ἐλκεῖται, ἃ ἔρπυσιν ἐσθιομύδοισιν, ἔδρη, αἰ-
δοίω, ὑτέρῃ, κύσει. Τετέοισι, τὸ θερμόν, φί-
λιον καὶ κρεῖνον· τὸ δὲ ψυχρόν, πολέμιον καὶ
κλεινόν.

ΕΚ πυρρῶν ὅστις τὸ θερμόν τ', ἔστι ὑγρὸν,
καὶ ὅταν μὴ ἐπὶ πάντ' ἔλκει, σῆμα μέγα·
δέρμα μαλάσσει τ', ἰχθυίνει τε, καὶ ἄλλα παύει,
ῥιγέων καὶ σπασμῶν ὅστις παρηγορῶν.
καὶ τεταίνων λύει ὃ καρβαεῖω· πολύχρηστον
ἔστι βοήθημα ἐν τοῖσι κατηγματικοῖς,
τοῖσι μάλιστα ὃ τῷ ὅσων ἐφλωιδύντεσι,
καὶ τετέων μάλιστα τοῖς ἐν τῇ κεφαλῇ
ἔλκεα ἔχουσι, καὶ ὅσα ὑπὸ ψύξεως ἐκνεκρῶται,
ἢ ποτ' ἔλκεται τοῖσι ὃ ἐσθιομύδοις
ἔρπυντεσι, καὶ ὑτέρῃ, αἰδοίω τε, καὶ ἔδρη.
καὶ κύσει. Τέτοις πάντιν ἀεὶ φίλιον,
τέτοις πάντιν ἀεὶ κρεῖνον τε, τὸ θερμόν·
ἔχθρὸν καὶ κτεῖνον ὅστις, τὸ ψυχρόν ἔστι.

CALIDUM est suppuratorium, non tamen quovis in ulcere præclare ad salutem apparet & facit: cutim emollit, ac crassam extenuat, dolorem sedat: idémque rigorem, spasmum, tetanum, [seu distentionem] mitificat: quinetiam capitis gravitatem solvit: sed admirabile quantum fracturis ossium sit adjumentum, ac præsertim suâ cute nudatis: maximéque inter eas fracturas quibus caput est ulceribus obsessum, quæcunque frigoris vi sunt emortua aut exulcerata: & herpes exedentes juvat: sedi, pudendo, utero, vesicæ; his calidum amicum est, & secundi judicii: frigidum verò his est bellicosum, & interimens.

SUPPURARE calor faciens, dat signa salutis;
 Quamvis non omni hoc ulcere præstet idem:
 Emollitque cutim, extenuat, lenitque dolorem,
 Distentos nervos prærigidósque fovet:
 Horrores, capitis gravitatem solvit, & ossa
 Si quæ sint fracta aut nuda juvare potest:
 Ulcera item capitis, partésque à frigore villas,
 Quin & ad ossa ulcus quod penetrando vorat:
 Vesicæ prodest, sedi, vulvæ, atque pudendis:
 Utilis his calor est; frigus ubique nocet.

ΑΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

ΕΝ ΤΥΤΕΟΙΣΙ ΔΕ ΔΕΙ Τῷ ΨΥΧΡῷ ΧΡΕ-
 ΕΑΣΘΕ, ΟΚΟΘΕΙΝ ΑΙΜΟΡΡΑΓΕΣ, ἢ ΜΕΛΛΕ-
 ΜΗ ΕΣΤ' ΑΥΤΑ, ΑΛΛΑ ΘΕΙ ΑΥΤΑ ΟΚΟΘΕΙΝ
 ὈΠΙΡΡΕΙ. Ἐ ΟΚΟΘΕΙΝ ΦΛΕΥΜΟΝΑΙ, ἢ ὈΠΙΦΛΟ-
 ΝΙΣΜΑΤΑ ΕΣ ΤΟ ΕΡΥΘΡΟΝ Ἐ ΨΑΜΜΟΝ ΡΕΠΟΝΤΑ
 ΚΑΡῶ ΑΙΜΑΤΙ, ὈΠΙ ΤΑΥΤΑ. ΕΠΕΙ ΤΑΥΤΑ ΠΑ-
 ΛΑΙΑ ΜΕΛΑΙΝΕΙ. Καὶ ἐρυσιπέλας τὸ μὴ ἐλ-
 κύμνον ὠφελές· ἐπεὶ τόγε ἐλκύμνον
 βλάπτει.

ΕΝ ΤΥΤΕΟΙΣΙ ΔΕ ΔΕΙ Τῷ ΨΥΧΡῷ ΧΡῆσθ' ΟΚΟΘΕΙΝ ὡς
 ΑΙΜΑΙΘ ἢ ΡΗΞΙΣ, ΡΗΞΙΘ ἢ ΕΦΟΒΘ.
 Μὴ ὅτι αὐτὰ δέ, ἀλλὰ περὶ ὁκόθεν ὡς ὀπιρρεῖ.
 ΦΛΕΥΜΟΝΑΙ ἢ ΠΙ ΟΚΟΘΕΙΝ, ἢ ΕΦΛΟΝΙΣΜΑΤ' ΕΠΙ
 ΧΡῶΜΑ ΡΕΠΟΝΤ' ΕΣ ΕΡΥΘΡΟΝ, Εἰν ΝΕΟΝ ΑΙΜ', ὅτι ταῦτα
 Μὴ ΠΙ ΠΑΛΑΙΑ, ἐπεὶ ταῦτα ΚΑΛΑΙΝΑ ΠΥΛΙ.
 Ὡφελές τ' Ε' ΕΡΥΣΙΠΕΛΑΣ, μὴ ἔλκεθ' ὄνθθ,
 ΕΛΚΕΘΕΝΤΙ ΕΠΙ ὅτιν Α' ΕΙ ΒΛΑΒΕΡΟΝ.

CÆterum ad hæc rerum frigida-
 rum valet usus, undecunque san-
 guinis profluvium est, aut unde futu-
 rum: nec tamen super ea, sed circum,
 unde

unde scilicet sanguis effluit, & quæcunque inflammationes, partiúmque ardores, & incendia quæ ad rubrum & sanguineum colorem tendunt, recente efflorescente sanguine, super his adhibeto: nam his, quæ inveterârunt, livorem afferunt. Et ipsum Erysipelas ulceris expers curat, quandoquidem exulcerato calamitosum est.

Sanguine fluxuro aut alicunde fluente, propinquis Partibus affundi frigida debet aqua.

Inflamménque recens ad rubrum súbque cruentum
Tendens, adnota hæc frigida sæpe levat:
Denigrátque vetus, sacróque medebitur igni
Ulceris experti, cui secùs officiet.

ἈΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

Τὰ ψυχρά, ὅσον χῶν καὶ κρύσταλλος,
τῷ στήθει πολέμα, βηχέων κινητικὰ,
αἱμορροϊκὰ, καταρροϊκὰ.

Πάντα τὰ ψυχρὰ ἐόντα, χῶν ὥς ἢ κρύσταλλος,
ἔχθρα τε πρὸς στήθει, τοῖσι τε πνευμονικοῖς
ἔστι καὶ βηχέων κινητικὰ, πλάκι ταῦτα.
καὶ δ' αἱμορροϊκὰ, καὶ τε καταρροϊκὰ.

Frigida,

Rigida, cujusmodi sunt nix & glacies, pectori sunt inimica, tussés movent, sanguinis profluvia cient, catarrhos excitant.

Rigida; ceu nix & glacies, non ledere pectus
Non possunt, tussés efficiendo graves:
De ventis multum cogunt manare cruoris,
A cerèbròque frequens hinc pìruià stult.

ΑΦΟΡ. κέ. Aphor. 25.

Τὰ δὲ ἐν ἄρθροισιν οἰδήματα & ἀλγύματα ἄτερ ἔλκεος, & ποδαγρικά, καὶ ἀσάσματα, τετέωνται πλεῖστα τὸ ψυχρὸν πολλὸν κατὰ χεόμενον ῥηίζει τα & ἰσχαίνει, καὶ ὀδυώμενον λύει τάρεκα γὰρ μετρίη, ὀδυώης λυτική.

Πάντ' οἰδήματα καὶ ἀλγύματα ἐν ἄρθροισιν.
Ἡ μὴ ἔλκος ἔη, ἀσάσματα, καὶ ποδαγρικά.
Ῥηίζει τε πολλὸν ψυχρὸν ῥόθ' ἰσχαίνει τε.
Νάρκη γ' ὀδυώμενον ἐς ὀδυώης λυτική.

Verùm articulorum tumores & dolores ulceris expertes, & podagrica,

dagrica, & convulsiones, horum sanè plurima frigida copiosè affusa mitigat, levat, & adæquat, atque ità dolorem sedat: huc accedit, quòd stupor modicus dolorem sedat.

A Rtrici tumidi, podagra, & distentio nervi,
 Usu solvuntur frigidioris aque:
 Tollitur inde dolor quicumque est ulceris expers:
 Vincitur à modico namque stupore dolor.

ΑΦΟΡ. κς'. Aphor. 26.

Υ Δωρ τὸ ταχέως θερμαινόμενον καὶ
 ταχέως ψυχόμενον, καφέσται.

Υ Δωρ (τὸτο μὲν ἴδι) ταχέως θερμαινόμενον τὸ
 ψυχόμενον τε ταχέως, καφέσται πέντε.

A Qua, quæ citò calefit & citò re-
 frigescit, levissima est.

Quæ citò cal fieri & citò refrigerare nata est,
 Ex levibus constat partibus unda magis.

ΑΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. κζ'. Aphor. 27. 2

Ὅ Κοίτοισι Δὲ πλεῖν ὀρέξεις νύκτωρ, τοῖσι
πάνυ διψῶσιν, ἢ ὀπτικομητῶσιν,
ἀγαθόν.

Πίνειν ὀρεγμένοιτι λίαν διψᾷτε νύκτωρ,
Πάει τι διψᾷ ὕπνῳ ἐπὶ ὀπτικομητῶσιν.

Qui noctu bibendi sunt appeten-
tes, hos admodum sitientes so-
mnum inire juvat.

Immensa quicunque siti de nocte premuntur,
Somno si possint tradere membra, juvat.

ἈΦΟΡ. κη'. Aphor. 28.

Γυναίκα ἀρωγὴν ἢ ἀρώματι πυρὶ
πολλὰ χεῖρ ἐκείνῃς ἄλλα χρὴσιν ἂν
ἴω, εἰ μὴ καρνηβαρίας ἐκποιεῖ.

Ἔστι γυναικῶν, πυρὶ ἐν ἀρώμασ' ἀρωγόν.
Πολλὰ χεῖρ ἂν δ' εἴη χρῆσιν εἰς ἑτέρας,
Εἰ μὴ, ὡς τὰ πλεῖστα, καρνηβαρίας ἐκποιεῖ.

Suffitus aromatum muliebria ciet:
 Sidémque ad alia non raro valeret,
 nisi capitis gravitatem afferret.

Menstrua suffitis ducuntur odoribus, atque
 Ni caput hi peterent, commoda plura darent.

ΑΦΟΡ. κγ'. Aphor. 29.

Τὰς κύστας φαρμακεύειν, ὡς ὄργα, πε-
 πτεάμινα, & ἀχρι ἐπὶ ἀμνῶν, ἥσονται
 δὲ ταύτας· τὰ δὲ ἡνπια & πρεσβύτερα
 εὐλαβέεσθαι χρή.

Τὰς κύστας, ὡς ὄργα, τεπεάμινα, κ' ἀχρι
 Ἐπὶ ἐπὶ ἡμῶν, ἐστὶ καὶ ταίρεσθαι.
 Καὶ ὅτι τὰς ἡσόν· τὰ δὲ ἡνπια ἔοντα
 εὐλαβέεσθαι χρή, κ' τὰ γε πρεσβύτερα.

Prægnantes quidem purgandæ, si
 humor sit efferus, & quadrime-
 stris gestatio, dum septimestris fuerit,
 quamvis hæc minús: nam in minore &
 grandiore foetu cautiùs religiōsiùsq;
 agendum.

29 Vid. suprà Lib. 4. Aph. 1.

ΑΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

ΓΥΝΑΙΚΙ ΕΝ ΓΑΣΤΡΙ ΕΧΟΥΣΗ, ὙΠΕΡ ΠΥΟΣ
ΤΗΣ ὈΞΕΩΣ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ ΛΗΦΘΗΝΑΙ, ΘΑ-
ΝΑΤΙΜΟΝ.

ἩΝ ΠΑΙΔΟΣ ὈΞΥ ΛΑΒΗΣΙ ΓΥΝΑΙΚ' ΕΝ ΓΑΣΤΡΙ ΕΧΟΥΣΑ,
Τὴν μὲν, ἢ ἔμβρυον, ἢ ἄμφω ἀποκτείνει.

Mulierem gravidam ex ullo
morbi acuti genere laborare,
funestum.

Regnans si mulier morbo tentetur acuto,
Hanc facile absumit vis ea tanta mali.

ἈΦΟΡ. λά. Aphor. 31.

ΓΥΝΗ ΕΝ ΓΑΣΤΡΙ ΕΧΟΥΣΑ ΦΛΕΒΟΤΟΜΗΘΕΪΣΑ
ΕΚΠΡΩΣΚΕΙ ὙΜΕΛΛΟΝ, Εἰ μείζον εἴη τὸ
ἔμβρυον.

Ἡ Ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκτιτρώσκει φλεβίαιον
Τμηθέντος μᾶλλον δὲ μὲν μέγα τὸ ἔμβρυον ἢ

Mulieri ingravidatæ si vena tunda-
tur, abortit: eoque magis, si fœ-
tus sit grandior.

Incisa gravidæ vena patiuntur abortum,
Et magé, si partus grandior intus erit.

ἈΦΟΡ. λβ'. Aphor. 32.

Γυνακὶ αἷμα ἐμέσση, τῷ καταμήνι-
ων ῥαγήτων, λύσις γίγνεται.

Παύεται αἷμ' ἐρέεστα, ἢ ἂν καταμήνια ῥεύσῃ.

Mulieri sanguinem evomenti, men-
struis erumpentibus, vomendi
finis.

Fœmina puniceum si ejecit ab ore cruorem,
Succurrunt quoque menstrua citâ modo.

ἈΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

Γυνακὶ τῷ καταμήνιων ἐκλείψειν,
αἷμα ἐκ τῷ ῥινῶν ῥυῖναι, ἀγαθόν.

Ην καταμήνια ἐκλείψουσιν τῇσι γυναιξίν,
Ἐκ τῷ μὲν ῥινῶν αἷμα ῥυῖν, ἀγαθόν.

Mulieri suppressis mensibus, san-
guinis è naribus profluvium bo-
no est.

Μεστρῶ

Menstrua quotquot habent casu suppressa, levantur sanguine per naves exiliente foras.

ἈΦΟΡ. λδ'. Aphor. 34.

Γυναὶκί ἐν γαστρὶ ἐχέσθῃ καὶ ἡ κοιλίη πολλὰ ῥυή, κίνδυνος ἐκτεῶσαι.

Τῇ ἐν γαστρὶ ἐχέσθῃ ἐκτεῶσαι κίνδυνος,
ἢ καὶ ἡ κοιλίη οἱ πολλὰ καὶ πολλὰ ῥυή.

MUlieri gravidæ, si alvus profusior sit, abortionis periculum imminet.

Versatur magno gravida in discrimine partus, Absque modo si alvus sit resoluta sibi.

ἈΦΟΡ. λε'. Aphor. 35.

Γυναὶκί ἐπὶ ὑστερικῇ εἰσχυρῇ, ἢ δυστοκίᾳ, παρμὸς ἐπιγνώμενος, ἀγαθόν.

Υστερικῇ ἢ δυστοκίᾳ ἐπὶ εἰσχυρίσει
ἔστι γυναικί ἀγαθόν, παρμὸς ἐπιγνώμενος.

UTerinæ mulieri, aut ægrè parienti, oborta sternutatio est bona.

ÆGrè parturiens quæcunque, locisve laborans, Sternutamenti robore sentit opem.

ἈΦΟΡ. λς'. Aphor. 36.

Γυνακὶ τὰ καταμύδια ἄχροα, καὶ μὴ κατὰ τὰ αὐτὰ αἰεὶ γινόμενα, καθάρσιος δεῖσθαι σημαίνει.

Αχροα ἢ καταμύδια ἢ, καὶ μὴ κατὰ ταυτά, σημαίνει ὅτι δεῖ σῶμα καθαιρέμεναι.

Mulier si fluxerint menses decolores, qui nec eodem modo bene respondeant, purgatione opus esse significat.

TEmpore non solito profusi deque colores Menses, purgari corpora velle docent.

ἈΦΟΡ. λζ'. Aphor. 37.

Γυνακὶ οἱ γαστρὶ ἐχέουσι ἢ οἱ μαζοὶ ἐξαίφνης ἰχνοὶ γίνονται, ἐπιτεύουσι.

ΑΙΨ' ἰχθυνοειδῶν μαδῶν, γυνὴ ἐκτιτρώσκει.

Mulieri ingravidatæ si mammae repente extenuentur, abortit.

Si gravida subito cuiusvis macrescere mammae coeperunt, partum sustinuisse nequit.

ἈΦΟΡ. λη'. Aphor. 38.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχέσῃ ἡὺς ὁ ἕτερος
μαδὸς ἰχθὺς γένηται δίδυμα ἐχέσῃ,
θάτερον ἐκτιτρώσκει. Καὶ ἡὺς μὲν ὁ δεξιὸς
ἰχθὺς γένηται, τὸ ἄρσεν· ἡὺς δὲ ὁ ἀριστερός,
τὸ θῆλυ.

Τῶν μαδῶν ἕτερος δίδυμ' ἦν ἐν γαστρὶ ἐχέσῃ
ἰχθὺς γένηται, ὅς μὲν δίδυμων θάτερον
ἐκτιτρώσκει δὴ. Καὶ ἡὺς μὲν ὁ δεξιὸς, ἄρσεν·
θῆλυ δὲ, ἡὺς ἰχθὺς μαδῶς ἀριστερός ἦ.

Quia & mulieri gravidæ si altera mamma extenuetur, ac gemellos gerat, alterum abortit. Ac si dextera quidem extenuetur, marem abortit; si autem sinistra, foeminam.

Si qua ferat geminos, macrescente ubere lacto,
Fœmina: mas, dextro deficiente, perit.

ἈΦΟΡ. λθ'. Aphor. 39.

Ἡ γυνὴ μὴ κύβωσα μηδὲ τετοκῆσα
γάλα ἔχει, ταύτη τὰ κατὰ μήνην
ἐκλέλειπται.

Ἡ γὰρ ἔχει γυνὴ ἢ τετοκῆσα ποτ', ἐπεὶ κήρυται
ἡμῶν ταύτη ἐκ τε λέλειπται ῥόθ'.

Si mulier neque prægnans neque
puerpera lac habeat, huic suppressa
sunt menstrua.

Si quæ nec peperit, gravida nec gestat in alvo,
Lac habet, huic fisti menstrua scire licet.

ἈΦΟΡ. μ. Aphor. 40.

Γυναῖξιν ὁκόσθουσιν ἐς τὰς τιτὰς αἷμα
συσπρέφεται, μανίῳ σημαίνει.

Σημαίνει μανίῳ αἷμα ἐν τιτὰσι γυναικῶν.

Quibuscunque mulieribus sanguis
in mammis colligitur, phanati-
cæ fiunt,

suffuse

*Diffusa verò muliebres sanguine mammae,
Præscia venturi signa furoris erunt.*

ἈΦΟΡ. μά. Aphor. 41.

Γινώσκει τὴν θέλης εἰδέσθαι εἰ κύει,
ἐπὶ τὴν καθεύδου μέλλει, μελίκρητον
διδόται πνεῦν κῆν μὲν σρόφον ἔχει
πρὶν τὴν γαστέρα, κύει τὴν δὲ μή, ἢ κύει.

Ἦν δὲ θέλης γινώσκει πότερην γυνὴ ἀν κύεισι,
τῇδε μελίκρητον δὲς πρὸ τοῦ εὐδύναι.
καὶ γὰρ τοὶ κύει, πρὶν γαστέρα τὴν πρὶν ἔστιν
ὁ σρόφος τὴν μὴ ἔστι ὁ σρόφος, ἢ κύει.

SI nōsse velis an mulier utero ge-
rat vel conceperit, jamjam dor-
mituræ melicratum bibendum exhi-
beto: quòd si alvi torminibus infeste-
tur, concepit; sin minús, non conce-
pit.

Sumpto post cœnam mulso, si tormina sentie
Fœmina, conceptûs sit manifesta nota.

ἈΦΟΡ. μβ. Aphor. 42.

Γυνὴ ἐγκυὸς εἰ μὲν ἄρσεν κύει, εὐχρὺς
ᾖ τὸν ὄντα, καὶ δὲ θῆλυ, δύχρυσ.

Εὐχρὺς, ἢ ἄρσεν κύεισσι: ἢ θῆλυ, δέ, δύχρυσ.

Mulier gravida si quidem marem
concepit, colore est vivido: si
autem foeminam, foedo.

Si gravide mas intus erit, bonitate coloris
ambuitur, sibi quem saepe puella negat.

ἈΦΟΡ. μγ. Aphor. 43.

Ἡν γυναῖκα κύει ἐρυσίπelas οἱ τῇ
ὑτέρῃ γένει, θανατῶδες.

Υστερήειν, κύει, ἐρυσίπelas, θανατῶδες.

Si mulieri gravidæ in utero sit
Erysipelas, funestum.

Eveniens gravidæ morbus qui dicitur ignis,
Diserimen vitæ his exitiale parit.

ΑΦΟΡ. μδ'. Aphor. 44.

ΟΚόσαι τὸ σῶμα φέρον λεπταὶ εἶναι ὡ-
γαστὴν ἔχουσαν, ἐκλιπώσκειται ὡρὴν ἢ
παχυθυναί.

Πρὶν δὲ παχυθυναί ἐκτιτρώσκει δίδυμα,
Αἱ ἐν τῇ κύνειν παρ φύσιν ἰσχνότεραι.

Quibuscunque gravidis extenua-
tionis summa sunt omnia, abor-
tiunt priusquam habitiores fiant.

Ua tenuis nimium est, partum dabit illa bimestrē,
Corpus ni melior mox habitudo caput.

ΑΦΟΡ. μέ. Aphor. 45.

ΟΚόσαι τὸ σῶμα μελείως ἔχουσαι ἐκ-
τιτρώσκει δίδυμα καὶ τρίμυα ἄτερ
προφάσιος φανερῆς, ταύτησιν αἱ κοίτυλιδόνες
μύξης μεσαὶ εἰσὶ καὶ ἐδύναται κρατεῖν ὑπὸ
τῇ βάρει τὸ ἔμβρυον, ἀλλ' ἀπορρήγνυται.

Σὺ μὲν οὐκόσαι κτεταί ἐκτιτρώσκει δίδυμα
Ἡ δὲ τρίμυα ἄτερ τῆς προφάσιος φανερῆς,
Ταύτησιν

Ταύτησιν μύξιν μετὰ κοτυληδόνες εἰσὶ,
 Κόν δύνασθαι κρατέειν τῷ μβρυον, ἔδ' ἔβλεψς.

QUæcunque verò corpore bene
 constituto bimestres atq; etiam
 trimestres abortiunt, nullâ incidente
 abortionis causâ, his sanè cotyledo-
 nes mucò abundant : eóque fit ut præ
 gravitate foëtûs potentes esse non
 possint, sed disrumpantur.

QUæ fœtum quadrata bimestrem sive trimestrem
 Elidit, nec sit cognita causa satis:
 Illi sunt uterî plenissima vincula mucî,
 Rumpunturque suo pondere pressa gravi.

ἌΦΟΡ. μτ'. Aphor. 46.

ΟΚόσαι ὡς αὖ φύσιν παχεῖαι εἶναι μὴ
 συλλαμβάνουσιν ἐν τῇ γαστρὶ, ταύτησιν
 τὸ ἐπίπλοον τὸ σῶμα τῆς ὑτέρων σποπι-
 ἐξεί· καὶ ὥρην ἢ λεπιδωθῆται, ἢ κύουσι.

ΗΝ μὲν σωὴ λαβασί φύσιν πάρα αἰ γὰρ παχεῖαι,
 τῇσιν πίπτει ἀπὸ αὐτῶν τὸ σῶμα
 τὸ ἐπίπλοον ὥρην λεπιδωθῆσαι δέ, ἢ δὲ κύουσι.

Quæcunque

QUæcunque [non naturâ, sed edu-
catione] supra modum habitæ
concipere nequeunt, iis omentum os
uteri comprimit: nec antè concipi-
unt, quàm graciliores fiant.

QUæ non concepit mulier vehementer obesa,
Illius omentum comprimit os uteri:
Quocirca & sobolis detriceps spes omnis adempta est.
Nè gracili fuerit corpore visa prius.

ΑΦΟΡ. μζ. Aphor. 47.

ΗΝ ὑτέρῃ τοῦ τῶ ἰσχύϊ ἐγκειμένη ἀφ-
πύσεως ἀνάγκη ἐμμολὸν γινέσθαι.

Υτέρῃ τῷ ἐγκειμένη ἰσχύϊ ἀπύεσι,
Χρήσις ἀναγκάιν ἢ μολύων πέλειαι.

SI uterus coxendici incubans sup-
puret, emmotum ulcus fieri neces-
se est.

Suppurata uteri si pars sit proxima coxæ,
Præstat ibi reliquis emmoton auxiliis.

ΑΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. μη'. Aphor. 48.

Εμβρυά τε καὶ ἄρσενά οἱ τοῖσι δεξιούσι,
τε καὶ δὲ θήλεα οἱ τοῖσιν ἀειτεροῖσι
μᾶλλον.

Εμβρυά θήλεα γίγνονται κατ' ἀειτερόν μᾶλλον.
Ἄρσενά γίγνονται κατὰ δὲ τὰ δεξιτερά.

FOctus qui mares sunt, dextrâ:
fœminæ, sinistrâ magis sunt.

Conceptus fœtus si fœmina, parte sinistrâ:
si mas est, uteri dexteriore jacet.

ἈΦΟΡ. μθ'. Aphor. 49.

Εσὺτέρων ἐκπύωσις παρμαίων ὅπλη-
θεῖς, ὅπλα μβάνειν τῆς μυκτῆρας ἐ
τὸ σῶμα.

Παρμινὰ δὲς, ὅπλα μβανει τὸ σῶμα καὶ μυκτῆρας.
Ἦν ποτε ὕστερα μὴ ἐκπύση αὐτομάτως.

UT excludantur secundinæ, ad-
hibito sternutatorio, compri-
mere oportet nares & os.

Sterutamento poterunt exire secunde.
Αἰτὲρὰν ἂν νᾶρες ἔσ' ἑὸν ὅρα πρέμας.

ἈΦΟΡ. ι'. Aphor. 50.

Γυναικὶ τὰ καταμύωια ἢν βέλη ὀπι-
 χεῖν, σκύλῳ ὥς μέγιστον πρὸς τὰς
 τιτθὺς ἐρρόβαλλε.

ΗΝ δὲ γυναικὶ τὰ μὲν καταμύωια βέλη ὀπιχεῖν,
 Πρὸς τιτθὺς μεγάλῳ ἐρρόβῳ πρὸς σκύλῳ.

Si mulieri immoderatiùs fluentia
 menstrua vis inhibere, quàm maxi-
 mam cucurbitulam ad mammas defi-
 gito.

Maxima sub mammis defixa cucurbita, menses
 Fæmineos si vis sistere, præstat opera.

ἈΦΟΡ. ια'. Aphor. 51.

Οκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσιν, τὸ πρὸς τὸ
 σῶμα τῆς ὑπερέων συμμέμνηται.

ΗΝ δὲ γυνὴ σὺν σπέρματι λαβὼσα ἐν γαστρὶ ἔχουσα,
 Ταύτῃ σὺν τῷ μέμνῃ ὑπερέων τὸ σῶμα.

Quæcunque

Quæcunque sunt gravidæ, illis
os uteri connivet.

Claudatur os uteri tangenti mollius, extensum
Cum rata fecundi munera conjugii.

ἈΦΟΡ. β'. Aphor. 52.

ἩΝ γυναῖκί ἐν γαστρὶ ἐχέσῃ γάλα
πολὺ ἐκ τῆς μαζῶν ῥυῆς, ἀδυνάεις τὸ
ἔμβρυον σημαίνει· ἢν δὲ στεροὶ οἱ μαστοὶ
ἔωσιν, ὑγιεινότεροι τὸ ἔμβρυον σημαίνει.

ἩΝ ῥυέσῃ γάλ' ἐκ μαζῶν πολὺ τῇ κυέσει,
Σημαίνει ταύτῃ ἔμβρυον ἀδυνάεις ὄν.
Ἡν στεροὶ δ' οἱ μαστοὶ ἔωσιν τῇ κυέσει,
Σημαίνει ταύτῃ εἶν' ὑγιεινότερον.

Si cui mulieri gravidæ lactis copia
è mammis profluat, infirmum esse
foetum significat: si autem solidæ
succique plenæ fuerint mammæ, sa-
niores esse foetum significat.

Languet, si gravidæ ex māmīs hac profluat, infans;
Iisdem qui duris nōscitur esse valens.

ἈΦΟΡ. γ'. Aphor. 53.

Ὅ Κοῖσα διαφθείρει μέλλουσι τὰ ἔμβρυα,
 ταύτησιν οἱ πτῆροι ἰχνοὶ γίνονται.
 ἢ δὲ πάλιν σκληροὶ γίνονται, ὁδυῶν
 ἔσται ἢ ἐν τοῖσι πλθοῖσιν, ἢ ἐν τοῖσιν ἰχίοισιν,
 ἢ ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν, ἢ ἐν τοῖσι γόνασι.
 ἔ' ε' ἀφθέρουσιν.

Αἱ διαφθειρόμεναι μέλλουσι τὰ ἔμβρυα ταύταις
 γίνονται· οἱ τῆτοι παρ' ἄλλον ἰχνοτέροι·
 ἢν δὲ πάλιν σκληροί, ἐκ' αὐτῶν ὁδυῶν φεῖ τῆτος
 ἔσται, ἢ ἰχία, ἢ ὀμματα, ἢ γόνατα.

Quæcunque sunt abortionem fa-
 cturæ, iis mammæ extenuantur:
 Contrá, si duræ fiant, dolor erit vel
 in mammis, vel in ischiis, vel in ocu-
 lis, vel in genibus; nec abortiunt.

Nulla suum prægnans elidit fœmina partum,
 Ubra si fuerint extenuata prius.
 Quod si durestant, non terret abortus: at inde
 Fit genibus, coxis, luminibusve dolor.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. νδ'. Aphor. 54.

ΟΚόσοισι τὸ σῶμα τῷ ὑτέρῳ
σκληρὸν ᾖσι, ταύτησιν ἀνάγκη τὸ
σῶμα τῷ ὑτέρῳ συμμύειν.

Ἦσι τὸ ὑτέρῳ σκληρὸν σῶμα, τῇσιν ἀνάγκη
καὶ συμμύεσθαι ὑτέρῳ τὸ σῶμα.

Quibuscunque os uteri durum est,
id connivere iis necesse est.

Et quibus os uteri durum, se contrahit arte,
Æquè ac si sobolis spes sibi certa foret.

ἈΦΟΡ. νε'. Aphor. 55.

ΟΚόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσαι ὑπὸ πυρε-
τῶν λαμβάνονται, ἔ'ιχυρῶς ἰχθυαίον-
ται, ἄνευ πρεφάσιος φανεῆς, πίπτουσι
χαλεπῶς, ἔ'ὀπκιανδυῶς ἢ ἐκπιτρώσκου-
σαι κινδυεύουσιν.

Ἦ ἐν γαστρὶ ἔχουσαι ὑπὸ πυρετῆ λεφθεῖται.
Ἰχυρῶς μὲν ἄτερ τῆς πρεφάσιος φανεῆς
ἰχθυανθεῖσ', ἐκπιτρώσκουσ' ἢ κινδυεύει,
ἢ κινδυεύει δυστοκίασά μέγα.

Quæcunque

QUæcunque mulieres gravidæ in febres [acutæ] incidunt, si vehementer extenuantur, nullâ incidente aliâ [quàm febris vi] extenuationis causâ, gravior est illis & periculosior partus; aut certè calamitosa est illis abortio.

Febre laborantes gravidæ, nimiumque calentes, Partum vel perdent, difficilémve dabunt.

ἈΦΟΡ. ١٥. Aphor. 56.

Επὶ ῥῶ γυναικίῳ σπασμὸς καὶ λήπτις θυμῷ ἢ ἐπιγνῆ, κακόν.

Τὼ δὲ γυναικίῳ ἐπὶ ῥῶ σπασμὸς κακὸς ὅτι, θυμὸν τ' ἐκλείψει ἢ ἐπιγνῆσθαι.

SI ad muliebrem profluvium, convulsionis vel defectionis animi accessio adjungatur, calamitosum.

Si fluxum sequitur muliebrem tensio nervi Defectusque animi, non erit absque metu.

N

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. νζ'. Aphor. 57.

ΚΑταμνήων γίνονται πλείονων, ἢ ὅσοι
συμβαίνεισι καὶ μὴ γίνονται, ἀπὸ
τῆς ὑτέρης συμβαίνεισι ἢ ὅσοι.

Συμβαίνεισι νόσοι καταμνήδια πλείον' ἔχουσι.
Ἦν μὴ ἔχη, πολλὰ ὑστερησὶ ὧ νόσοι.

Si mēstrua plura fiant, eveniunt
morbi: & si non fiant vel sistantur,
ex utero morbi eveniunt.

Profusī mēses morbos in corpore gignunt,
suppressique utero multa molestia cient.

ἈΦΟΡ. νη'. Aphor. 58.

Επὶ ἀρχῷ φλεγμαίνοντι, καὶ ἐπὶ ὑτέρῳ
φλεγμαίνοντι, καὶ ἐπὶ νεφροῖσι ἐμπύοισι
σπασγχεῖσθ' ἐπιγίγνεται. ἐπὶ δὲ ἥπατι
φλεγμαίνοντι λυγξ' ἐπιγίγνεται.

Αρχῷ φλεγμαίνοντι ἐπὶ καὶ ἐπὶ φλεγμαίνοντι
τῶν ἐν ἡπατι ἐμπύοισι νεφροῖσι
ἡ σπασγχεῖσθ' ἐπιγίγνεται. ἐφ' ἥπατι δὲ ἡ λυγξ'.

Recto intestino vel utero inflamm-
matione obfessis, & suppurato-
renum, urinæ stillicidium supervenit:
Sin autem hepar sit inflammatum, sine
gultus succedit.

A Ut alut, aut uteri levis inflammatio, præve-
Renibus, urinæ molle retardat iter:
Hepar uti nimio quories exarserit aestu,
Os ibi singultu concutiente sonat.

ΑΦΟΡ. 19. Aphor. 59.

Γυνή τῷ μὴ λαμβάνῃ αἱ τὰ φέ, βέλῃ
δὲ εἰς λέτα, εἰ λήψῃ, περικαλύψας
ἱμάτιον, θυμία κατὰ κῆν μέν πορευ-
σά, σοι δοκῇ ἡ ὁδὸς εἰς τὸ σωματό
εἰς τὰς ρῖνας, ἢ εἰς τὸ σῶμα, κῆν ἴωσκε ὅτι αὐ-
τῇ ἔδῃ ἐωῦτιν ἀγριός ἐστιν.

ΗΝ μὴ εἰς ἔχον αἱ τὰ φέ, εἰ δὲ ἀφῇ, βέλῃ
δὲ περὶ εἰ λήψῃ, εἰ δὲ ἀφῇ, θυμία κατὰ
κῆν μέν σοι ὁδὸν ἐλθόμεναι δοκῇ.
Τὸ δὲ σῶμα εἰς τὰς ρῖνας τε καὶ εἰς τὸ σῶμα, αὐτῇ
ὅτι διὰ αὐτῆς ἐστὶ γυνὴ ἀγριή.

SI mulier non concipiat, scire autem velis num conceptura sit, circumtectam vestibus infernè suffito: Si odor per corpus ad nares & os viam affectat, scias velim & persuasum certò habeas ipsam suo vitio infoecundam non esse.

Quisquis scire cupis, quæ non conceperit, ulla
 Num fieri possit pignore lata parens;
 Vestibus obductæ facito suffimina: siq̃
 Ad nares odor it; crimine, crede, vacat.

ΑΦΟΡ. Ξ. Aphor. 60.

ΗΝ γυναίχῃ εἰ γαστρί ἐχέσῃ αἱ καὶ
 φάρυγγες πορεύωνται, ἀδυνάτοι τοῖ
 ἐμβρυον ὑγιαίνει.

ΗΝ δὲ πορεύωνται καὶ αμνῶνα τῇ κνέσῃ,
 τῇδ' ὑγιαίνει τὸ ἐμβρυον, ἀδυνάτον.

SI mulier gravida sit menstrualis,
 non potest foetus esse sanus.

Pregnanti menses si quo prius ordine currunt,
 Intus quod geritur, ritè valere nequit.

ἈΦΟΡ. ξα'. Aphor. 61.

ΗΝ γυναικὶ καθάρσιες μὴ πορεύωνται,
μήτε φρίκης, μήτε πυρετὸς ἐπιγινω-
σκόμενος, ἄσθαι δὲ αὐτῇ περὶ πύλαις,
λογίζεσθαι τούτων ἐν γαστρὶ ἔχειν.

ΗΝ καὶ μὴ μὴ ἐκλείψῃ γυναικὶ καθάρσιες,
φρίκης ἢ πυρετὸς μὴ ἐπιγινωσκόμενος,
ἄσθαι δὲ αὐτῇ περὶ πύλαις, λογίζε-
σθαι τούτων ἐν γαστρὶ ἔχειν.

Si mulier non fit menstrualis, nec
rigor ullus, nec febris illi super-
veniat, ipsa verò in cibi fastidium in-
cidat, certò scito hanc uterum ferre,
ac gravidam esse.

Conceptus, odiumque cibi mensisque retenti
Testes sunt: febris nō capiatur tremor.

ἈΦΟΡ. ξβ'. Aphor. 62.

Οκόσαι ψυχρὰς καὶ πυκνὰς τὰς μήτρας
ἔχουσιν, καὶ κρύσταλλοι καὶ ὀκόσαι καθύ-

χρᾶς ἔχει τὰς μήτρας, ὃ κλύει καὶ ὑπο-
σφέννυ) γὰρ αὐταῖς ὁ γόνος ἔοκόσα ξηρὰς
μᾶλλον ἢ δεκαεῖς· εἰδὲν γὰρ τῆς τρο-
φῆς φθίρει) τὸ σπέρμα. Ὀκόσα δὲ ἐξ
ἀμφοτέρων τῶν κρᾶσιν ἔχουσι σύμμετρον,
αἱ τοιαῦται ὀπίτεκνοι γίνονται.

ΟΥ κύνει Ὀκόσησ' εἰσι ψυχραὶ καὶ πυκναί,
Ουδ' Ὀκόσησ' ὑγραὶ μήτρας ὑπὲρ τὸ μέτρον.
Καὶ γὰρ τῇσι τὸ μέτρον ὑπερ ὑγρῶσιν ἑκείνης
Πολλάκι συμβαίνει τοῖο γόνος οὐ βέσις.
Ουδ' Ὀκόσησιν ὑπὲρ τὸ μέτρον ξηραὶ καὶ θερμαί
Μήτρας τῇσι γὰρ αὐτὰ σπέρμα τροφῆς δέλειαι.
Ἀλλ' Ὀκόσαι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν κρᾶσιν ἔχουσι
Σύμμετρον, αἱ τοιαῦται εἰσὶ ὀπίτεκνότεραι.

QUæcunque frigido & denso vel
compacto sunt utero, non con-
cipiunt; item quæ præhumido sunt
utero, non concipiunt; nam iis semen
genitale extinguitur: tum etiam quæ-
cunq; ardenti sunt utero & sicco; nam
alimenti inopiâ semen corrumpitur.
At verò quæcunq; ex utriusq; oppo-
sitionibus modico & temperato sunt
utero, hujusmodi sanè sunt foecundæ.

Frigida

F Rigida vis uteri sterilis, quod spissior equo est,
Efficit; humenti semen inersque jacet;
Siccior immodicéque calens, sua semina perdunt:
Temperies media est sola futura ferax.

ΑΦΟΡ. ξγ'. Aphor. 63.

Π Αεραπλησίως δὲ ὃ ἐπὶ τῆς ἀρσέ-
νων· ἢ γὰρ δι' ἀραιότητα ἢ σώματος
τὸ πνεῦμα ἔξω φέρεται, πρὸς τὸ μὴ
καταπέμψει τὸ σπέρμα· ἢ διὰ τὴν πυ-
κνότητα τὸ ὑγρὸν ἢ διαχωρεῖ ἔξω· ἢ διὰ
τὴν ψυχρότητα οὐκ ἐκπυριάζεται, ὥστε
ἀθροίζεσθαι πρὸς τὸν τόπον τῆτον· ἢ
διὰ τὴν θερμασίην τὸ αὐτὸ τῆτον γίνεσθαι.

Α Ρσεναι ἂν τις ἴδῃ παρὰ πλείσιον αὐτὸν πάχοντα·
Καὶ γὰρ ἔστι τὸ σῶμα ὑπερβαρύτερον,
Ἄυτομάτως φέρεται τὸ πνεῦμα πρὸς τὰ μὲν ἔξω,
Πρὸς τὸ σπέρμα καλῶς μὴ παρὰ πεμπέμεναι·
Ἦν ὃ τὸ σῶμα ὑπερβαρύτερον τὸ δύσχυον πυκνὸν ἔστιν,
Ἐυγρὸν ἂν ἢ ἔξω ἢ διαχωρεῖται ἂν·
Ἦν ψυχρὸν παρὰ μέτρον ἔστι, οὐκ ἐκπυριάζεται,
Ὡς ἀθροίζεσθαι ἂν πρὸς τὸνδε τόπον·
Ἦν θερμὸν παρὰ μέτρον ἔστι τὸ σῶμα, ἴδῃς ἂν
Ταυτὸν γιγνώσκον τὴν διὰ θερμασίην.

PAr est de maribus ratio; aut enim
 ob corporis raritatem spiritus fo-
 ras fertur, ita ut genituram effunde-
 re nequeat; aut propter densitatem
 humor foras non exilit; aut præ frigi-
 ditate non incenditur, ut eò loci coa-
 cervari possit; aut propter calidita-
 tem id ipsum illi evenit.

DEῦ, viris itidem; rari si corporis, aut si
 Prædensi, calidi, aut frigidiore erunt:
 Languet enim semen, fertur vel spiritus extrâ,
 Transmitti ut nequeat, concalescitve minus.

Ἀ Φ Ο Ρ. ξδ'. Aphor. 64.

ΓΑ'λα δίδοναι κεφαλαλγῆσαι, κακόν·
 κακόν δὲ καὶ πυρελαίνεσαι, ἔοισιν ἔπι-
 χόνδρια μετέωρα ἀγαβορβορύζοντα,
 καὶ τοῖσι διψώδεσι κακόν δὲ ἔοισι χολώδεις
 αἱ ἀγαχωρήσεις ἐν τοῖσιν ὅξεσι πυρετοῖσιν
 ἔσσι, ἔοισιν αἷματος πολλῆ ἀγαχωρήσεις
 γόνον· ἀρμόζει δὲ τοῖσι φθινώδεσι μὴ λίην
 πολλῶ

πολλῷ πυρέουσι δίδοναι γάλα, ἔσ' αὖ πυ-
ρετοῖσι μακροῖσι, ἔσ' βληχροῖσι, μηδενὸς
τῆς περὶ ρηιδύων σημείων παρέοντος, παρὰ
λόγον δὲ ἐκτετηκόσιν.

Οἱς μετέωρ' ὑποχόνδρια, εἰς διαβορβορῶν ζει.
Οἱς κεφαλῆς γίγνont' ἄλγος, καὶ πυρετοί,
Οἱς δ' ἴση σφοδρὴ μὲν εὔστα, χαλῶδες οἷσιν
Αἱ διαχωρήσεις, ὅξεις οἷς πυρετοί,
Αἱματος οἷς διαχώρησις πολλοῖς ἐξυτοί.
Πᾶσι μενῶν κακὰν τοῖσι γὰρ ὅσ' ἴσμεν.
Τοῖς ὃ φθινώδεσι τοῖς μὴ σφόδρα πυρεσόντεσσι
Καλόν ἐν βληχροῖς, καὶ χρονίοις πυρετοῖς,
Ἦν μηδὲν παρέησι περὶ λεχθέντων σημείων.
Οἱσι τὸ σῶμα ὑπερ' ἕκ τε τέθηκε λόγον.

LAc cephalicis exhibere, malum:
malum est etiam febricitantibus,
& quibus suspenſa quasique pendula
hypochondria murmurant; & etiam
fiticulosis: malum est etiam quibus
biliosa secedunt cum febre acuta, &
his qui sanguinis copiam profude-
runt. Sed consentaneum est tabidis,
modò non admodum febricitent: sed
convenienter etiam ad diuturnas fe-
bres, & lentas præscribitur, si nihil
eorum

eorum quæ dicta sunt adsit, & supra modum extenuatis.

L Ac sumptum, cuiusque dolet caput, acre venenum est;

Quorum & præcipiti corpora febre calent:
Sive per hanc crevit sitis, aut præcordia turgent,
Seu bili venter, sanguine sive fluit.

Utile sit phthisicis tamen, & qui febre tenentur
Longa & difficili, pertenuisque fovet.

ἈΦΟΡ. ξέ. Aphor. 65.

Ο Κόσσιον οἰδήματα ἐφ' ἑλκεσι φαίνονται, ἔ μάλ' αὖτις, ὅδ' ἐ μάλιστα ταῦτέων δὲ ἀφανισθέντων ἐξαίφνης, τοῖσι μὲν ὅπιθεν σπασμοί, ἢ τέτανοι τοῖσι δὲ ἐμπεσθέν μανία, ἢ ὀδυρία πλευρῶ ὀξείαι, ἢ ἐμπύσεις, ἢ δυσεντερίαι, ἢ ἐρυθρεὶ τὰ οἰδήματα.

Ο Ἰς οἰδήματα φαίνεται ἐφ' ἑλκεσιν, ἔ μάλ' αὖτις,
Οὐδέ γε μαινόνται. ὡς δέ ποτ' ἐξαίφνης
Ταῦτ' ἀφανισθέντων, ἐπέρχονται μέλα ταῦτα
Τοῖς ὅπιθεν μορίοις σπασμοί, ἢ τέτανοι

Τοῖσι

Τοῖσι δ' ἐμφοροῦν μανίαι, ἢ τοι πλευροῖο
 Ὀξείαι ὀδυσαί, ἢ νόσθ' ἐμπυϊκή,
 ἢ ἐν δυσεντερίῃ συμβαίνει ταῦτα δ' μάλλον,
 ἢν οἰδήματα δὴ εἶδος ἐρυθρὸν ἔχῃ.

Quibuscunque tumores in pla-
 gis apparent, ii non facile con-
 vulsione tentantur, nec facile his insa-
 nia subnascitur: sin autem repentè eva-
 nescant; iis parte posticâ convulsio-
 nes, vel tetani; anticâ verò, insania, aut
 lateris dolores acuti, aut suppuratum,
 aut dysenteria: præsertim si fuerint
 illi tumores rubro suffusi.

Ulcera si tumeant, insania nulla timeri,
 Tensio nervorum nec nisi rara potest,
 Sunt quibus à tergo hæc, subito recidente tumore,
 Tensio nervorum his accidit atque rigor:
 Ut quibus antè, furor, vomicæ, laterisve dolores,
 Torminæve interdum, si tumor ille rubet.

ἈΦΟΡ. ΞΣ'. Aphor. 66.

ΗΝ τραυμάτων ἰχυρῶν καὶ ποτηρῶν
 ἐόντων οἴδημα μὴ φαίνεσθαι, μέγα
 κακόν.

ἢν

ΗΝ ἰσχυρὰ τ' ἔησι πονηρά τε τραύματα, καὶ μὴ
φαίνεσθαι οἰδήμη, ἔστι κακὸν ὃ μέγα.

SI in vulneribus magnis & malis
tumor non appareat, ingens ca-
lamitas,

Praavis & magnis, nullo apparente tumore,
Vulneribus rectè fidere nemo velit.

ἈΦΟΡ. ξζ'. Aphor. 67.

ΤΑ χαῖνα, χρυσά· τὰ δὲ ἔνωμα, χαλκὰ.
Χρησά, τὰ χαῖν' οἰδήματ'· ἀτὰρ τὰ ἔνωμα, χάλκιστα.

Molles & rari, [quod ad tumores
attinet] boni: crudi veró, mali.

Mollis quisque tumor fertur tutissimus esse:
Crudus permagno non venit absque metu.

ἈΦΟΡ. ξη'. Aphor. 68.

ΤΩ τὰ ὀπίθαι τῆς κεφαλῆς ὀδυνο-
μένῳ, ἢ εἰ μετώπῳ ὀρθὴ φλέψ
τμηθεῖται, ὠφελές.

Ἄλγη

Αλγα ὑπὸ κεφαλῆς τις ὁπιδεν ἔχῃσι, μετὰ πτε
φλέψι ὁρᾷ τμηθεῖσ' ὠφελέει γὰρ μέγα.

Cui postica pars capitis dolet, se-
cūta in fronte recta vena est adju-
mento.

Postrema capitis natos de parte dolores
Venula quæ recta est frontis aperta levat.

ἌΦΟΡ. ξθ'. Aphor. 69.

Ρίγα ἀρχὴ γυναιξὶ μὲν ἐξ ὀσφύος
μαῖλλον, & διὰ νῶτα ἐς κεφαλὴν· ἀν-
δράσι δὲ μαῖλλον ὀπιδεν ἢ ἐμπροσθεν τῷ
σώματι, ὅσον ἄπὸ τοῦ πηχέων καὶ μηρῶν.
Ἀτὰρ καὶ τὸ δέρμα ἀραιὸν ἔχουσι· πολλοὶ δὲ
τὸτο ἢ θρίξ.

Οσφύθι ἐκ μαῖλλον τε καὶ ἐς κεφαλὴν διὰ νῶτα,
ῥίγα πρὶν ἀρχὴν τῇσι γυναιξὶν ἔχει
μαῖλλον ὀπιδεν ἢ ἐμπροσθεν, ὡς ἐκ πηχέων καὶ μηρῶν,
ῥίγα πρὶν ἀρχὴν τοῖς ἀνέρεσσιν ἔχει·
αὐτὰρ δέρμα γυναικὲς ἔχουσι φύσιν κατ' ἀραιὸν·
τὸτο δ' ἐνυμένης ἐκ πηχέων ὅτι μαδᾷν.

Rigores incipiunt mulieribus ma-
ximè ex lumbis, & per dorsum
ad

ad caput: viris autem parte posticâ
potiùs quàm anticâ corporis; ut cu-
bitis, & femoribus: argumento est
cutis raritas, quam pilus ostendit.

Incipit ex lumbis, per dorsumque ad caput usque
Pertingit rigor is, quo capitur mulier.
Posteriore magis quàm corporis anteriore
Affectet hic itidem surgere parte viris,
Qualia sunt femorâ & cubiti. Nota namque calorâ
Rara cutis; notat hanc pars quoque plena pilis.

ΑΦΟΡ. ο. Aphor. 70.

ΟΙ ὑπο τετραταίων ἀλισκόμενοι,
ὑπο ἀσπιδὸς ἢ πάνυ τοὶ ἀλίσκων
ἢ δὲ ἀλίσκων ὥστερον, εἴτα ἐπιγίγνηται
τεταταῖος, πάνυ γα.

ΟΙ ὅ τετραταῖον ὑφ' ἀλισκόμενοι, ὑπο ἀσπίδου
ἢ πάν' ἀλίσκωνται ἢ δὲ ποτε ὥστερον
τῶδ' ὑφ' ἀλίσκωνται, πάνοντ', ἐπιγενομένοις
Εἴτα τεταταῖος, τῶδ' ὑφ' ἀλισκόμενοι.

Qui febris quartanæ dominatu
tenentur, haud faciliè convulsi-
one infestantur: quòd si antè labora-
verint,

verint, superveniente quartanâ, morbo illo defunguntur.

QUos quartana capit, non hoc convulsio tangit:
Illa, hæc si tetigit, mox veniente fugit.

ἈΦΟΡ. οἶ. Aphor. 71.

Ο Κόσσοισι δέρματα πειννέται καρφαλέα ἢ σκληρά, ἀνὲν ἰδρώτων τελευτῶσιν· ὁκόσσοισι δὲ χαλαρά ἢ ἀραιά, πρὶν ἰδρῶσι τελευτῶσιν.

ἮΝ πειννῆσαι σκληρὸν δ' ἅμα καρφαλέον τὸ δέρι, ἀνὰ ἰδρώτων ἐν προθύροις θάνατος· Ἦν χαλαρὸν μὲν ἔστιν, ἔστι δ' ἢ καὶ αἰμ' ἀραιὸν δέριμα, πρὶν ἰδρώτων ἐν προθύροις θάνατος.

QUibus distenta est cutis, rigida & sicca, sine sudore vitâ defunguntur: quibus autem laxa & rara, cum sudore intereunt.

CU sicca & squalens, absque is sudore peribit:
Contrâ, cui laxa est, atque soluta cutis.

ἈΦΟΡ. β'. Aphor. 72.

Οἱ ἰκτερώδεις ἔ πάνυ τοὶ πνευματώδεις εἰσιν.

Ἰκτερώδεις ἔ πάνυ τοὶ θυρώδεις εἰσιν.

Ictericus non admodum sunt flatulenti.

Omaes ictERICI flava qui bile redundant,
Subjetti raro flatibus esse solent.

ΤΩΝ ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
Ἀφορισμῶν Βιβλίον ε'.

HIPPOCRATIS
Aphorismorum
LIBER VI.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.
Aphorismus primus.

 Ν τῇσι χρόνιαισι λειαντερίησι
'Ε ὄξυρέγμῃ ὀπιγνοιδύῃ, μὴ
γνοιδύῃ πρότερον, σημεῖον
ἀγαθόν.

ΕΝ τῇσι χρόνιαισι αἰεὶ λειαντερίησιν
'Οξεῖαι ἐρυαὶ αἰ ὀπιγενόμβαι,
μὴ πρότερον ποτε γενόμβαι, ἀγαθὸν σημεῖον.

IN diuturnis lenteriiis ructus si
superveniat acidus, qui antea non
extiterat, bonum.

Alvinis longo jam tempore, si modò ruēt:
Eveniant acidā non solitūque, bonum.

ἈΦΟΡ. β. Aphor. 2.

Οἱσι ῥῖνες ὑγρότεραι φύσιν, καὶ ἡ γυνή
ὑγρότερη, ὑγιαίνουσι νοσηρότερον· οἱσι
δὲ τριαντία, ὑμεινότερον.

Οἱς φύσει ὑγρότεραι φαίνονθ' αἱ ῥῖνες ἔῃσαι,
καὶ γυνή ὑγρότερη, οἱ γὰρ νοσηρότεροι.

Οἱς δ' ξηρότεραι φαίνονθ' αἱ ῥῖνες ἔῃσαι,
ξηρότερη τε γυνή, οἱ δὲ ὑμεινότεροι.

Quibus nares naturā sunt humi-
diores, & semen humidius, sa-
nitate sunt morbosiore, vivuntq; va-
letudinarii: At qui contrā sunt affe-
cti, salubrius degunt.

Humantes nares, liquidum quoque semen ab ortu,
Infirmi planè corporis indicia.

ἈΦΟΡ. γ. Aphor. 3.

Εν τῇσι μακρῇσι δυσερθείησιν αἱ δ' ἀπὸ
σιπῆαι, κακόν· καὶ σὺν πυρετῷ, κακίστην.

Α ἰσχυροτέρῃ ἐν τῇσι δυσεντέροις
 Τῇσι μακρῇσι, κακὸν σωπυρετις, κακίον.

Si diuturnæ dyfenteriae appeten-
 stiae dejectæ accessio adjungatur,
 malum: eoque magis malum, si febris
 conjuncta sit.

Longis torminibus stomachi fastidia nunquam
 Non mala, præcipuè si tibi febris adest.

ἈΦΟΡ. Δ. Aphor. 4.

Τὰ φειμώδεα ἔλκεα, κακώτερα.

Τῶν ἐλκῶν τὰ μακρότερ' αἰὶ κακώτερα ὄντι.

Ulcera circumglabra, maligna.

Ulcera quæ glabra ex omni sunt parte, maligna:
 Nullumque admittunt vix genus auxilii.

ἈΦΟΡ. Ε. Aphor. 5.

Τῶν ὀδυώσεων καὶ ἐν πλευρῇσι, καὶ ἐν γή-
 ρεσι, ἢ ἐν τοῖσιν ἄλλοισιν, ἥν μέγα δια-
 φέρωσι, κατὰ μαθητέον.

Κ 'Εν πλάρῃσι πένος, κ' ἐν σήθεσι, κ' ἐν τοῖς ἄλλοις,
'Εἰ μέγας ἢ μικρός, δεῖ κατὰ μανθάνεμεν.

INter costarum pectorisque dolo-
res, aliarumque partium, quan-
tum interfit, accuratè discendum.

Pectoris aut costæ, membri alteriusve dolores
Num multum infestent, mente tenere decet.

ἈΦΟΡ. 5'. Aphor. 6.

ΤΑ νεφρικὰ ἔ' ὅσοι κατὰ τὴν κύστιν
ἀλγήματα, ἐργαδῶς ὑγιάζει τοῖσι
πρεσβύτησι.

Α Λγα πάντα νεφρῶν, κ' κύστι' ἀλγα πάντα,
Τοῖσι πρεσβυτάτοις δυσθεραπεύετα.

REnum & vesicæ dolores vix sa-
nantur senioribus.

REnum & vesicæ vitii ætate senili
Curandis, vix quem dat medicina locum.

ἈΦΟΡ. Ζ'. Aphor. 7.

ΤΑ ἀλγήματα τὰ κατὰ τὴν κοιλίαν γιγνώμενα τὰ μὲν μετέωρα, καυφότερα· τὰ δὲ μὴ μετέωρα, ἰχυρότερα.

Καυφότερα γὰρ τὰ μετέωρα ἀλγήματα ἐόντα.
Μὴ μετέωρα ἐόντ', ἐστὶ σφοδρότερα.

DOlores & tumores in ventre sublimes quidem, minores leviorésq;: non sublimes veró, graviores.

Non aded ventris sublimi parte dolores,
Quàm qui se condunt interiore, premunt.

ἈΦΟΡ. Η'. Aphor. 8.

ΤΟῖσιν ὑδρωπικοῖσι τὰ γιγνώμενα ἔλκεα οἷα τῷ σώματι, ὥς ῥηϊδίως ὑγιάζει.

Ἐλκεα γιγνώμενα ἐν τῷ σώματι ὑδρικοῖσιν,
Οὐχ ὑγιάζοντα ῥηϊδίως δύναται.

Ulcera hydropicorum vix, imò
nè vix curantur.

Non citò sanescunt, quæcumque in corpore sunt
 Ulcera, si prius his creverit acerbus hydrops.

ἈΦΟΡ. Θ'. Aphor. 9.

Τὰ πλατέα ἐξανθήματα, ἔστανται
 κνησιώδεα.

Ὅτι πᾶν κνησιώδεα, πλατὺ ἐξανθήματι ἔχοντα.

PUstulæ latæ minus pruriunt.

Purritum haud faciunt lata exanthemata multum,
 Atque his subsidii fertur ab arte minus.

ἈΦΟΡ. Ι'. Aphor. 10.

Κεφαλῇ πονέοντι καὶ πεινωμένοντι,
 πῦρον, ἢ ὕδωρ, ἢ αἷμα ῥυέν κατὰ τὰς
 ῥῖνας, ἢ κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὰ ὦτα, λύει
 τὸ νόσημα.

Τὺ κεφαλῇ πονέοντί τε καὶ πεινωμένοντι,
 ἢ πῦρον, ἢ ὕδωρ, ἢ αἷμα ῥυέν
 Ἐκ ῥινῶν, ὠτῶν, σώματος, λύει τὸ νόσημα.

EX capite dolenti & vehementer,
 Effusione puris, vel aquæ, vel san-
 guinis

guinis è naribus, aut ore, vel auribus,
solet solvi morbus.

Cui dolor est capitis, per nares, òsve, per aures,
Rus, aqua, vel sanguis fert citò susus opem.

ἈΦΟΡ. ια. Aphor. 11.

Τοῖσι μελαγχολικοῖσι καὶ τοῖσι νεφρι-
τικοῖσιν αἱμορροΐδες ἐπιγινώμεναι,
ἀγαθόν.

Αι αἱμορροΐδες ἐπιγινώμεναι πυνέουσι
τὰς τε νεφράς, ἀγαθόν, τοῖς τε μελαγχολικοῖς.

Melancholicis & nephriticis hæ-
morrhoides supervenientes,
bono sunt.

Qui renum vitiis, quique atra bile laborant,
His hæmorrhoides commoda multa ferunt.

ἈΦΟΡ. ιβ. Aphor. 12.

Αιμορροΐδας ἐν τέλει χρονίας, ἢ μὴ
μία φυλαχθῇ, κίνδυνος ὕδρωπα
ἐπιγενέσθαι, ἢ φθίσιν.

Τὰς αἱμορροΐδας χρονίας τὸ ἰνδέντι.
 * Ἦν φλεβίων μηδ' ἐν μείνῃ ἀκλειςον ἔδν,
 * Ἡ φθίσιν ἢ ὕδρωπ' ἐπιγείνεται κίνδυνος.

SI quis hæmorrhoidas diuturnas
 sistere velit, nisi una fluere fina-
 tur, hydropis vel tabis metum affert.

Oscula venarum solita effudisse cruorem
 Omnia si claudas, fit phthisis hinc vel hydrops.

ἌΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

Υπὸ λυγμῷ ἐχιδνῷ παρμοὶ ἐπι-
 γινόμενοι, λύσσι τὸν λυγμόν.

Τὸ ὑπὸ τῷ λυγμῷ παραποιδνῷ, τὸν λυγμόν
 λύσσι παρμοὶ οἱ ἐπιγινόμενοι.

Singultui implicito sternutatio su-
 perveniens, singultu liberat.

Singultus quemcunque capit, super huic veniente
 Sternutamento, desinit esse gravis.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ΙΔ'. Aphor. 14.

ΥΠὸ ὕδρωπος ἐχοιδήσῃ, ἔκαστα τὰς
φλέβας ἐς τὴν κοιλίαν ὕδατος
ῥυέντος, λύσις.

Τὸ δεικνύοντι τὰς φλέβας ἐς τὴν γαστέρα ῥεῦσις
"Τὸ δὲ αὐτομάτως, ἐστὶ νόσος λύσις.

HYdropicis si aqua è venis in
ventrem influxerit, solvit mor-
bum.

PLurima correptis vitio languoris aquosi
In ventrem è venis fusa medetur aqua.

ἈΦΟΡ. ΙΕ'. Aphor. 15.

ΥΠὸ διάρροίας ἐχοιδήσῃ μακρῆς,
ἐπὶ ταυτομάτῃ ἐμετος ὀκτιγμό-
μος, λύει τὴν διάρροίαν.

Τὸ δὲ διάρροίαν μακρὴν πάσχοντι, νόσημα
λύει, ἐπέρχομένῃ αὐτομάτῃς ἐμέτῃ.

IN longa diarrhoea vomitus ultro
obortus, diarrhoeam sistit,

Alvus

Altius multorum spatio resoluta dierum,
 Supprimitur vomitu sponte sequente sua.

ἈΦΟΡ. ις. Aphor. 16.

ΥΠὸ πleurίτιδος ἢ ὑπὸ περιπνευ-
 μονίης ἐχιδνῶσιν ἀγρῶσιν ἐπιγνο-
 μῶνι, κακόν.

Η Δὲ διαρροίη ἐπιγνομῶνι, κακόν ἔστι,
 τῇ πleurίτιδι καὶ τῇ περιπνευμονίῃ.

A Pleuritide & peripneumonia ve-
 hementer afflicto si diarrhoea su-
 pervenerit, malum.

Pulmonum laterisve dolor quemcumque fatigat,
 Alvi profluvio corripiente, malum.

ἈΦΟΡ. ιζ. Aphor. 17.

Οφθαλμοῦντα ὑπὸ ἀγρῶσιν ἀ-
 φθιῦναι, ἀγαθόν.

Τὼ δ' ὀφθαλμοῦντι διαρροίη ἀγαθὴ ἐστίν.

Oculis

Oculis ex inflammatione laborantem diarrhoeâ corripî, bonum.

Lippum si fieri quenquam fortè accidit: aliqua Humida succedens utilis esse potest.

ἈΦΟΡ. ιη. Aphor. 18.

K Ὑπὲρ διὰ κοπέντι, ἢ ἐγκέφαλον, ἢ καρδίαν, ἢ φρένας, ἢ τῶν εἰτέρων τι τῶν λεπτῶν, ἢ κοιλίαν, ἢ ἥπαρ, θανατώδες.

Tὸ πρῶτον, κοπέντι δὲ ἐγκέφαλον ἢ καρδίαν. ἢ τὰ ἐντέρα λεπτά, ἢ φρένας, ἢ καρδίαν, ἢ πῶν γαστέρας, ἢ τὸ ἥπαρ, αἰὲν θανατώδες.

Vesicâ pertusâ, aut cerebro, aut corde, diaphragmate, tenui intestino, ventriculo, hepate, mortiferum.

VUlnera vesicæ, cordisve, basivve cerebri, Septi transversî, ventriculivve sinûs, Unius ex intestinivve minoribus alvi, Aut jecoris, medicâ desistuntur ope.

ἈΦΟΡ. 19. Aphor. 19.

Ἐπὶ διακοπῇ ὀστέου, ἢ χόνδρου, ἢ νεύρου, ἢ γνάθου τοῦ λεπτοῦ, ἢ ἀκροποδίου, ἢ τε αὐξέται, ἢ τε συμφύεται.

Ὁ ὀστέον, ἢ χόνδρον, ἢ νεῦρον ἐπὶ διακοπῇ, ἢ ἀκροποδίην, ἢ γνάθοιο μέρος τὸ λεπτόν, ἢ τε συμφύεται, αὐξέται ἢ δ' ἔν.

Ubi præcisum est os, aut cartilago, aut nervus, aut genæ pars tenuis, vel præputium, neque augetur iterum, neque coalescit.

Non os, aut chondrus, non aut præputia, nervi, aut Buccæ pars tenuis vulnere læsa coit.

ἈΦΟΡ. 20. Aphor. 20.

Ἢν ἐς τὸ καίλιον αἷμα χυθῇ φύσιν, ἀνάγκη ἐκπυηθῆναι.

Ἐκ δ' πυνθιδύει πάντως τὸ αἷμα ἀνάγκη, οἷς ἐς γαστέρα αὖ παρ' χυθῆται φύσιν.

Si sanguis in ventrem effusus fuerit præter naturam, necesse est ut suppuretur.

IN ventrem sanguis quoties confluit, ibidem
In pus aut grumos illico versus abit.

ἌΦΟΡ. κα'. Aphor. 21.

ΤΟῖσι μενομνύοισι κιστῶν ἢ αἰμορροΐ-
δων ἐπιγενομνύων, τῆς μανίης λύσις.

Κιστῶν ἢ αἰμορροΐδων ἐπιγενομνύων
Τοῖσι μελαγχολικοῖς, λύεται ἡ μανία.

INfanientibus si varices superveni-
ant aut hæmorrhoides, insaniam
solvunt.

ΑUt varix ortus, fususve per oscula sanguis
Venarum, ex atra bile furore levat.

ἌΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

ΟΚόσα ῥήγματα ἐκ τῶ νώτου εἰς τὰς
ἀγκῶνας καταβαίνει, φλεβοτομὴν
λύει.

ΟΣα ἐκ τῶ νώτου εἰς ἀγκῶνας καταβαίνει
ῥήγματα, λύει ταῦτ' ἡ φλεβίτιο τομή.

Ruptiones

RUptiones quæ à dorso ad cubitum feruntur, venæ sectio solvit.

A Dorso ad cubitum tendentes quosque dolores, Incisa in cubito tollere vena potest.

ἌΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

ἮΝ φόβος ἢ δυσθυμία πολὺν χρόνον Διγτελέη, μελαγχολικὸν τὸ τοῖσ' ἴσιν.

ἮΝ διὰ διὰ τέλει δυσθυμία τε φόβος τε Ἡμεῖς πολλά, πάθος τέτο μελαγχολικόν.

SI metus cum tristitia perseverent longo tempore, melancholicum hoc est.

Tristitia atque timor longo si tempore durent, Ex atra morbum bile subesse monent.

ἌΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

ΕΝτέρων ἰὺ Διγκοπή πῶν λεπτῶν π, ὃ συμφύεται.

ΟΥ λεπτὸν συμφύεται ἔντερον, ἢν διακόψης.

SI quod gracile intestinum persecutum sit, non coalescit.

Distinctum gracile intestinum, non coalescit.

ἌΦΟΡ. κέ. Aphor. 25.

Ερυσίπelas ἔξωθεν μὲν εἰσω τρέπεται,
ὅκ ἀγαθόν· εἰσωθεν δὲ ἔξω, ἀγαθόν.

ΗΝ ποτ' ἐρυσίπelas ἔξωθεν ἔσω τρεπῆσιν.
Οὐκ ἀγαθόν γ'· ἀγαθὸν δ' ὡς ποτ' ἔσωθεν ἄνω.

ERyfpelas foris intrò verti, malum: intùs verò foras, bonum.

EXtrà qui sacer ignis erat, si vertitur intrò,
Valdè anceps: contrà, tutior esse solet.

ἌΦΟΡ. κς'. Aphor. 26.

ΟΚόσοισιν ἀνὲς τοῖσι καύσοισι τρέμονες
γένων, παρκοπή λύει.

Ἄτ' ἐκ παρκοπῆς, οἱ τρέμονες ἐν καύσοισιν ἔασιν.

Quibuscunque

Quibuscunque ex causo laborantibus tremores gignuntur, delirium hos solvit.

Post febrem ardentem si cui tremor occupet artus,
Succedit gemitum mens aliena malum.

ἈΦΟΡ. κζ'. Aphor. 27.

Οκόσοι ἔμπυοι ἢ ὑδρωπικοὶ τέμνονται
ἢ καίον), ἐκρύντος τῆς πύσης ἢ τῆς
ὑδατος ἀθρόης, πάντως ἀπόλλυνται.

Αμφοτέρων, τμησίσι καὶ καύσισι, ἀλεξήριον ὄντι
τοῖσι τε ὑδρικοῖς, τοῖσι τε ἔμπυκοῖς,
ἄθρον ἢ πῦρ τε καὶ ὕδωρ ἀκρύνεσι.

Quicunque empyi vel hydropici
secantur aut uruntur, si pus aut
aqua universim fluxerit, certò mori-
untur.

Si quem implevit hydrops, puris multumve cōluit,
Mortiferum est quoties effluit omne sanus.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. κη'. Aphor. 28.

Εὐνῆχοι ἔ' ποδαγριῶσιν, ὅθεν φαλακροὶ γίνονται.

Οὗτοι ποδαγρικοὶ οἱ εὐνῆχοι, ἔθεν φαλακροί.

Eunuchi ex podagra non laborant, nec fiunt calvi.

Accidit eunuchis raro nodosa podagra:
Dedecori exponens calvitiumve caput.

ἈΦΟΡ. κθ'. Aphor. 29.

Γυνὴ ἔ' ποδαγριᾷ, ὡς μὴ τὰ καταμήνια αὐτῇ ἐκλίπη.

Οὗτῃ ποδαγρική ἐστὶ γυνὴ καταμηνίῃ ἔχουσα.

Mulier ex podagra non laborat, nisi menstrua illi deficient.

Nec podagræ mulier quæcunque doloribus ardet,
Menstruis omnino nō caret illa suis.

P

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

Παῖς ὁ ποδαγρῖα πρὶν ἢ ἀφροδι-
σιασμῶ.

Ὅτι δὲ ποδαγρῖος ὄσιν ἀπειρος παῖς Ἀφροδίτης.

Puer ex podagra non laborat an-
tequam Venerem exercuerit.

Hæc pueris eadem multò minùs accidit, antè
Cognita quàm sibi sit pernicioſa Venus.

ἈΦΟΡ. λά. Aphor. 31.

Ὁδυνὰς ὀφθαλμῶν ἀκρητοποσίη, ἢ
λεγρόν, ἢ πνεῖν, ἢ φλεβοτομία, ἢ
φαρμακείη λύει.

Ὁφθαλμῶν ὀδυνὰς λύει λεγρόν, πόσις ὄνου,
φαρμακίη, πνεῖν, ἢ φλεβίωσις τομή.

Dolores oculorum vini potus,
vel balneum, vel fots, vel
phlebotomia, vel pharmacia solvit.

BAlnea, fomentum, purgatio, sectio venæ,
Vinæque nonnunquam lumina læsa juvant.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. λβ'. Aphor. 32.

ΤΡΑΥΛΟΙ ὑΠΟ ΔΙΑΡΡΟΙΗΣ ΜΑΛΙΣΤΑ
ΑΛΙΣΚΟΝ) ΜΑΚΡΗΣ.

ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΛΑΣ ὅ ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΙΑΡΡΟΙΗΣ ὑΠΟ ΜΑΚΡΗΣ
(Εἰσὶ γὰρ ὑγρότεροι) ἔΣΤΙΝ ΑΛΙΣΚΟΝΤΑΣ ἸΔΕΙΝ.

L Inguâ titubantes diarrhœis diu-
turnis plerunq; implicantur.

B Alba quibus tenero funduntur verba palatò,
Alvus si fluit his, usque soluta fluit.

ἈΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

ΟΙ ὀΞΥΡΕΓΜΩΔΕΙΣ ἔ ΠΑΝΤΟΙ ΠΛΕΥΡΙ-
ΤΙΚΟΙ ΓΙΓΝΟΝ).

ΟΤ ΠΑΝΤΟΙ ΠΛΕΥΡΙΤΙΚΟΙ ὄΝΤΙΝ ὁ ὀΞΥ ΕΡΥΘΡΩΝ.

A Cidum qui eructant, non sunt
pleuritidi obnoxii.

E X stomacho eructant acidum quicumq; vaporem;
Vix videas lateris posse dolore capi.

ἈΦΟΡ. λδ'. Aphor. 34.

ΟΚόσοι φαλακροί, τῷ τέτοις κισσοὶ μεγάλοι ἔ γίνονται· ὁκόσοι δ' αὖ φαλακροῖσιν ἔξοι κισσοὶ ὅπι γύνονται, πάλιν ἔτοι γίνονται δασεές.

ΤΟῖσι φαλακροῖς ἔ μεγάλοι κισσοὶ γίνονται·
Οἷς ἐπὶ δ' αὖ γένωνθ', οἱ γὰρ πάλιν δασεές.

Si calvi fiunt, his varices magni non eveniunt: quibus verò calvis varices superveniunt, ii rursus comantur.

Depilis à magno est immunitis varice: qui si Exoritur, crescit denuo casaries.

ἈΦΟΡ. λε'. Aphor. 35.

ΤΟῖσιν ὑδρωπικοῖσι βῆξ ὅπι γυομένη, κακόν.

Βῆξ ἐπιγενομένη τοῖς ὑδρωπικοῖς, κακόν ἐστίν.

Tussis si hydropicis superveniat, malum.

St quibus intumuit suffusa venter ab unda
Accidat & tuſſis, ſpem negat illa bonam.

ΑΦΟΡ. λς'. Aphor. 36.

ΔΥσχεῖν φλεβοτομήν λύει τάμνειν
Λέ τας εἶσω.

Τῇν δ' δυσχεῖν λύει τομή ἢ φλεβία
Τεμάσθαι δ' χρὴ τῇ φλεβίῳ τὰ εἶσω.

VRinae difficultatem dolorificam
ſolvit phlebotomia: ſecare autem
oportet internas venas.

Prodeſt & vium ac interna ſectio venae,
Urinae ſi quid ſiſtere coepit iter.

ΑΦΟΡ. λζ'. Aphor. 37.

ΥΠὸ κυνάγχῃς ἐχοιδρῶ οἶδημα γε-
νέσθαι εἰ τῷ τραχήλῳ, ἀγαθόν
ἔξω γδ τέπελαι τὸ νόσημα.

ἩΝ δ' κυνάγχῃ ἔησι, καὶ οἶδημα εἰνὶ τραχήλῳ
Ἐξω γένηται, τὸ νοσέοντ' ἀγαθόν
Εἰσώθεν γάρ τοι ἔξω τέπελαι τὸ νόσημα.

A Ngina detento si tumor appa-
reat in collo, bonum: nam foras
vertitur morbus.

T Erribilis non est, orto in cervice tumore,
Angina: it morbi vis ibi namque foras,
καὶ οὕτως ἐκ τῆς καυτοδυσλ. καὶ ἐξ αὐτῆς

ἌΦΟΡ. λή. Aphor. 38.

Ο Κόσοις κρυπτοὶ καρκίνοι γιγνοῖται,
μὴ θεραπεύων βέλτιοι θεραπεύο-
μενοι γὰρ ἀπώλλονται ταχέως· μὴ θερα-
πεύόμενοι δὲ πολλὸν χρόνον ἀφ' ὧν τελευτοῦσι.

Ο Ἰς τῷ σώματι οἱ κρυπτοὶ καρκῖνοι ἔασι,
Τὲς αὖν βέλτιον ἢ μὴ θεραπεύεσθαι
Οἱ θεραπεύόμενοι γὰρ τοὶ ταχέως ἀποθνήσκουσιν
Ζῶσι χεῖρον ὃ πλεον μὴ θεραπεύόμενοι.

Q Uibus canceri occulti nascuntur,
non curati præstat: curati enim
subito intereunt; non curati verò
diutius vivunt.

Ο ccultos præstat tibi non attingere canceris,
Ægrum nè id citius cogat obire diem,
Vivere nam plures illis conceditur annos,
Quævis nulli medicas apposuerit manus.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. λθ'. Aphor. 39.

Σ Πασμὸς γίγνεται ἢ ὑπὸ πληρώσιος,
ἢ κενώσιος· ἔτι δὲ ἔστι λυγμός.

Σ Πασμῶ καὶ λυγμῶ διττὸν τὸ μὲν αἰπὸν ὄζειν.
Ἡ τὸ ὑπερπληρὲν σῶμα, ἢ ὑπερ τὸ κενεῖν.

Convulsio nascitur vel à pleni-
tudine, vel ab inanitione: eodem
etiam modo singultus.

Distendi nervos est singultire vicissim,
Hoc est quod nimium est efficit, atque parum.

ἈΦΟΡ. μ'. Aphor. 40.

Ὁ Κόσσοισι πρὶν τὸ ὑποχόνδριον πόνοι
γίγνονται ἅτε φλεγμονῆς, ταῖς τοῖσι
πυρετὸς ὀπιτηνόμενος λύει τὸν πόνον.

Ὅτις ὑποχόνδριον εἶσι πόνοι πίει, τὸν πόνον, εἰ μὴ
φλεγμονὴ ἢ, πυρετὸς λύει ἐπὶ χρόνῳ.

Quibuscunque dolor sine hypo-
chondriorum inflammatione ex-
citatur, his febris superveniens dolo-
rem solvit.

Si dolor est circa factus præcordia, nullo
Æstu: succedens liberat in dè febris.

ἈΦΟΡ. μα'. Aphor. 41.

Ο Κόσσοισι διχ' πύον τι ἐόν ἐν τῷ σώ-
ματι μὴ διχ' σημαίνει, τέττοιοι διχ'
παχύτητα τῷ πύει, ἢ τῷ τόπῳ, οὐκ ὑπο-
σημαίνει.

Οἱς πύον ἐν τῷ σώματι ἐόν διὰ μὴ σημαίνει,
οὐκ ὑποσημαίνει ἐνδόν ἐόν το πύον
ἢ διὰ τοῦτο πύοιο πάχος, ἢ τοῦτο τόπου.

Quibus pus in corpore nullam de
se notam præbet; ob sui crassitu-
dinem, aut loci, non se prodit.

Abdita quando tegit se suppuratio, recta est
Vel propter puris crassitiemve loci.

ἈΦΟΡ. μβ'. Aphor. 42.

ΕΝ τρισὶν ἰκτεικοῖσι τὸ ἥπαρ σκλη-
ρὸν γενέσθαι, ποικίρον.

Ἡπαρ τὸ σκληρὸν, τοῖς ἰκτεικοῖσι ποικίρον.

EX ictero laborantibus jecur fieri
durum, malum.

Si cui morbus adest celsaturandus in aula,
Huic durum fieri, est exitiale, jecur.

ΑΦΟΡ, μγ. Aphor. 43.

Οκόσοι απλυνώδεις ὑπὸ δυσεντερίης
ἀλίσκον), τέτοιον, ὅτι γενόμενης
μακρῆς & δυσεντερίης, ὑδρωφ' ὅτι γίνεσθαι,
ἢ λειεντέρην' & σπόλυνθαι.

Τοῖς απλυνώδεσι τοῖσι δυσεντερίης ὑφ' αἵματι,
Ἡ μακρὴ ἐπιγίνηται ὡς καὶ δυσεντερίῃ,
Γίγνεται ἢ ὑδρωφ', ἢ λειεντέρην καὶ ὀλέκεσθαι.

Qui splenetici à dysenteria corripiuntur, ea si longa fuerit, his hydrops, vel lienteria supervenit: & moriuntur.

Quosque lienosos præderunt tormina, mox ita
In versis in aquam qua tumet alba cutis,
Levibus aut intestinis retinentibus agris
Subtrahere interitu vix medicina potest,

ΑΦΟΡ. μλ'. Aphor. 44.

ΟΚόσοιτιν ἐκ τραγγυείης εἰλεός, εἰ
ἐπὶ αὐτῇ ἡμέρῃσιν σπόλλυται, ὡς μὴ
πυρετὸς ὀπτιγενομένης ἀλὶς τὸ ὕρον ῥυῖ.

ΟΛγοσέοντες σπόλλυται εἰν ἡμασιν ἐπὶ αὐτῇ,
Ἐκ τραγγυείης εἰλεὺς ἐρχομένης,
Ἦν μὴ γενομένης πυρετὸς ἀλὶς ἔρην ἴησι.

Quibus à stranguria fit ileos, se-
ptem diebus pereunt, nisi super-
veniente febre copiosa urina fluxerit.

Voluntus urina compressa, ni illico febris
Hæc moveat, septem conficit ante dies.

ΑΦΟΡ. μέ. Aphor. 45.

ΕΛκεα ὁκόσα ἐνιαύσια γίγνεται, ἢ μα-
κρότερον χρόνον ἴχουσιν, ἀνάγκη ὅτεον
ἀφιστάσθαι, ὥς τὰς ἐλαῖς κοίλας γίγνεται.

ΕΛκεα ὅις ἐνιαύσια, ὅις χρονιώτερά ἐστι,
Τοῖσι μὲν ὅτεον φαίνεται ἀφιστάμενον
Τοῖσι δὲ καὶ κοίλας ἐλαῖς γίγνεται ἀνάγκη.

ΤΟΦΑ

Ulcers

Ulcera quaecunque annua vel inveterata fuerint, os abscedere necessarium est, & cicatrices cavas fieri.

Osis & abscessus, cava fit exinde cicatrix,
Infra annum si sint ulcera sana minus.

·ΑΦΟΡ. μς'. Aphor. 46.

Οκόσοι ὕβοι ἐξ ἀσματος ἢ βηχὸς γίνονται, πρὸς δὲ ἥβης ἀπόλλυται.

Ολλυται ἀπο, οἱ κυρτοὶ δ' ὕβοι τε, πρὸς ἥβης,
 "Η ἐπὶ ἀσματι, ἢ βήχ' ἐπιγιγνώσκονται.

Qui gibbosi fiunt ex asthmate vel tussi, ante pubertatem moriuntur.

Impubes fiunt quicunque ex asthmate gibbi,
Tussive; his celerem vis parat agra necem.

·ΑΦΟΡ. μζ'. Aphor. 47.

Οκόσοι φλεβοτομήν ἢ φαρμακείην συμφέρει, τούτους προσήκον δ' ἢ πρὸς φλεβοτομήν ἢ φαρμακείην.

Οἱσι φλεβῶν τμήσεις, ἢ φάρμακα συμφέρει, ἢ οὐ.
Τοῖσι φλέβας τάμνειν, φάρμακα τοῖσι δίδωμι.

Quibus phlebotomia aut pharmacacia profutura est, his vere pertundenda vena est, aut corpus purgandum.

Utile si credas purgare, aut tundere venam,
Summè opportunum ver tibi tempus habe.

ἈΦΟΡ. μη'. Aphor. 48.

Τοῖσι σπληνώδεσι δυσεντερία ἐπιτετα-
νομένη, ἀγαθόν.

Χρηστὴν, σπληνώδεσι δυσεντερίᾳ ἐπιῶσα.

Splenicis dysenteria superveniens,
salutaris.

Splene laborantem si quando corripit ægrum,
Esse salutiferam crede dysenteriam.

ἈΦΟΡ. μζ'. Aphor. 49.

Οκόσα ποδαρχικά νοσήματα γίνεσθαι,
ταῦτα ἀποφλεγμίζονται εἰ τεσσά-

εἰκόνηται ἡμέρησιν, ἀποκαθίςαται.

ΗΝ ἀποφλεγμώωσιν ἐν ἡμασι τεσσαεράκοντα,
Παύοντα ὁδύει αἱ ἀπὸ τῆ πεδύχης.

Qui podagrici morbi eveniunt,
scdatâ phlegmone intra qua-
draginta dies, quiescunt.

Affectus podagræ, se quando remiserit ardor,
Quisque quater denos desinit ante dies.

ἌΦΟΡ. ν. Aphor. 50.

ΟΚόσσοισιν ἀνὸ ἐγκέφαλος διακοπῇ,
τετέοισιν ἀνάγκη πυρετὸν ἔχολῆς
ἐμετον ἐπιγίγνεσθαι.

ΟΙς διὰ δ' ἀνὸ κοπῇ ἐγκέφαλος, τετέοισ' ἐπ'
ἀνάγκη
Γίγνεσθαι πυρετὸν τ' ἢ δὲ χολῆς ἐμετον.

Quibus præciditur cerebrum, his
febrem & biliosum vomitum su-
pervenire est necesse.

EX cerebri accepto graviore vulnere febris
Nascitur, & vomitus bilis ab ore fluit.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ια. Aphor. 51.

Ο Κόσοισιν ὑγαίνουσιν ὀδυῖναι γίγνοιται
ἐξαίφνης ἐν τῇ κεφαλῇ, καὶ ὠδυνήματα
ἄφωτοι γίγνοιται, καὶ ῥέγχουσιν, ὑπόλα-
λωται ἐν ἐπὶ ἡμέρησιν, ὡς μὴ πυρετὸς
ἐπιλάβῃ.

ἮΝ ὑγαίνων τις παρὰ χρεῖμα ὀδυμήματ' ἔχουσιν
Ἐν κεφαλῇ τε, καὶ οἱ ἐνλίπῃ ἐξαίφνης
φωνή, καὶ ῥέγχουσιν, ὑπόλαυτ' ἐν ἡμασιν ἐπὶ ἡμέ-
ρῃς μὴ πῶ πυρετὸς τὴνδε λάβῃσιν ἐπι.

Quibus sanis dolores subito fi-
unt in capite, si subito obmu-
tescunt, & stertunt; intra septem dies
moriuntur, nisi febris supervenerit.

Sanis cum subitus capitis dolor accedit, atque
Tum stupidi stertunt, ac sine voce manent:
Omniino septem perituros crede diebus,
Mox nisi interveniens solverit ista febris.

ἈΦΟΡ. ιβ. Aphor. 52.

Σ Κοπεῖν δὲ χρὴ ἐς τὰς ὑποφάσιαις
τῆς ὀφθαλμοῦς ἐν τοῖσι ὑπνοῖσι
ὡς

ὡς γάρ τι ὑποφαίνηται, συμβαλλομένων
τῆς βλεφάρων, τῶ λευκῷ μὴ ἐκ διαρροίης
εἶναι, ἢ ἐκ φαρμακοποσίας, φλαῦρον τὸ ση-
μεῖον, καὶ θανατῶδες σφόδρα.

ΟΣτα ὑπαὶ τῆς ὀφθαλμῆς ἐπιφαίνεται ἐν ὕπνοις,
Ἰντρῶν πᾶσα χρὴ ἐπὶ ταῦτα σκοπεῖν.
Ἦν γὰρ ἐν ὕπνοις, τῆς βλεφάρων συμβαλλομένων, τὴ
τῷ ὑγρῷ λευκῷ πᾶ σκοπεῖοντι φανῇ,
φλαῦρον καὶ θανατῶδες, εἰὰν μὴ τῷτο γίνηται
ἢ πρὶ διαρροίῃ, ἢ ἐπὶ φαρμακίῃ.

Quinetiam in somnis animad-
vertere oportet num quid de
oculis appareat: nam si quid apparet
albi, [non exactè] clausis palpebris,
(si non id evenerit ex præcedente
diarrhoea aut pharmaci potu) ma-
lum, & lethale.

Mortiferum est, quoties oculorum appareat album,
Ni fluor hoc alvi, aut pharmaca sumpta
dabunt.

ἈΦΟΡ. νγ'. Aphor. 53.

Αἱ παρὰ φροσύναι αἱ μὲν μὲν γὰρ
λῶτος γιγνόμεναι, ἀσφαλέστεραι· αἱ
δὲ μὲν παρὰ δῆς, ἐπισφαλέστεραι.

Ασφαλέες μᾶλλον γὰρ, παρὰ φροσύναι γέλειόντων
Αἱ δὲ μὲν παρὰ δῆς, μᾶλλον ἐπισφαλέες.

Delirium cum risu obortum, mi-
nùs periculofum: quod verò
cum studio jungitur, minùs tutum.

Utior adjuncto fit desipientia risu:
Seria vix ulla vincitur artis ope.

ἈΦΟΡ. νδ'. Aphor. 54.

Εἰς τοῖσιν ὅξέσι πάθεσι τοῖσι μὲν πυ-
ρετοῖ αἱ κλεισμάδες ἀναπνοαί,
κακά.

Αἱ δὲ ἀναπνοαὶ αἱ κλεισμάδες εἰσι κακά,
Ὅξέσιν ἐν πάθεσιν τοῖς πυρετοῖο μέτα.

Lethuosa suspiria cum febre con-
juncta, in morbis acutis, mala.

Sunt præsaga malì suspiria saucia luctu:
Si malè cum febris morbus acutus habet.

ἈΦΟΡ. νέ. Aphor. 55.

Τὰ ποδαγρικὰ τῷ ἥρως ἐ τῷ φθινόπωρ
πῶρ κινέειαι ὡς ὅτι τὸ πολὺ.

Αλλα ὡς ἐπὶ περὶ ποδαγρικὰ τῷ φθινόπωρ
Κινέειαι, καὶ τῷ ἔλαττος ἀρχαῖοι.

Podagrici morbi Verno & Au-
tumnali tempore maximè exci-
tantur.

Vere ac Autumno manuumque pedumque dolores
Ex magna sese parte movere solent.

ἈΦΟΡ. νς. Aphor. 56.

Τοῖσι μεγαυχρικοῖσι νοσήματι ἐς
τάδε ὀπκίνδωσι αἱ ἀποσκήψεις
ἢ ἀποπληξίῳ τῷ σώματος, ἢ ἀσα-
σμόν, ἢ μαλίῳ, ἢ τύφλωσιν σημαίνῃ.

Τοῖσι μεγαυχρικοῖσι νοσήματι ἐς τάδε πάντα
ἔσ' ὀπκίνδωσι σκήψεις αἱ μὲν ἀπο

Ἡ ἀποπληξίῳ τὸ σῶμα θ, ἢ τύφλωσιν
σημαίνει, ἢ ἐσπασμῶσα, ἢ μανίῳ.

MOrbis ex melancholia ortis ma-
lè & periculosè ad hæc mem-
bra fit metastasis, unde fit apoplexia
corporis, vel spasmus, vel mania, aut
cæcitas.

Omnibus in morbis ex atra bile creatis,
Humores illuc decubuisse, malum:
Corpore ubi toto resolutio fiat, ubi ve
spasmus, vel furor, aut lumina cæca sient.

ἈΦΟΡ. νζ'. Aphor. 57.

ΑΠόπληκτοι δὲ μάλιστα γίνονται
ἡλικίῃ τῇ ἀπὸ τεσσαράκοντα ἐτί-
ων ἄχρις ἐξήκοντα.

Ἡ ἀποπληξίη ἐτέων ἀπὸ τεσσαράκοντα
ἐξήκοντ' ἄχρις γίνεται, ὡς τὸ πολὺ.

APoplexiæ maximè fiunt à qua-
dragesimo ætatis anno ad sexa-
gesimum.

Istæque nervorum resolutio maximè ab octo
lustis ad bis sex lusta peracta capit.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. νή. Aphor. 58.

Ἡ Ν' ἐκ πίπλον ἐκπέση, ἀνάγκη σπο-
σαι πύλας.

Τοῦ πίπλον πύλον ἐξ, ἀποσπῆσθαι μὲν ἀνάγκη.

Cum omentum exciderit, neces-
sariò putrescit.

PROcidat omentum si quando abdomine rupto,
Putrescit, quamvis illico restituas.

ἈΦΟΡ. ιθ'. Aphor. 59.

Ὁ Κόσσοισιν ὑπὸ ἰχιάδος ἐνοχλη-
σάμενοι χρόνιος ἐξίσταται τὸ ἰχίον, καὶ
πάλιν ἐμπίπτει, τέττοισι μύξαι ἐπιγί-
γνισθαι.

Ὅτις ὑπὸ ἰχιάδος χρόνιος μὲν ἐνοχληθεῖσιν
ἰχίον ἐμπίπτει, πρὸς δ' ὅθεν ἐξέπτε,
τοῖς ἐπιγίγνισθαι μύξαι ἐν τῇ κατ' ὕληφι.

Quibus diuturnis coxendicis do-
loribus implicitis caput femoris
coxâ excidit, rursúmque recidit, iis
mucus ibi congeritur.

Longa infestatis coxendice, mota subiade
Coxa loco, multa hac mucida parte notat.

ἌΦΟΡ. ξ'. Aphor. 60.

ΟΚόσοισιν ὑπὸ ἰχιάδος ἐνοχλη-
μύνοισι χρονίης τὸ ἰχίον ἐξίκαται,
τετέροισι τήκεται τὸ σκέλος, ἢ χαλᾷται,
ἢ μὴ καυθῶσιν.

Οισιν ὑπὸ ἰχιάδος χρονίης μὲν ἐνοκληθεῖσιν
ἰχίον ἐξέπεσεν, τοῖσι φθίνει τὸ σκέλος
τηκόμερον, καὶ χαλᾷται, ὡς μὴ καυθῶσι.

SI dolor coxarius fuerit diutur-
nus, ac tum his si caput femoris
coxâ excidit, his crus extenuatur, &
claudicant, nisi urantur.

ET sic affectis crus contabescere oportet
Et claudum fieri, nē ferat ignis opem.

ΤΩΝ ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀφορισμῶν Βιβλίον ζ'.

HIPPOCRATIS

Aphorismorum

LIBER VII.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.

Aphorismus primus.

ΕΝ τοῖσιν ὀξέσι νοσήμασι ψύ-
ξις ἀκρωτηρίων, κακόν.

ΕΝ τοῖς ὀξέσι ἢ ἀκρων ψύξις, κακόν ἐστί.

IN acutis morbis partium extre-
marum frigus, malum.

RECIPIT morbo si extremae corporis algent
Partes, suspicio nascitur inde mali.

ἈΦΟΡ. β'. Aphor. 2.

Επὶ ὁστέῳ νοσέοντι σὰρξ πελιδνή,
κακόν.

Ὅστέῳ ἔπι νοσέοντι πελιδνὴ σὰρξ, κακόν ἔστι.

Caro livida si circum os fuerit,
malum.

Os tibi corruptum magno exercente dolore,
Suprà si caro sit livida, terror inest.

ἈΦΟΡ. γ'. Aphor. 3.

Επὶ ἐμέτῳ λυγξ ἔθ' ὀφθαλμοὶ ἐρυ-
θροί, κακόν.

Λυγξ ἐμέτῳ ἔπι, καὶ ὀφθαλμοὶ, κακόν ἔστιν, ἐρυθροί.

Singultus & oculorum rubor si
vomitui superveniant, malum.

Post vomitum vel singultus, vel lumina rubra
Per magni haud sunt absque timore mali.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. Δ'. Aphor. 4.

Ἐπὶ ἰδρωπὶ φρίκη, ἔχρησόν.

Ὅτ' ἔχρησόν, φρίκη ἰδρωπὶ ἐάνθρωπ' ἐπέλθῃ.

HOrror sudori superveniens,
non bonum.

ET post sudorem cœpisse horrescere quicquam,
Sortitum est inter non bona signa locum.

ἈΦΟΡ. Ε'. Aphor. 5.

Ἐπὶ μανίῃ δυσεντερία, ἢ ὕδρωψ, ἢ ἐκ-
στασις, ἀγαθόν.

Σημεῖον δ' ἀγαθόν, μανίην ἐάνθρωπ' ἐπέλθῃ
Ἐκστασις, ἢ ὕδρωψ, ἢ δυσεντερία.

MAniæ si dysenteria, vel hy-
drops, aut exstasis superveni-
at, bonum.

MAnia cui gravis est, vel hydrops, vel tormina
profunt,
Vel si permotus mente sit inde sua.

'ΑΦΟΡ. 5'. Aphor. 6.

ΕΠὶ νόσῳ πολυχρονίῃ σπουδίῃ καὶ ἄκρητοι ὑποχωρήσεις, κακόν.

Νούσῳ ἐπὶ χρονίῃ ὑποχωρήσεις τ' ἄκρητοι καὶ σπουδίῃ, ἀμφοτέρων γὰρ κακόν.

MOrbo diuturno inappetentia, & alvi meraca dejectio, si supervenerit, malum.

A longis morbis sinevrum excernere, necnon Fastidire cibum, tuta cuique minis.

'ΑΦΟΡ. 5'. Aphor. 7.

ΕΚ πολυπόσιος ῥίγος καὶ ἀσφροσύνης, κακόν.

ΠΑσφροσύνη τε, κακόν, ῥίγος τε πόσιν ὡς πάλιν.

EX largiore potu rigor & delirium, malum.

HOrror post nimium vel desipientia potum, Signa ferunt magni non dubitanda mali.

ἈΦΟΡ. η'. Aphor. 8.

Ἐπὶ φύματος εἰσω ῥήξι' ἐκλυσις, ἔμετος,
καὶ λειποψυχὴ γίγνεται.

Γίγνεται ἐκλυσις, ἢ δ' ἔμετος, ψυχῆς τ' ἐκλείψει,
Εἰσω ῥηχθέντος φύματος ἐμπνικῶ.

A Tumoris intus ruptione exolu-
tio, vomitus, & animi defectus
gignitur.

Ex intus rupta vomica, vires resolutæ,
Defectusque animi nascitur, & vomitus.

ἈΦΟΡ. θ'. Aphor. 9.

Ἐπὶ αἵματος ῥύσι' ὡδυσφροσύνη, ἢ καὶ
σπασμός, κακόν.

Αἵματος ἐν πολλοῖο ῥέντος αἰὲ κακόν ὄσιν
Σπασμὸς γιγνώμενος, ἢ παρσφροσύνη.

Hæmorrhagiæ si delirium, aut
unà si convulsio supervenerit,
malum.

Sanguinis à fluxu seu mens delira sequuta est,
seu distendatur nervus, utrumque malum.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ.Ι. Aphor. 10.

Ἐπὶ εἰλεῶ ἔμετος, ἢ λύγξ, ἢ σπασμός, ἢ
παρεφροσύνη, κακόν.

Ἔστι κακόν, ἔμετος πρὶ εἰλεῶ ἢ γὰρ ἐπέλθῃ,
ἢ λύγξ, ἢ σπασμός, ἢ παρεφροσύνη.

AB ileo vomitus, vel singultus, vel
spasmus, aut delirium, malum.

UT ἡ intestini hæc tenuis crudelia morbo:
Sic & singultus, sic vomitusque nocet.

ἈΦΟΡ.ΙΑ. Aphor. 11.

Ἐπὶ πλευρίτιδι περιπνευμονία, κακόν.

Ἐκ πλευρίτιδος ἢ περιπνευμονία, κακόν ὄντι.

Pleuritidi superveniens peripneu-
monia, malum.

Post lateris vitium pulmo inflammatus, ad ipsum
Venisse infirmum denotat interitum.

ἈΦΟΡ.Β. Aphor. 12.

Ἐπὶ περιπνευμονίᾳ φρενίτις, κακόν.

Ἔστι

Ἐστὶ κακόν, ἀπεινὰ μόνῃ ἐπὶ ἢ καὶ φρενίτις.

PErripneumonix si supervenerit
phrenitis, malum.

ET post pulmonis vitium si insania fiat,
In magnis egrum nuntiat esse malis.

ἈΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

EΠὶ καύμασιν ἰχυροῖσι σπασμός, ἢ
τέτανος, κακόν.

Καύματ' ἐπ' ἰχυρῶ σπασμός τε, κακόν, τέτανός τε.

INgentibus ardoribus superveni-
ens spasmus, vel tetanus, malum.

PEssuna nervorum rigor aut dissentio signa,
Fervor ubi magnus corporis antè fuit.

ἈΦΟΡ. ιδ'. Aphor. 14.

EΠὶ πληγῇ ἐς πλὴν κεφαλῆν ἐκ-
πληξίς, ἢ παρὰ φροσύνη, κακόν.

Tῇ ἐς πλὴν κεφαλῆν ἐπὶ πληγῇ, αἰεὶ κακόν ὅτιν,
Ἡ ἐκ πληξίς, ἢ παρὰ φροσύνη.

Plagæ

Plagæ in capite acceptæ stupor
aut delirium si supervenerit, ma-
lum.

Cumq̃ gravi caput est afflictum vulnere, summum
Discrimen stupor, aut mens aliena parit.

ἈΦΟΡ. ιε'. Aphor. 15.

Ἐπὶ αἵματος πύσεϊ πύξις κακόν.

Ἡ δὲ πύξις αἵματος ἐκ πύσεως, κακόν ἐστι.

Sanguinis sputo si supervenerit
puris expectoratio, malum.

Qui post sanguineum sputum pus expuit aeger,
Huic fit rara quidem difficilisque salus.

ἈΦΟΡ. ις'. Aphor. 16.

Ἐπὶ πύξι πύσει, φθίσις καὶ ῥύσις ἐπὶ
δὲ τὸ πύελον ἱχθίαι, ἀποθνή-
σκουσιν.

Ἐκ πύσεως ἢ πύσεως, φθίσις τε ῥύσις τε ἐπὶ
ἱχθίαι πύελον, πνίξις ὁλοή ἐπέλκει.

A Puris expectorato, phthisis & fluxio: postquam verò expectoratum retentum fuerit, moriuntur.

Puris enim sputum tabes fluxusque sequuntur:
Qui spueret ex toto desit, emoritur.

ἈΦΟΡ. ιζ. Aphor. 17.

Ἐπὶ φλεγμονῇ τῆ ἥπατος λύγξ, κακόν.

Ἀτ' γὰρ ἐπιχειροῦσιν, κακόν, ἥπατι φλεγμαίνοντι.

Inflammationi hepatis si supervenerit singultus, malum.

Anceps sit jecoris gravis inflammatio casus,
Rupta ubi singulta verba loquentis erunt.

ἈΦΟΡ. ιη. Aphor. 18.

Ἐπὶ ἀγρυπνίᾳ σπασμός, ἢ ἀρροσμία, κακόν.

Παρροσμία τε, κακόν, σπασμός τ' ἐπ' ἀγρυπνίᾳ.

Vigiliis si convulsio aut delirium supervenerit, malum.

Si nimium vigilans patitur deliria mentis,
Distendi nervos conqueriturve, malum.

ἈΦΟΡ. ιθ'. Aphor. 19.

Ἐπὶ ὅτε' ψιλώσῃ ἐρυσίπελας, κακόν.

Ψιλώσῃ ἐπὶ ὅτε' ἐρυσίπελας, κακόν ὅστιν.

Ossi nudato si supervenerit ery-
sipelas, malum.

Post os nudatum facer is qui dicitur ignis,
Res est indicio perniciofa suo.

ἈΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

Ἐπὶ ἐρυσιπέλατι σηπεδών, ἢ ἐκπύησις,
κακόν.

Σηπεδόνες μετ' ἐρυσίπελας, κακόν, ἐκ τε πύησις.

Erysipelati si supervenerit putre-
do, aut suppuratio, malum.

Postquam ignem sacrum si suppuratio facta est,
Vel putredo, notis annumerato malis.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. κα. Aphor. 21.

Ἐπὶ ἰχυρῷ σφυγμῷ εἰ τοῖσιν ἔλκεσιν
αἱμορραγία, κακόν.

Ἄιμα ῥέον σφυγμῷ ἐπὶ σφοδρῷ ἐν ἔλκεσι, δεινόν.

Forti in ulceribus pulsui si hæ-
morrhagia supervenerit, malum.

ACubi se moveant multum super ulcera venæ,
Terrori magno est sanguinis effluvium.

ἈΦΟΡ. κβ. Aphor. 22.

Ἐπὶ ὀδυνῇ πολυχρονίᾳ τῆς πε-
τῆς κοιλίας, ἐκπύσεις.

Ἐκ τῶν πύσεων, ὅπῃ χρονίοις ὀδυνήμασι γαστρί.

Dluturno partium alvinarum do-
lori suppuratio supervenit.

Longus quando dolor tota deservit in alvo,
Suppuratur ibi, mors nisi præcipiatur.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

Ἐπὶ ἀκρήτῳ ὑποχωρήσει δυσεντερία,
κακόν.

Τῇσιν ἐπ' ἀκρήτοισιν ὑποχωρήσῃσι γαστρός,
δεινόν τε σύμπλῳ ἐστὶ δυσεντερία.

Sinceræ dejectioni dysenteria si
supervenerit, malum.

Impermista quibus fuerit dejectio ventris,
Non parvum incuriunt tormina facta metum.

ἈΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

Ἐπὶ ὅτε' εὖ ἀφκοπῇ, ὡς ἀφροσύνη, καὶ
κενέον λάβῃ.

Ἦν κενέον λάβῃ ἢ διὰ δὴ κοπῇ ὁσείδιο
Τῆς κεφαλῆς, ἐπεί τῃδε παρὰ φροσύνη.

Os si vulneri, si in vacuum usque
spatium pervaserit, delirium su-
pervenit.

Os cū præcisum est capitis, si attingat inane,
Sanæ isthinc mentis magna ruina venit.

ἈΦΟΡ. κε'. Aphor. 25.

ΕΚ φαρμακοπόσεως σπασμός, θανατώδης.

ἮΝ σπασμὸν τίκτησι κέθαρσις ὕψι, θανατώδης.

EX pharmaci potione spasmus, mortiferum.

EX medicamento potu distentio nata Nervorum, certum ducit ad interitum.

ἈΦΟΡ. κς'. Aphor. 26.

ΕΠὶ ὀδυῶν ἰσχυρῇ τῇ περὶ τὴν κοιλίαν, ἀκρωτηρίων ψύξις, κακόν.

Ἰσχυρῇ ὀδυῶν ἐπὶ τῇ περὶ γαστέρα, ψύξις τῶν ἀκρων μορίων ἥνπερ ἔστι, κακόν.

SI acerbissimo partium ad ventrem pertinentium dolori supervenit frigus extremarum, malum.

Corporis extremas partes frigescere tutum Non est, cum fortis sit tibi ventre dolor.

R

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. κζ. Aphor. 27.

Γυναὶκί εἰ γαστρί ἐχέσῃ τενεσμούς
ἐπιγυμνός, ἐκτρώσασα ποίει.

Ἐκτρώσῃ δὲ γυνὴ ἐν γαστρὶ ἔχουσα πέφυκεν,
Ἦν ποτε τενεσμός τῇδε γένηται ἐπὶ.

SI ingravidatæ mulieri tenesmus
supervenerit, abortire eam facit.

Cum desidendi gravida sit sæpe voluntas
Nec quicquam excernat venter, abortus erit.

ἈΦΟΡ. κη'. Aphor. 28.

Ὅ, τι ᾧ ὀστέον, ἢ χόνδρος, ἢ νεῦρον ἀπο-
κοπῇ εἰ τῷ σώματι, ὅτε αὖξεται,
ὅτε συμφύεται.

Ὅστέον, ἢ χόνδρος, ἢ νεῦρον ἀπ' ἧν κοπήσιν,
οὐκ ἐτι αὖξάνεται, ἐδ' ἐτι συμφύεται.

SI os, vel cartilago, five nervus se-
ctus fuerit in corpore; neque au-
gescit, neque coalescit.

Ut os, aut chondrum, nervum vel vulnere cæsum,
Augeri aut iterum posse coire negant.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. κθ'. Aphor. 29.

ΗΝ ὑπὸ λευκῷ φλέγματι ἐχο-
μένῳ διάρροϊα ἐπιγένηται ἰχυρὴ,
λύει τὸν νῦτον.

Η Δὲ διάρροϊα ἰχυρὴ ἐκ τῆς ἐπιέλθῃ
λευκοφλεγματικῆς, ἐστὶ νόσιον λύσις.

Si leucophlegmatiae implicito vali-
da diarrhoea supervenet, mor-
bum solvit.

Cui totum implevit corpus lymphaticus error,
Finitur multum ventre fluente sibi.

ἈΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

ΟΚόστιον ἀφρώδεια καὶ διάρρηματά
ἐν τῇσι διάρροϊασι, τέλειον ἀπὸ
τῆς κεφαλῆς ταῦτα καταρρέει.

ΟΙς ὑποχρεῖται ἐν τῇσι διάρροϊασι
ἀφρώδεια, κεφαλῆς τοῖς ἀπὸ φλέγματος.

Quibuscunque per diarrhoeas
spumosa feruntur alvi excre-
menta, his ex capite effluunt talia.

Si spumans id sit quod fusa excernitur alvo,
E cerebro certum est quod pituita fluit.

ἈΦΟΡ. λ᾽. Aphor. 31.

Ὅ Κοίσοι πυρέσσουσιν ἐν τοῖσιν ὕροις
κριμώδεις αἱ ὑποστάσεις γίγνεται,
μακρὺν χρόνον ἀρρώστῳ σημαίνουν.

Ἐν πυρετοῖσιν ὑποστάσεις κριμώδεις ὄραν,
Τῆς ἀρρώστιας σημεῖα πολυχρόνια.

Quibus febricitantibus in urinis
hypostases crassiores farinam
referunt, diuturnam invaletudinem
denuntiant.

Urina inferius crassam cum febre farinam
Si referat, longi tempora pone mali.

ἈΦΟΡ. λβ'. Aphor. 32.

Ὅ Κοίσοι δὲ χολώδεις αἱ ὑποστάσεις,
ἄνωθεν δὲ λεπταί, ὀξείῳ ἀρρώστῳ
σημαίνει.

Ὅ ἰς χολόεσσι ὑποστάσεις, λεπτὰ δ' ἄνωθεν,
Τῆς ἀρρώστιας σημεῖα μὲν ὀξυτέρης.

Qui-

Quibuscumque biliosæ sunt hypostases,
sed suprâ quidem tenues, acu-
tum morbum denuntiant.

Quæ suprâ tenuis sua subsidencia bilis
Instar habet, morbum hæc arguit accipitem.

ἈΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

Οκόσοις δὲ διεσπασμένοι τὰ ἔσχατα γίνε-
ται, τῷ τέτοις ταραχὴ ἰσχυρὴ ἐν τῷ
σώματι ὅσιν.

Οἷσιν ἀνόμαστα πῦρ κατὰ συστάσιν ὅσιν τὰ ἔσχα-
τα ἐν τῷ σώματι τῶνδ' ὅσιν σφοδρὴ ταραχὴ.

Qui varia ac divulsa profundunt
lotia, his valida perturbatio fit
in corpore.

Æ Qualis quæ non ex omni parte videtur,
Fit perturbati corporis indicium.

ἈΦΟΡ. λδ'. Aphor. 34.

Οκόσοις δὲ τοῖς ἔσχατοις ἐφίστανται
πομφόλυγες, νεφελικαὶ σημεῖα, &

μακρὺ τὴν ἀρρώστιον ἔσται.

ΟΙς ἂν πομφόλυγαι ἐν τοῖς ὕδασι ἐπιῇ,
Τοῖς πόνεσι νεφροῖ· καὶ χρόνιον τὸ πάθος.

Quibus bullæ in urinis natant,
nephritica mala, diuturnâque
invaletudinem significant.

Si videas bullas suprema parte natantes,
Renalem morbum crede, nec esse brevem.

ἌΦΟΡ. λέ. Aphor. 35.

ΟΚόσοισι δὲ λιπαρὴ ἢ ἐπίσπασις ἀθρόν,
τρετέοισι νεφριτικὰ καὶ ὀξεία σημαίνει.

Αθρόν οἷσι καὶ λιπαρὴ ἢ ἐπίσπασις οὔτι,
Τοῖς τὰ νεφρῶν δηλοῖ, ὀξεία καὶ πάθη.

Quibus in urina pinguis superfi-
cies est, & plurima confertim
mixta, his nephritica & vehementia
mala adesse denuntiat.

Sic sublimis adeps pendens si plurimus exit,
Renalem morbum narrat, eumque gravem.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. λς'. Aphor. 36.

Ὅτι Κόσμοις δὲ νεφριτικοῖσιν ἔσσι τὰ παρο-
ειρημένα συμβαίνει σημεῖα, πόνοι δὲ
πρὸς τὰς μύας τὰς ῥαχίδας γίνονται· ὡς
μὲν πρὸς τὰς ἔξω τόπας γίνονται, ἀπό-
στημα πρὸς δέχεται εἰσὸς μὲν ἔξω. Ἦν δὲ
μᾶλλον οἱ πόνοι πρὸς τὰς εἰσω τόπας γί-
νονται καὶ τὸ ἀπόστημα πρὸς δέχεται εἰσὸς
μὲν μᾶλλον εἰσω.

Ὅτι πνεῦσι νεφρὸς σημεῖα τὰ παρρηθέντα
συμβαίνει τε, καὶ αἱ τὰς πλείους ῥαχί-
δας ὁδυνᾷ γίνονται· ὡς τὰς γὰρ τόπας πρὸς ἔξω
γίνονται ποτ', ἀπὸ σήματι προσδέχεται
εἰσὸς μὲν ἔξω. Τὰς δὲ τόπας πόνοι ἦν πρὸς εἰσω,
εἰσω μᾶλλον ἀπὸ σήματι προσδέχεται.

SI autem ex renibus laborantibus
adfuerint prædicta jam signa, & do-
lores excitentur circa spinæ muscu-
los; si ad partes quæ foris sunt perci-
pianur, apostema foras expecta:
Quòd si dolores intrò magis vergant;
in his potius expectandum apo-
stema.

Sin musclis circa spinam dolor accidat, iisdem
Quas renum vitiis diximus antè notis,
Abscessum fieri certum est: qui intrinsecus àne
Extrà sit, docet hoc musculus ipse dolens.

ἈΦΟΡ. λζ'. Aphor. 37.

Οκρόσοι αἷμα ἐμέουσι, ἢν μὲν αἵνι πυ-
ρετῶ, σωτήριον εἰ δὲ σιν πυρετῶ,
κακόν. Θεραπεύειν δὲ τοῖσι ψυχτικαῖσι καὶ
τοῖσι συπληκοῖσι.

Αἱμὸς ὁκρόσοι ἐμέουσι, πάντῃ σωτήριον εἶναι,
ἢν μὲν αἵνι πυρετῶ σιν πυρετῶ δὲ, κακόν.
Ψυκτικὰ δὲ καὶ συμπληκτικὰ, θεραπεύειν τὸνδε.

Qui sanguinem evomunt febris
expertes, salutare est: verum si
cum febre, malum. Remediari oportet
frigidis & adstringentibus.

Tutior est quicunque vomit sine febre cruorem;
Sin adsit febris, spes propè nulla subest.
Quod verò adstringit necnon refrigerat, illi
Quantamcunque potest, fert medicamen opem.

ἈΦΟΡ. λη. Aphor. 38. 2

ΚΑΤΑΡΡΟΙ ΕΣ ΤΙΝ ἄνω κοιλίαν ἐκ-
 ὤνται ἐν ἡμέρησιν εἴκοσι.

ΕΣ τὸ ἄνω κοῖλον ὃ κατάρροι ἐκπύονται
 Ἐν δέκα δις νύξιν ἢ ἡμέρᾳ ἐν δέκα δις.

CAtarrhi defluentes in superio-
 rem ventrem, ad suppurationem
 veniunt intra dies viginti.

DEcidat in summum si distillatio ventrem,
 In pus viceno vertitur illa die.

ἈΦΟΡ. λθ'. Aphor. 39.

ἮΝ ἔρῃ αἷμα ἔθρομβος, ἔσραγγυ-
 ρία ἔχη, καὶ ὁδυνή ἐμπύη ἐς τὸ πτε-
 ρίγον, ἔτὸ ὑπογάστριον, καὶ τὸν κτένα,
 τὰ δὲ τινὲς κύστιν νοσέειν σημαίνει.

ἮΝ αἷμα ἔρῃσι τε καὶ θρόμβος, καὶ ἔχῃσι
 Στραγγερία, καὶ ἐμπύη ἢ ὁδυνή
 Ἐς τὸν ὑπογαστρὸς τόπον, ἐς κτένα, ἐς πτερίγον,
 Οἱ δὲ τινὲς κύστιν συμπαύεσσι τόποι.

SI quis sanguinem & grumos mingat, non absque stranguria; dolorque si incidat in perinæum, & hypogastrium, & pectinem: significatio inde fit, partes quæ ad vesicam pertinent ægrotare.

QUòd si vel grumi, vel sanguis profluat, atque
*Præterea urinae sit via difficilis,
 Pecten, & ima alvus, perinæum condoleatque:
 Esse in vesica colligitur vitium.*

ἌΦΟΡ. μ'. Aphor. 40.

ἮΝ ἡ γλῶσσα ἐξάφνης ἀκρατὴς γίνηται, ἢ ὑπόπληκτόν τι τῷ σώματι, μελαγχολικὸν τὸ τοιοῦτον γίγνεσθαι.

ἮΝ ποτὲ ἐξάφνης ἀκρατὴς ἡ γλῶσσα γίνηται,
 ἢ πὺρ ὑπόπληκτον σώματος· ἐστὶ πάθος
 τοιοῦτον μελαγχολικόν, καὶ τῆνομα ἢ δὲ καὶ ἔργον.

SI subitò lingua impotens reddatur, vel aliqua corporis pars perplexa stupeat, planè id melancholicum est.

VEL subitò ereptas voces stupefactâve membra
 Corporis, ex atra surgere bile liquet.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. μα'. Aphor. 41: ○

ἮΝ ὑπερκαθαρομένων τῆς πρεσβυτέρων λυγξ' ἐπιγένη), ἔκ ἀγαθοί.

ἮΝ ὁ καθαρομένων τῆς πρεσβυτέρων πρὸς μέτρον λυγξ' ἐπιγένησαι, ἴδι' ὅτι ἐκ ἀγαθόν.

SI senibus superpurgatione exhaustis singultus supervenerit, minimè bonum.

Maxima singultus senibus discrimina gignit, Ex medicamenti vi superante modum.

ἈΦΟΡ. μβ'. Aphor. 42.

ἮΝ πυρετὸς μὴ ἀπὸ χολῆς ἔχη, ὕδατος πολλῷ ἐ θερμῷ καταχωμένῳ κατὰ τὴν κεφαλῆς, λύσις ὁ πυρετῷ γίγνεται).

Πολλῷ καὶ θερμῷ κεφαλῆς κατὰ χειρόμενοις ὕδατος, ἐκ τέτοιο πυρετοῦ λύσις.
Ἦν πυρετὸς μὴ ἔσσι γὰρ τε φύσιν τε χολαφθης.

SI febris non ex bile nata fuit, plurima aqua calida capiti superfusa, febris solutionem adfert.

Copia ferventis capiti superaddita lymphæ, est
Omnia præterquam ex bile medela febris.

ΑΦΟΡ. μγ. Aphor. 43.

Γυνή ἀμφιδέξιος ἔ γίγνεται.

ΔΕξιὸς ἀμφοῖν χειρῶν ἔχειν, ἔτε πτέρυκα.

Mulier ambidextra non fit.

Nulla per infirmas audita est fœmina vitres
Ambarum manuum dexteritate frui.

ΑΦΟΡ. μδ. Aphor. 44.

Ὅ Κόσοι ἔμπυοι χεῖρονται, [ἢ τέμνονται]
ἢν μὲν τὸ πύον καθαρόν ῥυῆ ἔ λευ-
κόν, ὡς γίγνονται ἢν δὲ ὕφαιμον, καὶ βορ-
βοῶδες, ἔ δυσῶδες, σπόλλυνται.

Γίγνεται πτεῖ οἱ γὰρ, πύον λευκὸν καθαρόν τε
οἷσιν ἂν ἐμπυϊκοῖς καλούμενοισι ῥυῆ
οἷς ἂν βορβορεῖδες, ὕφαιμον, καὶ βαρυῶδες
καλούμενοισι ῥυῆ, οἱ δὲ ὀλέγονται αἰεί.

SI empyis, cum uruntur [aut fecantur,] purum & album pus effluat, fani evadunt : sin subcruentum & coenosum & foetidum, moriuntur. C

PUs quod in abscessu secto exustione coarctat
Purum albumque fluens, signa salutis habet :
Impurum, male olens, nigrum referensque cruorem,
Adferet infirmis exitiale malum.

ἌΦΟΡ. μέ. Aphor. 45.

ΟΚόσοι τὸ ἥπαρ ἀγέφυον χεῖονται, ἢν
μὲν τὸ πῦον καθαρὸν ῥυῖ καὶ λευκόν,
ὡδὴ γιγνέσθαι· οἱ χιτῶνι γὰρ τὸ πῦον τέλει-
σιόν ὅστιν ἢν δὲ οἷον ἀμόργη ῥυῖ, ἀπόλ-
λυται.

ΕΚ τῆ πυκνότητος τοῦ ἥπατος, ἢν ῥυῖσι
καυμένους λευκὸν καὶ καθαρὸν τὸ πῦον,
γίγνεται πλείοι οἱ γὰρ χιτῶνι πῦον γὰρ ἔστιν.
Ἦν δ' ἀμόργη ὥς ἐκρύνῃσι ποτ', ὅ.

QUibus purulentum jecur aduri-
tur, si pus purum ac album efflu-
xerit, superstites evadunt; his enim in
mem-

membrana pus continetur: sin verò qualis amurca profluat, moriuntur.

Si ex jecoris vomica pus purum fertur & album,
In tunica vitium est, nec dubitanda salus:
Sin nigram erumpens pus representet amurcam,
Spes nulla; horribili mors premit atra pede.

ἈΦΟΡ. μτ'. Aphor. 46.

Οδυάας ὀφθαλμοῖς ἀκρηκτοὺς ποτίσας,
καὶ λύσας πολλῷ θερμῷ, φλεβοτόμῃ.

Ακρηκτοὺς ποτίσας, καὶ θερμῷ ὕδατι πολλῷ
λύσας τὸν πόνοντ' ὀμμάτα, τάμῃτε φλέβα.

Dolores oculorum post meraci
vini potum & aquæ calentis
balneum, venæ sectione curato.

LUmina quando dolent, post balnea & hausta me-
raca
Vina, statim vena est percutienda tibi.

ἈΦΟΡ. μζ'. Aphor. 47.

Υδρωπῶντα ἢ βήξ' ἔχοντα, αἰέλπι-
τός ἐστιν.

ἮΝ ἔχῃ υἰδρωδὸν βήξ, πᾶς ἐλπίς μὲν ὄλωλε.

Si tussis hydropicum involverit,
extra spem est.

Tussis ab hydrope est? Restat spes nulla salutis.

ἈΦΟΡ. μή. Aphor. 48.

Σ τραγγυρίῳ ἔδυσυρίῳ θώρηξις ἔ
φλεβοτομὴ λύει τὰ μὲν δὲ τὰς εἴ-
σω φλέβας.

Τὴν τραγγυρίῳ τε δυσυρίῳ τε πέφυκα
θώρηξις λύει, καὶ φλεβίσιό τομή.
Δεῖ μὲντοι τὰ μὲν φλεβίων τὰ μὲν εἶσω ἔοντα.

STranguriam & dysuriam thorexis
& venæ sectio solvit: incidendæ au-
tem sunt internæ.

SEu stranguria, sive dysuria causâ doloris;
Illum thorexis, venâque secta levat:
Vena tamen, quoties opus est, interna secanda.

ἈΦΟΡ. μζ'. Aphor. 49.

ΥΠὸ κυνάγχης ἐχόμενῳ οἴδημα & ἐρύθημα εἰ τῷ στήθει ὀπιζόμενοι, ἀγαθόν· ἔξω γὰρ τρέπεται τὸ νόσημα.

ΗΝ δὲ παρασχημένοιςιν ὑπὸ νέστοιο κυνάγχης οἴδημα ἐν στήθει, ἢ ἐρύθημα φανῇ, τὰτ' ἀγαθόν· τρέπεται γὰρ τὸ νόσημα γὰρ ἔξω.

A Nginae implicito si tumor & rubor in thorace supervenerit, bonum: foras enim se convertit morbus.

A Nginae in morbo si quando tumorque ruborque; Pectus habenti, signum creditur esse bonum: Materies etenim morbi protruditur extra.

ἈΦΟΡ. ι'. Aphor. 50.

ΟΚόσσιον ἀν σφακελιοθῇ ὁ ἐγκέφαλος, εἰ πρὶς ἡμέρησιν ἀπολλυμένῳ, καὶ ταύτας ἀφύγῃ, ὑγιὲς γίνονται.

Ο ἴσιν αὖ ἐγκέφαλῳ σφακελιῶν, ἡμασιν ἔστι
 Ἐν τοῖσι κατ' ἐνθήκεσσι. ἢ ὃ φύρωσι διὰ
 ἡμᾶς ταῦτα, ἔπειτα ἀνακλιῶνται ὑγιάν.

Quibus cerebrum sphacelo affli-
 ctum est, intra triduum pereunt:
 si verò hos supervenerint, sani fiunt.

Corruptum cui sit cerebrum, tribus ille diebus
 Occidit: exaltis his, metus omnis abest.

ἈΦΟΡ. νά. Aphor. 51.

Παρμός γίνεται ἐκ τῆς κεφαλῆς,
 ἀφ' ἐρμαιομένων τῷ ἐγκεφάλῳ, ἢ
 δι' ὑγρασινομένων τῷ αἵ τῇ κεφαλῇ κε-
 ραί. ὡς χεῖται γὰρ ὁ αἷρ ὁ αἰεὶ ἐξω-
 φρεῖ δέ, ὅπ' ἀφ' εἰς ἡ διέξοδος αὐτῷ
 ὅτι.

Γίνεται ἐκ κεφαλῆς παρμός, ἐρμαιομένοιο
 ἢ ἐκ ἐγκεφάλου, ἢ ἐκ τοῦ κε-
 ραί. ὡς χεῖται γὰρ ὁ αἷρ ὁ αἰεὶ ἐξω-
 φρεῖ δέ, ὅπ' ἀφ' εἰς ἡ διέξοδος αὐτῷ
 ὅτι.

STernutamentum fit ex capite, calefacto cerebro, aut humectato spatio in capite inani: aër enim intus contentus, foras effunditur; strepit autem, quia per angustum ipsi est exitus.

STernutamentum ex capite est, fervente cerebro,
Aut humore ejus qui per inane fluit:
Et sonitum reddit, quod qui intus clauditur aër
Per strictas exit difficilisque vias.

ἈΦΟΡ. ιβ'. Aphor. 52.

ΟΚόσσοισιν ἡπαρ θεωδυνᾷται, τέτοιαι πυρετὸς ἐπιγνώμενος λύει τὴν ὀδυνήν.

Οἱς ἡπαρ θεωδυνᾷται ἂν, τοῖσιν ἐπ' αὐτοῖς γινώμενος λύει τὴν ὀδυνήν πυρετός.

Quibus hepar admodum dolet, Quis febris superveniens solvit dolorem.

Immensum jecoris febris post orta dolorem Tollit, & hoc flatu discutiendo facit.

ἈΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 53.

Ὅτις σὺν συμφορῇ αἷμα ἀφαιρεῖται
ἀπὸ τῆς φλεβῶν, τῷ τέτοιον χρὴ
πρὸς φλεβοτομίαν.

Ὅτις φλεβῶν ἀπ' ἀφαιρέσεως μὲν συμφέρει αἷμα,
πρὸς τῷ τέτοιον χρὴ φλέβα τεμνέσθαι.

Quibus sanguis è venis est aufe-
rendus, his Vere pertundenda
est vena.

Tempora si quaeras tundendæ aptissima venæ,
Credè mihi, primi tempora Veris erunt.

ἈΦΟΡ. ιδ'. Aphor. 54.

Ὅτις μεταξὺ τῆς φρενῶν ἢ τῆς
γαστρὸς φλέγμα ἀποκλείεται, ἢ
ὀδυῶν παρέχει, οὐκ ἔχον διέξοδον ἐς
ἐνδότερον τῆς κοιλίῳν, τῷ τέτοιον κατὰ
τὰς φλέβας ἐς τὴν κύστην τραπέυοντος τῆς
φλέγματος, λύσις γίγνεται τῆς νόσου.

Οἱσι μεταξὺ φρενῶν τε πέλει καὶ γαστέρος ἔνδον
 φλέγμα σποκλειόμενον, καὶ ὀδυμύῳ παρέχει,
 Οὐκ ἔχον ἐξοδὸν ἐδωτέρῳ εἰς κοιλίαν δέ.
 Τοῖς κύστιν δὲ τραπὲν φλέγμα, νόσσοιο λύσις.

Quibus inter diaphragma & ven-
 triculum pituita intercluditur,
 & dolorem adfert, in alterutrum
 ventrem viam non habens; iis per ve-
 nas in vesicam versâ pituitâ, morbi fit
 solutio.

Queis pituita inter septum ventrémque dolorem
 Conclufa intulerit, nec patet inde sibi
 Exitus; ii morbum fugiunt, loca non per aperta
 Versa ad vesicam si pituita meat.

ἈΦΟΡ. ῖε. Aphor. 55.

Οἱ κόσοισιν ἀν τὸ ἥπαρ ὕδατος πλη-
 θὲν ἐς τὸ ὀπίπλοον ῥαγῇ, τετέ-
 οισιν ἢ κοιλίῃ ὕδατος ἐμπύμπλα-
 ται καὶ σποθνήσκουσιν.

Ὑδατος οἷς πληθὲν ῥαγῆσιν ἀν ἐς τὸ ὀπίπλον
 ἥπαρ, κοιλίῳ δ' ὕδατα τοῖσι ῥέει
 Κοιλίης δ' ἐμπυμπλαμένης καὶ ἀποθνήσκει.

Quibus

Quibus hepar refertum aquâ erupit in omentum, his venter aquâ impletur; atque moriuntur.

Fertur ad omentum si quæ jecur hydatidis ambit;
Æger disento ventre peribit aqua.

ἈΦΟΡ. 15. Aphor. 56.

Αλύκη, χάσμη, φρίκη, ὄνος ἴσος ἴσῳ πινόμβρος λύει τὴν ὕδρον.

Οἱ ἄνθρωποι μὲν λύει χάσμη, φρίκη τ', ἀλύκη τε, ἴσος σὺν ἴσῳ ὕδατι πινόμβρος.

Jactatio, oscitatio, horror, vinum potum pari aquæ remixtum solvit morbum.

Si premat anxietas, tremor, aut sæpe oscitet æger,
Morbum mixta undæ pars levat aqua meri.

ἈΦΟΡ. 16. Aphor. 57.

Οκόποισιν ὁ τῇ ἐρήθρῃ φῦμα γίνεται, τέττοισι δὲ πυήσαντος καὶ ἐκτραγέντος, λύειαι ὁ πόνος.

Γινώσκουσιν πύσιό τε καὶ ἐκκρινόμεναις,
 φύετ' ἐν ἐρήθρῃ οἷσι τὸ φύμα, λύσις.

Quibus in urinario meatu nascitur
 tuberculum, his cū suppuratur
 ac eruperit, dolor solvitur.

Phs genitum si quando foras natura propellat,
 Phyma ubi in urethra, crede salutiferum.

ἈΦΟΡ. γή. Aphor. 58.

Οκόσονται δὲ αἱ ἐγκέφαλος σπειδιῇ
 ὑπὸ πινος περφάσιος, ἀνάγκη
 ἀφώνους γινέσθαι τοῦτο χρῆμα.

Ωδέ πινος περφάσιος ὑφ' ὃ ἐγκέφαλος σπειδιῇ αἱ,
 τὸν μὲν ἀναγκαῖον αὐτὴν ἀφώνον εἶναι.

Quibus ab externa aliqua causa
 validè concussum fuerit cere-
 brum, hos protinus mutos fieri ne-
 cesse est.

Quavis ex causa cerebri concussio mutos
 Efficit, & reliquis sensibus exspoliatur.

ἈΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. ۱۹. Aphor. 59.

ΤΟῖσι σώμασι τοῖσιν ὑγρὰς τὰς σάρ-
κας ἔχουσι, Δεῖ λιμὸν ἐμποιέειν· λι-
μὸς γὰρ ξηραίνει τὰ σώματα.

ΤΟῖσι ὃ σώματι τοῖς ὑγρὰς τὰς σάρκας ἔχουσι,
Λιμοῖο χρῆσις, τοῖο κακῷο λύσις·
Σώματα γὰρ λιμὸς ξηραίνει ἔοντα μὲν ὑγρὰ.

Corporibus præhumidâ carne
præditis fames imperanda est:
fames enim exiccat corpora.

Abstinuisse decet, nimium quibus humida membra:
Humida desiccat corpora nempe fames.

ἌΦΟΡ. ۲۰. Aphor. 60.

ὍΚυ ἀνὴρ ὁ ὅλῳ τῷ σώματι μετα-
βολαί, καὶ τὸ σῶμα χαλαρύνη-
ται καὶ πάλιν θερμαίνεται, ἢ χρω-
μα ἕτερον ἐξ ἑτέρου μεταβάλλῃ, μήκος νέ-
ος σημαίνει.

ΕΝ δὲ ὅλῳ ὅκῃ αὖ τὸ σῶματι ἀλλοιῶσιν,
 χρῶμ' ἢ γίγνηται ἐξ ἑτέρου ἑτέρου·
 ἢ κατὰ φύσιν αὖ τε καὶ αὖθις θερμαίνηται
 Σῶμα· τὰ μὲν μακρῆς δεικνύει, ὅτι νόσε.

UBi toto corpore frequens mu-
 tatio accidit, ità ut corpus mo-
 dò refrigeretur modòque incalescat,
 aut colorem alium ex alio mutet, diu-
 turnitatem morbi arguit.

COrpore si toto eveniat mutatio crebra,
 Sen color ex alio déque repentiè alius;
 Sen modò frigescat corpus, modò ferveat æstus:
 Omnia sunt longi signa futura mali.

Ἄ Φ Ο Ρ. ξά. . Aphor. 61.

Ἰδρὼς πολὺς θερμὸς ἢ ψυχρὸς ῥέων
 αἰεὶ, σημαίνει ἔχειν πλησμονὴν ὑγρῶ
 ἀπάγειν ὅν χρεὶ τῷ μὲν ἰσχυρῷ ἀνωθεῖ, τῷ
 δὲ ἀδυνάτῳ κατωθεῖ.

⊖ Ερμὸς αἰεὶ ῥέων ἢ τοι ψυχρὸς πολὺς ἰδρὼς,
 σημαίνει ὅτι δεῖ ὑγρὰ σθελεῖν ἀπάγειν,
 ἰσχυροῖσιν ἀνωθεῖ, καὶ ἀδυνάτοισι κατωθεῖν.

Sudor

SUDOR multus calidus frigidusve perpetuò fluens, humiditatem in robusto quidem supernè, in imbecillo verò infernè vacuandam esse demonstrat.

MULTUS seu sudor calidus seu frigidus adsit,
Si modò perpetui fluminis instar eat:
Invalido & valido, peccans purgetur utrique,
Illi infrà, suprà huic, humiditatis onus.

Ἀφορ. ξβ'. Aphor. 62.

ἮΝ τις τῷ πυρέσσοντι τροφὴν δίδῃ· τῷ μὲν ὑγαίνονται ἰσχύς, τῷ δὲ καίμονται νόσος.

ἮΝ ὃ δίδωσι τροφὴν τις τοῖς πυρετιμύοντεσι· τῷ ὑγίει ἰσχύς, τῷ πονέοντι νόσος.

SI quis febricitanti cibum dederit [quem sano exhibet:] valenti robur, ægrotanti morbus fit.

HÆC eadem vires addunt alimenta valenti,
Febre laboranti quæ data sæpe nocent.

Ἀφορ.

ΑΦΟΡ. ξγ'. Aphor. 63.

ΤΑ ἀσθενέστερα τῆς κύστιος ἀσθενέστερα
ὄραν Δεῖ, εἰ οἷα τοῖσι ὑμεινῶσι ὑπο-
χαρῆσαι. Τὰ ἥκιστα δὲ ὅμοια τετέοισι,
ταῦτα νοσηδέστερα· τὰ δὲ ὅμοια τοῖσι
ὑμεινῶσι, ἥκιστα νοσηρά.

Τῆς δὲ κύστιος ἔσθ' ἡ μὲν διαχωρίσιμα
Δεῖ ἰντερόν ὄραν, εἰ ὑποχαρῆσαι
οἷα χρή· οἷς δὲ γὰρ ὁμοῖα τοῖς ὑμεινῶσι,
ἔσθ' ὑμεινῶσι· τὰ μὲν, ἔσθ' νοσηρότερον.

QUæ per vesicam meant spectare
oportet, an talia sint qualia se-
cundâ valetudine subeunt: Nam quæ
his minimè sunt similia, insalubriora;
quæ verò sanis similia, minimè in-
salubria.

URinx quales abeant spectemus oportet,
Sanorum similes, dissimilésve magis:
Nam, si dissimiles, dubitatæ signa salutis;
Si similes, certæ signa salutis erunt.

ἈΦΟΡ. ΞΔ'. Aphor. 64.

Κ Αἱ οἷσι τὰ ὑποχωρήματα, ὡς
 ἐάσης εἶναι, ἢ μὴ κινήσης, ὑφί-
 σταται οἷον ἐξύσματα, καὶ ἢ ὀλίγα
 ἢ, ὀλίγη ἢ ὕσος γίνεσθαι, ἢ δὲ πολλά,
 πολλή· τετέοισι συμφέρει ὑποκαθῆραι
 τὴν κοιλίαν· ἢ δὲ μὴ καθαρίαν ποιήσας
 διδῶς τὰ ροφήματα, ὁκόσω ἂν πλείω δι-
 δῶς, μάλλον βλάψεις.

Χ' Οἷσι δ' ὑποχωρήματα τοι, ὡς εἶναι ἐάσης,
 Καὶ μὴ κινήσης αὐτά, σέησιν ὡς ἂν
 Τοῖα ἰδέσθαι, ὁκοῖα ἐξύσματα, καὶ ὡς ἔστι
 Πολλά, ὕσος πολλή· ἢ δ' ὀλίγ', αὐτὸ ὀλίγη·
 Τοῖσι καθῆραι ὑπὸ τῶν γαστέρων συμφερόν ἐστιν.
 Ἦν μὴ ποιήσας γαστέρας ὡς καθαρίαν
 Τοῖσι ροφήματα δῶς, βλάψεις μὲν καὶ ὁκόσω ἂν
 Πλείω δῶς, πέλεται μάλλον ἔτι βλαβερόν.

ET quibus hypochoremata, si re-
 fidere permiseris, nec moveris,
 subsident velut strigmenta; quæ si
 pauca sint, parvus morbus est; si verò
 multa, magnus: his alvum infernè
 purga-

purgare conducit. Alioqui si non repurgatâ alvo forbitiones exhibueris, quanto plures dederis, tanto magis offenderis.

SI quando strigmenta velut subsidere cernas,
Quæ secesserunt si residere sinas:
Paucula si fuerint, parvus (mihi crede) futurus;
Et magnus morbus, plurima si fuerint.
Quid dubitas, & tuta times? Data tempore prosunt
Pharmaca: Ni dederis, ipsa alimenta nocent.
Ipsa alimenta nocent: Nam quo plus addis acervo
Et stomacho impuro, læditur indè magis.

ἌΦΟΡ. ξέ. Aphor. 65.

ΑΙ ὑποχρέμψεις αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τοῖσι μὴ διαλείψουσιν αἱ περιδιαι, καὶ αἱματώδεις, καὶ χολώδεις, καὶ δυσώδεις, πᾶσαι κακαί· ὑποχωρέουσαι δὲ καλῶς, ἀγαθαί. Καὶ χαλὰ κοιλίῳ, καὶ κύπνῳ, καὶ ὅκῳ εἴ τι ὑποχωρέον εἴη μὴ κεκαθαρισμένον, κακόν.

ΑΙ ὑποχρέμψεις ἐν πυρετοῖσι διὰ μὴ λείψαι
Πᾶσαι εἰσι κακαί, αἱ τε μολιβεδόχραι, ἡ

Ἄν τε δυσώδεες, αἵ τε χολώδεες, αἵματόεσσι τ'
 Ἄλλ' ἀποχωρεῖν, εἴ γε καλῶς, ἀγαθαί.
 Ἔστι κακόν, καὶ αἰ γαστέρα, καὶ κύστιν, καὶ ὅκιν αἶν
 Στῇ τι ἀπαιχρόν, μηδ' ἐκαθάριον ἦ.

EXcreationes in febribus non inter-
 mittentibus lividæ, cruentæ, bilio-
 sæ, foetidæ, omnes malæ: commodè
 tamen si prodeant, bonæ. Per alvum
 etiam & vesicam, & quacunque cor-
 poris parte si prodeat aliquid, si non
 purgatum restiterit, malum.

SEu livor fuerit, seu plurima bilis imago,
 Seu cruor in sputis, sive malignus odor;
 Continua cum febre intentant omnia mortem:
 Qualia secedant si bene, signa bona.
 Si non purgatum quid stet, quod oportet abire,
 Perve alvum, aut renes, aut aliunde, malum.

ἈΦΟΡ. ξς'. Aphor. 66.

Τὸ σῶμα χρεὶ, ὅκιν τις βέλεια
 καθαίρειν, εὔροα ποιεῖν. Καὶ ἢν ἀνα-
 μὲν βέλεια εὔροα ποιεῖν, γῆσιν
 τινὲ κοιλίῳ ἢν δὲ κάτω, ὑγῆται.

Ἐνδεα

* Ἐπεὶ χρὴ ποιεῖν τὰ γὰρ σώματα, ἢν ἐθέλη τις
 ταῦτα καθαρῶν εἶναι, ἢντ' ἄνω, ἢντε κατω.
 κ' ἔνερα ἢν ἐθέλη μ' ἄνω, πρὶν κατέρχῃ σῆτον,
 ἵγχεσθαι δὲ, κατω ἔνερα ἢν ἐθέλη.

CORPORA cūm quis purgare volue-
 rit, meabilia illa reddat oportet:
 & si quidem suprà velit, alvus sisten-
 da; si vero infrá, humectanda.

FLUXILE reddendum corpus, cūm sit vacuandum;
 Sive velis infrá, seu vacuare suprà:
 Infrá si cupias, alvus venit antè riganda;
 Et sistenda, suprà fluxile si cupias.

ἌΦΟΡ. ζζ'. Aphor. 67.

* Ὑπνός, ἀργυπνία, ἀμφοτέρω μάλλον
 τῷ μετεῖς γιγνόμενα, νόσος.

* Ὑπνός ὑπὲρ μέτρον, καὶ ἀργυπνία, νόσος ὁσί.

SOMNUS & vigiliæ, utraque si præ-
 ter modum fuerint, morbus.

ET dormire nimis, nimis & vigilare, nocebit.

ἈΦΟΡ. ξή. Aphor. 68.

ΕΝ τοῖσι μὴ ἀφλείπουσιν πυρετοῖσιν,
ἢν τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ ᾖ, τὰ δὲ ἔσω
καίηται, καὶ δίψα ἔχη, θανάσιμον.

ΕΝ πυρετοῖς διὰ μὴ λείπουσιν, ἢν ψυχρὰ τὰ ἔξω,
θερμὰ τὰ δὲ εἴσω ᾖ, δίψα ἔχη τ', ἀγαθόν.

IN febris non intermittentibus,
si externa frigeant, interna verò
urantur, & sitis detineat, lethale.

EXtra frigus iners, necnon calor igneus intus,
Cumque siti febres continuæ, interimunt.

ἈΦΟΡ. ξθ'. Aphor. 69.

ΕΝ μὴ ἀφλείποντι πυρετῷ, ἢν χεῖ-
λος, ἢ ὄφρυς, ἢ ὀφθαλμός, ἢ ρίς ἀφ-
σπαρῇ, ἢ μὴ βλέπῃ, ἢ μὴ ἀκούῃ ἢ δὴ
ἀσθενὴς εἶναι ὅ, τι αὖτ' ἢ τῶντέων τῶν ση-
μείων, θανάσιμον.

ΕΝ πυρετῷ διὰ μὴ λείποντ', ἢν χεῖλα, ἢ ὀφρύς,
 ἢ ὀφθαλμός, ἢ ἡ ρίς σφραγίσαι διδ',
 ἢ πῶς μὴ βλέψη, ἢ μὴ ἀκούῃ, ἀδενέη δέ.
 Τῶνδ' ὅ, τι ἂν γείνητ', ἐν περὶ δύοις θάνατος.

IN febre non intermittente, si labrum, aut supercilium, aut oculus, aut nasus pervertatur; si neque videat, neque audiat, & jam debilis sit: horum quicquid acciderit, lethale.

IN febre continua, labrum, nasusve, oculusve
 Si pervertatur, sive supercilium,
 Nec videat quicquam, néve audiat, invalidus jam:
 Quicquid sit; Mortis parva futura mora est.

ΑΦΟΡ. 6. Aphor. 70.

ΕΠὶ λευκῷ φλέγματι ὕδρωψ ἐπι-
 γίγνεται.

ΠΟΛΛὰκι φλέγματ' ἐπὶ λευκῷ ἐπιγίγνεται ὕδρωψ.

LEUCOPHLEGMATIÆ HYDROPS SUPERVENIT.

LEUCOPHLEGMATIÆ PLERUNQUE SUPERVENIT HYDROPS.

ἈΦΟΡ. αά. Aphor. 71.

Ἐπὶ διαρροίῃ, δυσεντερίῃ.

Ἡ δὲ δυσεντερίῃ ἐπὶ τῇφι διαρροίῃσιν.

A Diarrhoea, dysenteria:

Σεpe diarrhoeámque dysenteria occupat urgens.

ἈΦΟΡ. οβ. Aphor. 72.

Ἐπὶ δυσεντερίῃ λειεντερίῃ ἐπιγίγνεται.

Καὶ λειεντερίῃ ἐπὶ τῇφι δυσεντερίῃσιν.

Lienteria supervenit dysenteriae.

PRaeq; dysenteriam lienteria urget et intem.

ἈΦΟΡ. ου. Aphor. 73.

Ἐπὶ σφακελισμῷ, σπασμῶσι ὀστέων.

Καὶ ἐπὶ τῷ σφακελισμῷ σπασμῶσι ὀστέων.

A Sphacelismo, ossis abscessus.

A Tergo insequitur sphacelismum & apostasis ossis.

ΑΦΟΡ. ๗๔. Aphor. 74.

Επὶ αἵματος ἐμέτω, φθόνῃ καὶ πύξι καὶ
καρδίᾳ αἰῶ καὶ ἐπὶ τῇ φθόνῃ, ρεῦμα
ἐκ τῆς κεφαλῆς· ἐπὶ τῷ ρεύματι, διαρ-
ροίη· ἐπὶ τῇ διάρροίᾳ, χέσις τῆς αἵας
καθάρσιος· ἐπὶ τῇ χέσει, θάνατος.

Η Δὲ φθόν, ἐμέτω ἐπὶ αἵματος, ἢ τε καθάρσις
τοῦτο πύξις αἰῶ καὶ τῇ δὲ φθόνῃ ἐπὶ
ρεῦμα ἐκ τῆς κεφαλῆς· ἐπὶ τῇ δὲ διάρροίᾳ
τῇ δὲ, πύσις χέσις τῇ δὲ χέσει, θάνατος.

A Sanguinis vomitione, tabes &
puris supernè purgatio; à tabe,
fluxio de capite; à defluxu, diar-
rhœa; à diarrhœa, interceptio ex-
pectorati; ab interceptione, mors.

A

T

Sanguis

Sanguinis à vomitu, cum tabe ejectio puris;
 A tabe, inque ruens fluxio de capite;
 Indè diarrhœa; atque exinde retentio puris;
 Non datur ulterior transitus: Ultima, mors.

ΑΦΟΡ. οέ. Aphor. 75.

ΟΚοῖα εἰ τοῖσι κατὰ τὴν κύστιν, καὶ
 εἰ τοῖσι κατὰ τὴν κοιλίαν ὑπο-
 χορήμασι, καὶ εἰ τοῖσι κατὰ τὰς σάρκας, καὶ
 ἢν πῇ ἄλλη τῆς φύσεως ἐκβαίνει τὸ σῶμα,
 ἢν ὀλίγον, ὀλίγη ἢ ἰσσοῦς γένηται· ἢν δὲ
 πολὺ, πολλή· ἢν πάνυ πολλή, [τὸ κατὰ
 φύσιν ἢ μετὰ βας γένηται,] θανάσιμον τὸ
 τοῦτο.

ΕΝ τῷσιν καὶ τὴν κοιλίαν, καὶ καὶ κύστιν,
 καὶ καὶ τὰς σάρκας χορὴν ὅσῃ ἂν ὑπὸ,
 καὶ ἢν πῇ ἄλλη φύσις σῶμα ἐκβαίνῃσιν,
 ἢν πῇ πᾶσι δεῖ καταμαθάνεσθαι.
 Γίγνεσθαι, ἢν ὀλίγον, ὀλίγη νόσος· ἢν πολὺ, πολλή·
 ἢν πάνυ τοῖς πολλή, ἢ νόσος ἐλαυδῇ.

Qualia sint quæ per urinas ac al-
 vum subeunt, & quæ per carnes
 abeunt, & si quâ aliâ corpus à natura

recedat, spectare oportet: Nam si parúm, parvus morbus est; si multúm, magnus: si valdè multúm, jam tale fuerit perniciosum.

URinae, sedes, sudores inspicere quales; A
Quantum & naturæ quidque modum superet;
Sive parúm, parvum est; seu multúm, non nisi magnú;
Multò autem si plús, exitiale malum.

FINIS.

ΕΥΧΑΙ.

Ιητροῖς ἀγαθοῖς υἱαίνειν, καὶ υἱάζεσθαι,
Πρῶτα μὲν ἐγὼ αὐτὴς, ἔτα δὲ καὶ ἑτέροις.

ΧΚαὶ υἱαίνειν τοῖς σώματι ἔχουσιν κακῶς.

Εὐχομαι αὐτοῖς ἐμοὶ ἐν δὲ ἔρδειν, εὐτυχεῖν τε,
Καὶ τὰ δίκαια νέμειν, καὶ τὰ δίκαια φέρειν.

ΔΟΣΟΛΟΓΙΑ.

Πρὸς βασιλῆϊ κλέος κρατερώ τ' ἀγαθῶ τε σοφῶ τε,
Ὡς μόνῳ ἱητρῶ ἀθανάτῳ τε δεῶ.

EPIGRAMMATA

Regiorum Medicinæ

Professorum,

Cantabrigiensis atque Oxoniensis,

Præsidentis

Et Sociorum Collegii celeberrimi

Medicorum Londinensium,

Aliorumque Doctorum juxta atque

doctissimorum virorum

utriusque Academiæ.

IN RADULPHI WINTERTONI

Metaphrasia nuper editam.

CLAUDIAN.

Gaudet enim virtus testes sibi jungere Musas:

Carmina amat, quisquis carmine digna gerit.

Quibus accedunt

EPIGRAMMATA

Therapeutica ejusdem,

Ad malevolorum lecto-

rum ægitudines.

CANTABRIGIÆ

Excudebant THOMAS BUCK &

ROGERUS DANIEL.

MDCXXXIII.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS

155 WEST 42ND STREET

NEW YORK

1911

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS

155 WEST 42ND STREET

NEW YORK

1911

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS

155 WEST 42ND STREET

NEW YORK

1911

1911

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS

155 WEST 42ND STREET

NEW YORK

1911

1911

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS

155 WEST 42ND STREET

NEW YORK

1911

A D

RADULPHUM WINTERTONUM,
Collegii Regalis Cantabrigiensis
Socium, Medicinæ Licentiatum.

Non Toga, Pileolusve, nec Oscula, Dacty-
 lusve,

Verè Doctorem nève Cathedra facit:
 Doctoris quamvis hæc sint insignia facti.
 His sine, Doctorem te facit iste Liber.

In Hippocratis Aphorismos.

Audiit à Græcis, urbs, Hellados Hellas, Athenæ:
 Audiit Hippocrates, hic liber, Hippocratis.

JOANNES COLLINS, Cantabrigiensis,
Collegii Divi Joannis quondam Socius,
Medicinæ Doctor, & Professor Regius.

Ad eundem.

TE Medicum, Doctum, Græcismque, hæc versio
 monstrat:

Hippocratem callens, hæc tria certus habes.
 Et, tantas dum fundis opes, Benefactor haberis,
 Hippocratem illustrans: Publicus ille Pater.

Tu meritò *Phœbi* dicaris *filius* almi,
Phœbi *artem medicam* qui *sapis* atque *lyram*.

THOMAS CLAYTON, *Oxonienſis*,
Coll. Pembr. Magiſter, *Medicinæ*
Doct̃or, & *Profeſſor Regius*.

ARdua ſuccinctè pandis * *Théoremata*, metris:
 Laudibus Hippocratis laus tua juncta manet.
 * *Synecchoneſis*.

JOANNES ARGENT, *Cantabrigienſis*, *Pe-*
trenſis, *Medicinæ Doct̃or*, & *Coll.*
Med. Lond. Præſidens.

AUt prodeſſe volunt, aut delectare, Poëtæ:
 Et juret & prodeſt docta Camœna tua.
 Sic tua metra ſonant, numeris ſic perficiſ *Artem*,
 Ut, quæ longa fuit, ſit brevis arte tua.

MATTHEW LISTER, *Oxonienſis*,
Regiarum Majeſtatum Medicus
Ordinarius, *Medicinæ Doct̃or*,
 & *Coll. Med. Lond. Socius*.

ΟΥς τέχνην μέγας ᾶν, καὶ ἀμύμων πάντ', Ἀφο-
 ρισμῶς
 Ἰπποκράτης πεζῷ περὶτον ἔγραφε λόγῳ
 Οὐιντερτῶνε, βραχέως μέτροισιν αἰδέεις,
 Προσκλήσας Μεσῶν Πιερίηθεν ἔπη.

Ἐργον

In Wintertoni Metaphrasin. 3

Ἔργον μνημοσύνην χεῖραν, καὶ χρῆσθ' ἰν' ἑοῖς
Τένερα εὐδόκιμος καὶ πολὺ αἶν' ἔσθ'.

PHILEMON HOLLAND, *Cantabrig. Coll.*
Trin. quondam Socius, Medicinæ Doctor.

Wintertone, datas epulas gustamus. At audi;
Parcus es: haud satis est mensula; pone
novas.

Altera pars mundi *prosum* cupit, altera *versum*:
Hic quod utramque aurem mulceat autor habet.

EDVARDUS LAPWORTH, *Oxon.*
è Coll. Magd. Medicinæ Doctor.

Est brevis Hippocrates: *Breviorem* carmine reddis,
Perspicuumque simul. *Laurea* jure tua est.

GUILIELMUS CLEMENT, *Cantabr.*
è Coll. Trin. Medicinæ Doctor, &
Coll. Med. Lond. Socius.

Ad R.W. Censura operis.

Nec tibi quòd Graii, nec quòd sis carminis hujus
Autor, (& ambiguum est laude hac sis major
an illa)

Sit tanti, ut non sit pluris servâsse *Magistro*
Incolumes sensus; & quanquam lege solutam

Non tentâsse vias, alióve in tramite curus
Deflexisse tuos, quàm quâ vetus orbita ducit.

Hâcque fide, & cura hac, hac relligione juvandi,
Wintertone, places; meritis vel iudice *Coo*
Hoc soli licuisse tibi, Præcepta medendi
In numeros aptâsse, & ad artis signa severæ
Difficiles Musas, raptûmque *Helicon* vocâsse.

Ergò pari posthac studio tua scripta legentur;
Nec quæret quo dante sitim sedavit eodem
Fonte bibens, & cui res, non persona, probatur.

Haftenus ornatu exiguo, tantûmque virili,
Despexit *Medicina* chorum, responsâque vatis
Prosa dedit, nullóque incessit *Litera* fastu:
Et tamen hos olim mirata est *Græcia* cultus.

Nunc dulces moduli, lentóque in dogmate lusus,
Et lepor, & volucri salientes pectine chordæ
Restituent lassum, aut pleno fastidia solvent
Lectori; atque humiles attollet tibia cantus.

Interea dum non sublato pondere rerum
Verba novas, vatémque alio deducis amictu,
Nec tunc aggestis, nec hiat sententia demptis
Luminibus. *FRUERE* hac qua vivacis laude, Tulisti
Hoc pretium curæ, tua scripta ut vindicet omnis
Posteritas; cui liquid certum spondeat unus,
GRATA erit ab quacunque venit facundia lima.

SIMEON FOX, *Cantabrigiensis, Coll.*

Regal. quorundam Socius, Medicinæ

Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.

Ad eundem.

Versibus Hippocratem? Phœbum bene jungis
Præonias artes Aoniâsq; colens. (utrumque;

Hippocratem exponis versu *longoque brevique*:
Scilicet *Ars longa est, Vita sed ipsa brevis.*

De patria litem doctè componis Homeri:
Falluntur reliqui; *Cōs*, *Homerus* erat.

RICHARDUS ANDREWES, *Oxon.*
Joannensis, Medicinæ Doctor, &
Coll. Med. Lond. Socius.

Wintertone, Tuos laudóque probóque labores:
Si, *Mome*, invidéas, *Invidia* pereas.

JOANNES FURTHO, *Cantabr. Coll.*
Trin. quondam Socius, Med.
Doctor Anno 1606.

Macte, inter Medicos sis *Wintertone*; parando
Cortinam Phœbo, plenus es ipse Deo.

JOANNES BAINBRIDGE, *Oxon. Mertonensis,*
Med. Doctor, & Astronom. Professor.

Ἰπποκράτης ἐξ Ἰπποκράτους, σφόδρς διοινεὶ ὄρενις.
Ἐκ τέρας βίον οἱ Φαῖβος ἔδωκε πατήρ
Ἰπποκράτει νεκρῷ ὃ βίον σύ, ἰντερς ἰντερῶ.
Ὁ φέρτερον ὃ νέπας νῦν πέδας ἄλλετ' ἔχων.

THOMAS CAUDREY, *Cantabr. è Coll.*
Christ. Medicinæ Doctor 1611.

Quem nil majestas artis, nihil allicit ordo,
 At legat Hippocratem; quem nil prudentia, rerum
 Pondus, consilium, morbum morientique retardans
 Nil *Medicina* movet, Tua Græca poemata saltem
Wintertone, trahant. Cum carmine nausea para est.
Utilis Hippocrates, sed non sine carmine *Dulcis*:
 Posthac *Hippocratis* qui volvit opuscula, dicat
Wintertoni opera hæc, quod miscuit *Utile Dulci*.
 Hippocratis nomen, manes, cinis, urna, libelli,
 Et medici voce una agimus pro carmine grates.

EDMUNDUS WILSON, *Cantabr. Coll.*
Regal. quondam Socius, Med. Doctor
 1613. & *Coll. Med. Lond. Socius.*

Æ sopum Sapiens divino carmine Musis,
Hippocratem jungis tu numerisque tuis.
Phryx erat ut numeris clarus, sic carmine major;
 Major erit numeris *Hippocratis*que tuis.

OTTUELLUS MEVERELL, *Cantabr.*
è Coll. Christ. Medicinæ Doctor 1616.
 & *Coll. Med. Lond. Socius.*

Ars longa est; fecere brevem tua carmina: Vita
 Sed brevis est; Longam reddet Apollo tuus.

THOMAS CADEMAN, *Cantabr.*
è Coll. Trin. Medic. Doctor, &
Reginæ Med. Particularis.

Hippocra-

Hippocrates olim *Medicus*, nunc jure *Poëta* est:
 Nam *Metrico & Medico* est unus *Apollo* pater.
Ars Metrica Ars Medica est; Præstat nos utraq; sanos;
Corporis hæc, Animi sed *medicina Metrum*:
 Dúmque alii *Hippocratis* veteri sanantur ab *Arte*,
 Ipse fit *Arté nova* sanior *Hippocrates*.

RICHARDUS SPICER, *Oxon. Med.*
Doctör, & Coll. Med. Lond. Socius,

Delius indulget vati, calamúmque labantem (*ne*.
 Sustinet *Hippocratis* *genius*, plaudúntq; *Camæ-*
Jam coi si fortè *lenis* quis dicta recenset,
Sic canit Hippocrates, dicet; referéntque nepores.

FRANCISCUS PRUJEAN, *Cantabr.*
Caio-Gurv. Med. Doctör 1625. &
Coll. Med. Lond. Socius.

Suavia dum reddis *Medici** *Theóremata magni*,
 Dum versu renovas tempora prisca *senis*;
 Nec *nova*, nec *diversa* doces præcepta *medendi*:
 Aut *idem*, aut verè es *filius Hippocratis*.

* *Synecphonesis.*

DANIEL OXENBRIDGE, *Oxon. ex Æd.*
Chr. Med. Doctör & Coll. Med. Lond. Socius.

Quas grates, *Radulphe*, tibi *culta Angliá* solvet,
 Per te quòd spiret maximus *Hippocrates*!
 Edictis veterum lucem attulit ille: Sed illi
 Et decus & vitam reddis ab ingenio.

8 EPIGRAMMATA

Ionio contenta sono scita illa jacebant:

Illis concinnos reddis ab arte pedes;

Aures ut feriant Graio transmissa lepore

Gratius, & subeant promptius illa animum.

Grata igitur recolent tua carmina mente nepotes,

Arti qui præbes lumen Apollineæ.

ALEXANDER REID, Oxon. Mertonensis,
Med. Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.

OMne tulit punctum, qui miscuit Utile Dulci:
Primus Hippocrates Utile Cois habet.

Wintertone, tibi debemus Dulce: Sed ultra

Quod docet Hippocrates Utile Cois habes.

SAMUEL RAND, Cantabr. è Coll. Christ.
Med. Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.

Stringitur Hippocrate Hippocrates: Et Apollinis
Vita tibi trahitur longa, fit Arsq; brevis. (arte

JOANNES SPEED, Oxon.
Joannensis, Med. Doctor.

Oui salebrosa prius Musis & Apolline dextro
Dicta senis faciles compulit in numeros,
Se Medicum & Vatem præstat, Cur ergo negata
Coccina sint humeris, laurea temporibus?

RICHARDUS HAWLEY, Oxon. Merton.
Med. Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.

Musica

Musica qui Medicis miscet, simul *Utile Dulci.*
Juncti juvant: Cithara curat Apollo canens.
Instar apīs mel flore tuo tu quærere perge:
Carmina Musa canens mellea, dulce sonat.
Maſte, & mellifluos Medicinæ fundito rivos;
Potent & Medici: Fons patet Hippocratis.

EDVARDUS ALSTON, *Cantabr. Jeann.*
Med. Doctor 1626, & Coll. Med Lond. Socius.

Arte senex medica Princeps, nullique secundus,
Nullo delendum tempore scripsit opus.
Ille artem longam fecit sermone soluto:
Artem tu longam corripis arte tua.

ROBERTUS FRESTON, *Cantabr.*
è Coll. Emman. Med. Doctor 1628.

Ausus es immensum facinus, Vincire solutis
Quæ dedit Hippocrates non temeranda libris:
Jamque ope, *Wintertone*, tuâ tenebrosa loquutus
Naturæ vates, non sine luce canit.

JOANNES NICOLS, *Cantabr. è Coll.*
Corp. Christ. Med. Doctor 1630.

Cui non metra placent Medicorum, egrotet &
idem;
Et lacrymet, cui non Musica metra placent.

TIMOTH. THOROLD, *Cantabr.*
Reginal. Medicinæ Doctor 1630.

Ad R. W. Παρηγοριόν.

O Carminum miram vim! Erigere qui in *pedes*
Senes est solitus, jam senior *Hippocrates*
Tandem tripudiantes erigitur in *pedes*.

O qui curasti Medicorum vel Principem!

O qui docuisti Medicos hujus seculi

Certum ut medicaminibus suis ponant modum!

O aciores qui potus Hippocratis

Sic dulcoras placente melle post dato!

Macte age. Negent malevoli tibi suum PLACET:

Justior at acclamabit orbis, PER PLACET.

Macte, & quod fecisti hactenus perge facere,

Qui tibi malè volunt malefacta ut noscant sua.

Vale. Quin factus è *Medico Pateriens* diu

Hoc *Cordiale* tuo ab Ailmero, oro, RECIPERE.

Quid corpus sine pedibus?

Coë, Tibi corpus debet *Medicina* parenti:

Wintertone, Tibi debet at illa *pedes*.

SAMUEL AILMER, *Cantabr.* è *Coll.*
Jesu, *Med. Doctor* 1631.

A Rte senex *Medica Phœbum* sic *Coë*s adæquat,
Tantum ut sit numeris carminibusq; minor:
Illius indignans dum volvit scripta *Radulphus*,

Cogit ad invitos verba soluta modos.

Hippocrates gemina par quod sit *Apollinis* arte,

Hoc *Wintertonus* par utriusque facit.

HUNTINGDONUS PLUMPTRE, *Cant.*
Joannensis, *Med. Doctor* 1631.

Quid

In Wintertoni Metaphrasin. I x

Quid metuis, malefane; truces mala nomina mor-
En! Domitor mortis jura dat *Hippocrates*; (bos?
Morborum genus omne potens lenire dolores:

Cujus ad imperium trux *Libitina* fugit.

Qui vivus potuit morbos mortemque fugare,
(En!) Redivivus adest, & meditatur opem.

Quæris *Apollo* novus, vel quis tibi tanta *Machaon*
Præstiterit Medicus? Quem legis, ipse erat:

Wintertonus erat nostris celebratus Athenis,

Qui sapit *Hippocrates* quicquid & *Hellas* habet.

Eia ô *Hippocratis* solitus jactare Aphorismos,

Nunc *Wintertoni* Musa canenda tibi.

SAMUEL ABBOT, *Cantabr.*
ex *Aul. Carb. Med. Doctor.*

Hippocratis sermoni nil nisi *carmina* desunt.
Quàm bene tu *numeras* debita & Hippocratis !

GUILIELMUS GODDARD,
Medicinae Doctor.

Hippocratem magni modulantem carmen Ho-
meri
Cernere quisquis amat, consulat istud opus.

GUILIELMUS PRUJEAN, *Cant.*
Caio-Guvv. Medicinae Doctor.

Ad

Ad Charissimum meum

RADULPHUM WINTERTONUM,
*Collegii Regalis Cantabrigiensis Soci-
 um, & juxta Statuta ibidem Profes-
 sioni Medicinæ designatum,*

*Jam olim summo Academicorum cum consensu
 ad exercendam utramque Medici-
 nam licentiarum.*

DE malè promeritis bene te meruisse libello,
 Veræ præclarum religionis opus.
 Qui tibi *civilem* conantur tollere vitam,
 His *naturalem* tu renovare studes.
 Macte, * RADULPHE, tui virtute agnominis; hoc est,
Consilio meritos immeritosque juva.
 Nève *Theonini* timeas a vulnere dentis;
 Dum tuâ judicium sanius acta probat.

* Radolphus, *Anglorum antiquâ Dialecto* est Consilio juvens.

GUILLIELMUS de INSULA, sive
 L'ISLE, *Cantabrigiensis, Regal.
 Art. Magister An. Dom. 1592, Pro
 corpore Domini Regis Armiger.*

Ad eundem.

CArminibus *Medea* potens herbisque, juventam
 Dicitur *Amonio* restituisse seni:
 Tûque tuo *Hippocrati*, meliore sed arte, juventam,
 Wintertone herbis carminibusque potens.

Herbis

Herbis illa potens, sed & inopia, carminibúsque:
 Aut pia si conjux, at scelerata parens.
 Tóque potens herbis, sed Phœbi, carminibúsque:
 Ut medicus doctus, sic quoque vir bonus es.

Ad Lectorem, de eodem.

O Mne tulit punctum, sed R O M A (ut Horatius
 inquit)

Utile qui Dulci miscuit arte sua.
 Utile qui Dulci, Dulci qui miscet Honestum,
 Non CANTABRIGIÆ hic omnia puncta feret?

EDVARDUS BENLOWES, Cantabr.
 Joannensis, Armiger.

Ad R. W. de Metaphrasi metrica.

C Arminibus edere dum doces Hippocratem
 Oracula sua veriora Delphicis,
 Ac digniora Tripode quem Coi sui
 Cepere: Et ipse dignus es Lyra Apollinis.

RICHARDUS STERNE, Cantabr.
 Coll. Corp. Christi Socius, Sacre
 Theol. Baccalaureus 1625.

Α λυγρὰ δαμά κ' δεινὰ νοσήματ' ἀείδῃ
 "Εἰ γ' ἔμπροσθεν δεινότερον κρατύνει.

JO. OLIVER, Oxon. Coll. Magd. Socius,
 Sacre Theol. Baccalaureus.

Εἰς

Ἔἰς τὴν βίβλον.

Ἀρμονικῶς πῶς τὴν τίς ἰατρὸς βίβλον ἀναγνῶς
Ἐξαγνήσῃτ' ἂν νῦσον ἰᾶσθαι ἐπι;

Πρὸς τὴν βίβλον.

Ὅτι ἄμεμπτος εἶ, διαφύγεις Μῶμα ὀδόντας,
οὐ φθόρον ὃ φθόρει, ὅτι ἄμεμπτος εἶ.

Πρὸς τὸν Μῶμον.

Ἐχὼν τὸ ζῆν φαίνει, εὖ ἔξεν σώματα ποιεῖ
Ἡ βίβλος. Ἀντιμάχῃ; Ἀξιότ' εἰ νοσέειν.

THOMAS BOSWEL Cantabr.
Aul. Pembr. Socius, A.M. 1613.

Hippocrati meritos de Justiniano honores:
Dignior iste liber, quàm fuit ipse, premi.

JOSEPHUS THURSTON, Cantabr.
C.D. J. Socius, S.T. B. 1617.

Hippocrates artem Medicinæ idiomate Græco
Descripsit primus; sed sine lege metri:
Gratum opus hoc Medicis. Tu primus carmine Græco
Metiris: Quanto gratius istud opus!

EDWARDUS HANBURIE, Cantabr. Sidæian.
Armiger, JOANNIS HANBURIE, Northam-
ptoniensis, Equitis Aurati filius unicus.

Ad

In Wintertoni Metaphrasin. 15

Ad R. W. de 7. libris Græco

carmine donatis.

Hic Chius ad Coium est: Aphorismos corpore justo
Cum cane quando Chio senio Coius habet.
Tūque senis Coi numeris dum oracula reddis,
Aonio Phœbo Pierioque litas.

THOMAS FARNABIE, Oxoniensis.

Ad eundem.

Non hic Hippocrates (merito mirabere) moles
Major; nec pondus, quàm fuit antè, minus.
Aurum erat, & nunc est. Ast auro accepta rependens
Auro, quid præstas? Plus valet, arte tua.

GUILIELMUS MOORE, Cantabr.
Coll. G. & C. Socius. Art. M^r. 1613.

Ad eundem.

Utile Jucundo Medicisque Poëtisque misces:
Misce & Honestum ana. Quàm est hæc pretio-
sa dosis!

ROBERTUS GELL, Cantabr.
C. C. Socius. S. T. B. 1628.

ΠΑῖσις πῶσις ἰατρικῆς καὶ ἡγῶν γότος
Τῆδ' ἔμμελες οἶος ἔδ' Ἰπποκράτης.

J. O. EARLS, Oxon. Coll. Merr. Socius.

B

Ad

Ad Lectorem.

Hippocrates ægros, defunctos suscitât Orpheus:
Non *Sosander* erit quisquis utrumque facit?

JOANNES JOHNSON, *Cantabr.*
A. P. Socius, Art. M. 1615.

Ad Medico-Poëtam.

Quam tibi non poterat *Medicina* reddere *laurum*
Antistes, dabit hanc vel *Medicina* tibi.
Illam tu exornas *bedera*; Téque illa creare
Si non *Doctorem* sit potis, at *Medicum*.

GUALTERUS FOSTER, *Cantabr.*
C. E. Socius, S. T. B. 1628.

Ars longa est: At tu numeris feliciter aristas.
Sic (*Licet*) autorem (*Mæste*) refelle tuum.

THOMAS COOKE, *Oxon.*
C. Æn. Socius, Art. M.

Dum facilem Hippocratem reddis suavémque
legenti,
Debet quàm *Medicus* plus *Medicina* tibi.
Gratum opus *Ægrotis*, *Medicis* *ἰατρικόν* *Æger*
Vix erit; aut *Medicus* quilibet, ipse sibi.

MICHAEL HONYWOOD, *Cantabr.*
C. C. Socius, Art. M. 1618.

Hippocra-

Hippocrates oculum tibi commodat arte medendi:
Nónne pedes æquum mutuet ille tuos?
Tu prudens oculo tibi prospicis atque salutis:
Incedit pedibus gratior ille tuis.

RICHARDUS CLERK, Cantabr.
C. E. Socius, S. T. B. 1631.

Πρὸς τὸν τυχόντα.

* **Ε**ΣΣ' ὁ βίῃ βραχὺς, ἢ τέχῃ μακρὴ * *Εὐ δὲ αὖ
πάντων*
Ὡς μακροῖς ἔπουν καὶ βραχέεσι μάδοις.

Πρὸς τὸν ἱππόν.

Τούδε, ἱππὲς μαθεῖν Ἀφορισμὸς χερὶ πόδων
Τὸτο τάχ' ἀνέχοις, εἰ δὲ μέτρον ἔχεις.

Πρὸς τὸν μελαφράτην.

Ιητροὶ σὺν αἰὶ πόρον ἀνέσονται, λίην τε
Μισοπέλας τέρεται σὺ τὸ παραπλὴν ἔπος.
Ζῆς ἐν εἰς αἰὼν, Οὐρανὸν ὅμως, μένησιν
Ἦν τέχῃ Ἱπποκράτης, Μῆσα πὲρ εὐδαλαί.

EDVARDUS SILVESTER, Oxon.
ē Coll. Bal. Art. Magister.

Πρὸς τὸν τυχόντα.

Στ' ἑμέτρον ἱππὲς οἰκέουσι, μέτρον τε σοφίης
Ἐὐαδὲ μύθησιν. Ἦν δὲ μέτρον ἔχεις.

GUILIELMUS BLANKS, Cantabr.
C. G. & C. Socius, Art. M^r. 1618.

Fit Medicus Vates, utriusque ad *Apollinis* artem:
Hippocrates jam, quod dixerat antè, canit.

THOMAS ANSCCELL, *Cantabr.*
C. Jesh. Socius. S. T. B. 1631.

A Δειν γάρων ὦν μανθάνεις, Ἱπποκράτης;
 * Εὐγ', Οὐκ ὄνειδος Τὐτ' ἐπαχθε Σακράτης.

THOMAS MASTER, *Oxon. Nov.*
Coll. Socius, Art. Magister.

P Harmaca qui *verbis* Medicus dabat antè *solutis*,
 Nunc eadem *stricto* dat numerata pede.
 Quis novus accessit vates? quis dexter *Apollo*
 Iucubuit scriptis, Coë perite, tuis?
 Has pedibus mandas tu, *Wintertone*, medelas,
 Ut noscant alii quæ tua cura *pedum*.
 At certè autoris dum *carmine* scripta repandis,
 Qui fuit *Hippocrates*, * Ἱπποκράτης erit.

* *Suidas commemorat quinque ejusdem nominis artis,*
& familia.

THOMAS LOVERING, *Cantabr.*
Pembrochianus, Art. Mr. 1619.

O Ὅτιος ὁς Ἱπποκράτης ἱερὸν νόον ἑμμέτρεα φράζει,
 Ὡς φύσιν φράζει τὸν νόον Ἱπποκράτης.

HERBERTUS THORNDICK, *Cantabr.*
C. T. Socius, Art. Magister 1622.
latej-

ἸΑτρὸς μαντι φαρμάκων τ' ἐπῶν τ' ἀναξ,
 ὅιον τέδ' ἔειπε χείματος ἰαδῶνυμον.
 Παιδῶ γε λόγιον ὠφελειῆς εἶχε πρὶν
 Πέδρηπην ἐνθ' αὖ Μῦσα χησιμῶδ' ὀνείβας.

HENRICUS JACOBIVS, Oxon.
 Mertonen sis.

NOscas, Phæbe, tuum; Medicum decet esse Poëtam:
 Nam sacer hos nexu, nec violandus, habet.

LUCAS SKIPPON, Cantabr.
 D. P. Socius. Art. Mr. 1621.

ἸΠποκράτειω δῖσας, κ' ἀνδρας λύσας ὀδυρόων,
 ἄμφοτέρω φοίβε κλείδας ἔχειν δοκέεις.

JOANNES ALSOP, Cantabr.
 C. C. Socius, Art. Mr. 1624.

IN numeris vires reuult Medicina latere.
 Ut neget hoc ætas pristina, nostra probat.

GUILIELMUS BARKER, Oxon.
 Nov. Coll. Socius. Art. Mr.

Non opus ut tingant sua pharmaca melle, meden-
Ipla fit in numeris mel Medicina tuus. (tet:

FRANCISCUS GLISSON, Cantabr.
C. G. & C. Socius, Art. Mr. 1624.
Medicinae Licentiatus.

Qui negat, insanit, data carmina posse mederi:
Hæc legat insanus carmina, sanus erit.

BARNABAS OLEY, Cantabr.
A. Clar. Socius, Art. Mr. 1625.

Pincipium Hippocratis spirat tua tota Poësis:
Ars est Hexametrum, vitæque Pentametrum.

JO. CARTER, Oxon. Art. Mr. &
Med. Bacc. ex Aul. Magd.

Πῖνετε ὦ μάνθεις, νέστε ἀδερίζετε λυγροί
Ἰππε γυνὴ κελύνη θεὶ γὰρ Ἰπποκράτης.

LIONELLUS GATFORD, Cantabr.
C. Jof. Socius, Art. Mr. 1625.

Carmine te magnum quis non fateatur Homerum?
Quis non Subjeto dixerit Hippocratem?
Te Medicum scimus: Patem fateamur oportet,
Qui magni Hippocratis carmine pingis opus.

AARON GUERDAIN, Cantabr.
C. Reginal. Socius, Art. Mr. 1627.
Medicinae Licentiatus.

Hippocratis liber est liber, sic vinctus: Apollo
Séque tibi obstrictum vinculo amoris habet.

RICHARDUS POWEL, Oxon.
Art. M^r. è. Coll. Æn.

Hippocrates facilem Medicinæ reddidit artem:
Ipse magis facilem reddis at Hippocratem.

THOMAS LANT, Cantabr.
C. Jes. Socius, Art. M^r. 1627.

Dat Galenus oper. Non amplius invidus addat,
Qui vivit Medicé, vivit & ille miser.
GRATA salus ultro venit mortalibus: Ipsi
Hippocrati pedibus jam licet ire tuis.

GUILIELMUS FLATHERS, Cantabr.
C. Sidn. Socius, Art. M^r. 1627.

MΩν ὁ δὲ Ἰπποκράτης; Ω ἱεὺς σωτὴρ τε καὶ ἰατρού.
Nūν εὐριπείᾳ νόσῳ δὴν, ὁ ἀεγρέειν γὰρ γίγαν.

Hippocrates ægris nil jam præscribit amarum:
Melle Camænarum pharmaca cuncta natant.

JOANNES BOOTH, Cantabr.
C. C. C. Socius, Art. M^r. 1628.

SCire velis qualem Hippocratem tua carmina red-
dent?

Antè salubris erat; nunc quoque dulcis erit.

STEPHANUS BRIDGES, Oxon.
Med. Studios. C. C. C. Socius, Art. M^r.

HÆc Wintertonus: Qui nescit cætera, nescit
Qui sit Butlernus, Caius, & Hippocrates.

*Μνημοσύνη non dant Aphorismi pharmaca: Versus,
Wintertone, tui, pharmaca Μνημοσύνη.*

GUILIELMUS GREEN, Cantabr.
C. M. Socius, Art. M^r. 1628.

INnumeris placuit modò qui fuit: Alter ab illo
Qui fuit, Hippocrates nunc placet in numeris.

GEORGIUS PEIRCE, Cantabr. Coll.
Regal. nuper Socius, Art. M^r. 1629.

ΙΔμοσύνη γέρονας ποτ' ἀρέρη Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τί ξένων; εἰ θνατοὺς οἶδα καὶ θηλιάσαι.

Ἐστὶ κλεινὸς ἅπασι θεοῖς ἀμαρύγματος Φοῖβος,
Οὐ μὲν ἐν ἐχθροῖσι, αὐτὰρ ἐπιχθονίοις.

Οὐκ ἔν, εἰ θνητοῖσιν ἀνέκδοτος ἄλλ' Ἀπόλλων,
Ἰητῶν τελέθεις ἔξοχος ἐν καμάτῳ.

Ἰάκωβος ὁ Βλασός, ὁ Κρής τὸ γένος.

Ἰητῶν

Ἰησῶν τε πατήρ καὶ αἰδῶν ὄσιν Ἀπόλλων
Καλῶς πατερίζει ἀμφοτέρω ἔῶν.

Ἀνδρώπες ζῶν λείπει, καὶ χεῖματα μήμω
Τέχνη ἄρ' ἐν μακρῇ ὄσι, βίῃ δ' ὅ βραχύς.
Ἰητρος δ' ἀπὸ πῆμα τρέποκεν, αἰδῶς ὁ αὐτός
Τῷ τε βραχεῖαν ἔδνη' αἰμὴ γέ, τὴν τε μακρόν.

SAMUEL HORNE, Cantabr.

D. P. Socius, Art. M^r. 1628.

CArmina constringunt artem; Medicina propagat
Vitam: ut nec longa ars sit, neque vita brevis.

THOMAS HOLBECH, Cantabr.

C. E. Socius, Art. M^r. 1629.

Ἐμμεῖρος Ἰωποκράτης; φεῦ· τίς τέκεν, ἐκ ἄρ'
Ἀπόλλων;
Ὅς γδ' αἴμ' ἰητρῶν Πιερίδων τε πατήρ.

Acceptit Medicus vitam, Sententia lucem,
Mensuram Brevitas, & Medicina modum.

Hippocrati, Medico curante, renascitur ætas:
Et Gnome celeri jam pede currit anus.

Qui ligat Hippocratem, versumque extorquet Home-
An Vatum princeps audiet, an Medicum? (10,

JACOBUS DUPORT, Cantabr.

C. T. Socius, Art. M^r. 1630.

Τᾶς Μῆτας Δὴ Μνημοσύνη ποτὲ Τέξατο Δίῳ
 Ἰπποκράτει Μῆτα Μνημοσύνην ἔτεκεν.

WIMONDUS CAREW, *Coll. Regal.*
nuper Socius, Art. Mr. 1631.

Pharmaca das Medicus, nobis das carmina Vates:
 Ut sis Phæbeo dignus utrinque choro.

GUILIELMUS NORRIS, *Cantabr.*
Coll. Regal. nuper Socius, Art. Mr.
1631. Juventuris Etonensis in Coll.
Regal. Informatorum alter.

Qui mellis cupit Attici medullam,
 Quâ nil dulcius est, salubriusve;
 Hunc rectâ moneo petat libellum.
 Næ hic oracula continet salutis,
 Quæ lector putet edidisse Phæbum
 Communem Medici patrem & Poëta.
 Quisquis te, ô Medice & Poëta, nescit;
 Et Phæbi decus utriusque nescit.

SAMUEL REMINGTON, *Cantabr.*
Sidneianus, Art. Mr. 1631.
Medicæ Studiosus.

Ad Podalirium suum.

CAvit dextra tua ut riè pes mihi claudicet alter:
 Haud æquum est nostrum claudicet officium.
 Qua

In Wintertoni Metaphrasin. 25

Qua licet arte artem, celebrem nisi carmine carmen;
Integer ut pes sit, dextera clauda mea est.

THOMAS FRITH, *Cantabr.*
ex *Aul. Trin. Art. M^r. 1631,*

Ἀμειψὶ ἐμμεύσαι νῦν ἔχεις Ἰππόκράτης·
Τέχνῳ βραχέϊαν αἶψα καὶ μακρὸν βίον,
Πρὸς ταῦτα χαλῶς ἐρρύθμισμένον μέλεθ,
Ἔδω' Ῥαδ' ἔφην, ἐμμέτρων ἰαμάτων
Δόσιν πνήσας, καὶ Ἀφορισμὰς ἅμ' ὀρίσας
Ἀεὶ μὲ ἀξιουμιμόνευντας, νυνὶ δ' ἐγὼ.

RICHARDUS BULKELBY, *Cantabr.*
C. D. J. Socius, Art. M^r. 1632.

Ad Medico-Chirurgum suum.

Esse decem digitos tradit Natura Magistra:
Ars digitos tantum tradidit esse novem.
Quem Natura dedit, digitorum haud integer esset
Ille mihi numerus, ni foret Artis opus.
Quem tua servavit periturum dextera solers,
Accipe servato pro digito numeros.

JOANNES WELBY, *Cantabr.*
è *C. C. Art. M^r. 1632.*

*Ad Medico-Poëtam, de libello,
Nè Momum metuat.*

Arpserit hunc si quis, pulchrè rem crede pera-
Non est te dignus, ni sit & invidiâ. (Etiam:

ROBERTUS PORY, *Cantabr.*
è *C. C. Art. M^r. 1632.*

A D

RADULPHUM WINTERTONUM,
Collegii Regalis Cantabrigiensis Socium
Medicum à suis juxta Statuta designatum,
et ab Academicis frequenti in
Senatu Licentiatum,

Pientissimi Regis

HENRICI SEXTI
alumnorum

EPIGRAMMATA
Suffragatoria.

In editionem libri primi

Anno 1631.

S*uffragatores poteris contemnere: Maſte;*
Vel Nemeſi invita noſcet Apollo ſuum.

In editionem ſeptem librorum

Anno 1632.

E*De tuos ſeptem jam, Wintertone, libellos:*
Iſpe placet numerus. Quid numeri facient?
Hippocrati, qui ſerta nequit tibi, ſerta dedisti:

Doſtorem Hippocrates non facit; at Medicum.

Purpura nobilior te ornat tua, Muſq̃ tuorum:

Nempe Cathedralis plaudit uterque tibi;

Et civem agnoſcunt omnes Pandionis arces:

Impar cum meritis ſit domus una tuis.

THOMAS ROWE, coll. Regal. Cantabr.
Socius, è Senioribus, Art. Mr. 1619.

Cominendat gemmas non massa, sed insita virtus:
Hic multæ in paucis inveniuntur opes.

Pharmaca sunt Phœbo, Phœbo sunt carmina curæ.

Hæc duo perfectum constituunt Medicum.

Natus erat Medicus, factus tamen arte Poëta:

Ut sit perfectus, tu facis, Hippocrates.

DANIEL DENT, C. R. C. Socius,
è Senioribus, Sacre Theologiæ
Baccalaureus 1628.

Ad Wintertonum, De sanata

J. C. 1631.

Turba quod Hippocratum, quodque Ars humana

Ferales ictus tu cerebrumque levas. (stupebat,
Servatam ancillam tibi debeo. Sed neque miror

Pharmaca posse illud, *Carmina* si fuerint.

Unus adhuc morbus; quem nec tua Carmina sanent:

Et solam REGIS Regius orat opem.

BARNABAS BARLOW, C. R. C.
Socius, è Senioribus, S. T. B. 1629.

AΝδρῶπις σμικρὸς, μεγάλῃ συστήματος εἰκὼν
Ἡ δὲ βίβλος σμικρὴ, Ἰπποκράτης μεγάλη.

Ad Momum.

Qui Medici prodest, delectat & arte Poëtae,
Prodeat. Ofgannis, Momē? Latere nequit.

ANDREAS HARWARD, C. R. C.
Socius, è Senioribus, S. T. B. 1630.

*Ad R. W. Podalirium suum verè
Medico-Poëtam.*

Daiusque Hippocratèsque; pedes tibi debet uter-
Integer hic numeris, moribus illè suis. (quæ
Hippocrates gestit te grata voce Poëtam;
Et gestit Daius dicere te Medicum.

RICHARDUS DAY, C. R. C.
Socius, Art. M^r. 1629.

Ad eundem.

Hippocrati debet Medicorum quicquid ubique est:
Wintertone, tibi debet at Hippocrates.

Divinum ô Medicum! Quos visere non potes ipse,
Ipse datis pedibus mittis ad hos Medicum.

Ad Lectorem.

Pharmaca non prosunt, nisi sint demissa per Alvum:
Faucibus & Stomacho sunt malè grata tamen.
Carmina sed prosunt Oculos per, sive per Aures:

Auribus aut Oculis nec malè grata tamen,
Si minùs illa placent, RECIPERE hæc. Data Carmina
Apta tuis Oculis, Auribus apta tuis. (prosunt
Dulcia qui non vult, æquum est ut gustet amara:
Carmina qui non vult, Pharmaca sæpe bibat.

JOANNES SLOPER, C. R. C.
Socius, Art. M^r. 1631.

Ad

Ad R. W. In editionem libri primi,
Anno 1631, Protrepticon, ut reliquos sex edat.

V Incendus numerus tibi Septenarius: Ergo
Sex reliquos simili conditione liga.

Ad Lectorem.

Quis liber? Hippocratis, Phœbea veste: Metetur
Purpuream Medicus qui dedit illud opus.

Si liber exhibit, cur non simul exeat autor?

Quandoquidem prælum constat utrumque pati.

Postquam sanari se carmine sentiet ætas;
Spreta diu, in pretio fortè poësis erit.

RICHARDUS WILLIAMS, C. R. C.
Socius, Art. M. 1631.

In Metaphrasin Wintertonianam.

HÆcne verba volent, (quando *ἡμετέρη* a feruntur
Omnia) Phœbea compede victa jacent.

*Ad Metaphrasten, de Apho-
rismorum libro.*

Hippocrates. Meus est liber hic; Meus, inquit Home-
Quid mirum? Liber hic incipit esse tuus. (rus:

Τῆς φύσεως ὁ δυνάμις ἰσχυρὸς ἀφροδισιακὸν ἐστίν,
Οὐκ ἐστὶν ἀλλήλων ἐπὶ ταῦτα γὰρ ὅτιν ἐστίν.

COLUMBUS, WILLIAMSON, C. R. C.
Socius, Art. M. 1632.

Πεῖς

Πρὸς τὸν μεταφραστὴν.

Μνημοσύνη φίλη λῷ βραχύτης, Μέστησι αἰοδαί-
Τ' ἔτ' ἔργον Μέσσις, Μνημοσύνη τε φίλον.

Πρὸς τὸν αὐτόν.

Ὅτ' γλυκὺς Ἰπποκράτης, ἀλλ' ὡς ὕμνιός ἐδωκεν
Σὺ δ' ὕμνιόν ἄμει, καὶ γλυκὺν εἶναι ἐπι.
Ἐκ τῆς δὲς ἐξ ἄλλας, μινδ' ἀμφοισβήτες· παρῶτη
Πάντα διερχομένη πᾶσι ἀρεσκέ βίβλ'.

GUILIELMUS DAY, C. R. C.
Socius, Art. M. 1632.

Ad eundem, In editionem libri primi,
Anno 1631. Protrepticon.

Exilit ante alios liber hic sex fratribus orbus:
His quoque da numeros, ne gemat iste, suos.

Πρὸς τὸν τυχόντα, περὶ τῆς πῶν ἐπιδ-
βιβλίων ἐκδόσεως.

Ἰπποκράτει ἡντρός ἀνὴρ αἰῆς καλῶδες
Μισσῶν, ἡντρῶ γηραλέω γε νέῳ.

Hippocratis Metamorphosis.

Quem video? Hippocratē Coūm? Non prisca Poē-
Vidēre Hippocratem secula; nostra vident: (tam
Nostra vident, & nostra probant; nec nostra probabunt
Sola: probatura & secula futura magis.

GEORGIUS HALL, C. R. C.
Socius, Inceptor in Artibus.

Ad

Ad Lectorem.

Corporis affectus varios data *pharmaca* tollunt;
Mentis & affectus *carmina* lecta levant.
Sunt *Wintertoni* data *carmina*, *pharmaca* *Coī*.
Dic, Lector; Quis, te iudice, major erit?

Errat, quisquis ait fieri non posse *Poëtam*:
Qui mihi non credit, consulat *Hippocratem*.

THOMAS GOUGE, C. R. C.
Socius, Incept. in Art.

Ad virum honestum, Medicum
doctum, & Poëtam ingeniosum, R.W.

Tria sunt omnia:

Laudabant olim veteres, *Dulce, Utile, Honestum*:
Hæc Tria dicebant omnia. Tempus ERAT:
Dulce canis, præscribis & *Utile*, vivis *Honesté*:
Debentur tribus his omnia. Tempus ERIT.

Ad Lectorem, de Hippocrate
Wintertoniano.

Hippocratis quid sunt Aphorismi? Oracula certè
Nam *Phæbi* didicit *carmina* more loqui.

THOMAS CROWCH, C. R. C.
Socius, Incept. in Art.

C *Ad*

*Ad R. W. virum doctum & bene
moratum, in primis Philometrum,*

*Hippocratis Medici & Cratippi
Philosophi, studioque & vitæ genere,
æmulum.*

Hippocrates morbos, & morbos arte Cratippus,
(Alter erat *Medicus*, sed *Sophus* alter erat)
Ille quidem *humores*, *morès* curavit at illè.

Pharmaca uterque ore aut aure bibenda dedit.

Quem dicam dubito te, Wintertone: Cratippum?

Hippocratem? Neutrum dico, sed *Amphoterum*;

Amphoterù, *Hippocratem* Medicumq; *Sophum*q; *Cra-*

U nus habes, alter quicquid & alter habet. (*rippum*:

Æmulus Hippocratis, studio es; vitæque, Cratippi.

Metra placent *Medicis*, & sua *metra Sophis*.

Seu tua *metra* legam scribentis, Scripta, legentis;

Sive bibenda mihi sint tua *metra*: Placent.

Ad eundem.

Quam bene de nobis mereare, ô publica cura,
Quam bene de *Medicis*, indicat istud opus.

GUILLIELMUS SCLATER, C. R. C.
Socius, Inceptor in Art.

*Ad R. W. multis nominibus mihi
longè charissimum;*

Paraphrasis in Hemistich. Horatian.
Nunc est bibendum —

Wintertone, libet tecum potare *Salutem*:
Tè Medico, *Hippocratis* pocula plena placent.
Nolo

Nolo merum Hippocratis ducens à nomine nomath;
 Melle sed Hippocratis pharmaca mista tuo.
 Qui potando optant, adimunt sibi sæpe Salutem:
 Metra sed observent si tua, Certa Salus:

Ad eundem, Hippocratis magni
 Doctorem, in Arte Poëtica.

Ἦνέσκει δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.
 Solon.

Græca elementa senem legimus didicisse Catonē;
 Hippocrates didicit carmina Græca senex;
 Græca elementa senem credo didicisse: Poësin
 Hippocratem miror sed didicisse senem.
 Quem non speremus fieri nunc posse poëtam?
 Fac me Discipulum; Tu mihi Doctor eris:

Ad eundem.

Χεῖρ χεῖρα ἴπης.

TE Medicum Hippocrates; Tu, Wintertone, Poë-
 Fecisti Hippocratem. Τύγ; Τυίςq;, pares. (tām

Εἰς τὴν Ἰπποκράτους μετεμψύχων,
 ἦτοι Οὐντερτῶνq; μεταφρασιν.

Οὐντερτῶνq; ζῆμεναι δοκέει μοι ὁ Κῶθ;
 Ἡ φιλό Κῶθ ἀνὴρ Ἰπποκρατῆς ζῆναι.

GRINDALLUS SHEAFE,
 C. R. C. Socius, A.B.

Ad R. W. Medico-Poëtam.

P*Harmaca* præscribis, scribis quoq; *Carmina*: utroq;
 Nomine, *Meonio* carmine digna facis.

In Momum.

P*Harmaca* fastidit, fastidit *Carmina* Momus:
 Id facit ægrotus *Corpore*, & hoc *Animo*.
 Huic, credo, *Stomachus* non pura bile laborat:
Invidia nimia est æger & huic *Animus*.

HENRICUS EDMONDES,
 C. R. C. Socius, A. B.

In editionem priorem libri primi,
 Anno 1631, & posteriorem hanc reliquo-
 rum accessione adauctam atq; ornata.

EXiuit primus; Bis tres latuere libelli:
 Sexque sequuturis *Prodromus* unus erat.
 Exiuit: Placuit. Redit, & sua gaudia narrat:
 Adfiscit socios hinc sibi sex alios.

In opusculum Medico-Poëticum.

Arte sua *Hippocrates* ornabat *Apollinis* artem:
 Ornaturque ope nunc artis, *Apollo*, tuæ.

HENRICUS KENT, C. R. C.
 Socius, A. B.

ἝΑΙΝΙΓΜΑ.

ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΙΗΤΩ, ΜΕΤΡΗΣ ΜΕΤΕΙΩ,
 ΤΡΕΙΣ ὁ ΜΕΤΡΗΣ, ΜΕΤΕΒΥΤΕΡΟ ὁ ΝΕΟΣ.

Ad Lectorem.

Qui utrumvis rectè uôrit, ambos nouerit.

IN magnum Hippocrates Medicus vel versus Home-
Vel *Wtatertonus* versus in Hippocratem. (sum;

Εἰς Ἱπποκράτην τὸν πᾶν, ἔ τὸν τῷ πᾶν.

Ο Γράψας ὀλίγας Ἀπορισμύς, πολλὰ δὲ δάξε.
Τὲς δ' ὁ μετῶν, μέτρων πολλὰ διὰ βραχέων.

ROBERTUS NEWMAN,
C. R. C. Socius, A. B.

*Ad R. W. de Hippocrate suo omnibus
numeris absoluto.*

Facta putant numeris qui falsò corpora, verè
Facta putent numeris corpora sana tuis.

Ad Lectorem.

Qui prodest aliis, prodit bene: qui bene prodit,
Optimè & hic vixit; Si bene, qui latuit.

Πρὸς τὸν αὐτόν.

Ο Υντερτῶνον Μῶμοι, κόνες ὥς, ὑλέεσιν.
Ὅς δὲ, ἀνδρῶν ὥς, κέντρον αἰεὶ εἶχον.

Ad Medico-Poëtam.

*De libro primo reliquis, explorande viæ
causâ, præmissò, Anno 1631.*

Primus iter voluit priùs explorare: viámque
Qui faceret reliquis hic tibi *Licet* erat.

*De septem libris recens in
lucem editis.*

HOs Septem Græcos Sapientes dicere possim,
Quis mater, cerebri dia Minerva tui.

Τὰ βραχέα, ὀπιχινότῆρά τε καὶ
χαλιέπεια.

—————Χάεις βαυδοῖσιν ὀπιθεῖ.

ΟΣτέω ἐν Καρύῳ καὶτ' Ἰλιάς, ἔργον Ὀμήρου
Ἔργον δ' Ἰπποκράτους, ὁστέω ἐν Κεργίῳ.

HENRICUS WHISTON,
C. R. C. Socius, A. B.

Ad R. W. Medico-Poëtam.

Χάεις χάειν πίπτει.

ΙΗτρὸν γέννησ' ἱντρός, αἰοιδὸς αἰοιδόν
Πρῶτα σὲ Ἰπποκράτης, ἔπειτα σὺ Ἰπποκράτῳ.

*Ad eundem, Dialectorum Græcarum
callentissimum.*

Hippocrati Ionio notæ omnes nunc Dialecti,
Atrica, Communis, Dorica, & Æolica:
Has tandem didicit, Te, Wintertone, Magistro.
Discipulum δὲ quantum talem habuisse decus!

Οὐκ ἐν τῷ μεγάλῳ, τὸ εὖ· ἀλλ' ἐν τῷ
εὖ, τὸ μέγα.

Πᾶσα μέτρον πολλοῖσι μέτρον, μικρόν, μεγάλοιςιν·
Ἐν μικρῷ δέ, τὸ εὖ· ἐν ᾧ πρὸς εὖ, τὸ μέγα.

THOMAS PAGE, C. R. C.
Socius, A. B.

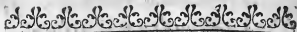

Ad dilectissimum suum R. W.

—Leve fit, quod bene fertur onus.

D Eerat adhuc unum: Tantorú exempla sequutus,
Elogio ornaret Præses ut ista suo;
Et stimulos, in Apes, ponens Stimulator, acuto
Ignayum fucos pungeret ense pecus.
Tu tamen interea solamen habeto laborum,
Cui Præses Phœbus, Pieridésque novem.

JOANNES SCLATER, C. R. C.
quondam Socius, S. T. B. 1613.

Carmen Amœbaeum
 INTER CANDIDUM
 LECTOREM
 ET
 CARMINUM GRÆCORUM
 AUTOREM,

*Quo ostenditur, Non inanis gloriæ sed justæ
 defensionis causâ ad Doctores & Ma-
 gistros utriusque Academiæ
 appellatum.*

L. Quid tibi tanta velint de te præconia, miror:
 An tibi quærendi nominis ardor erat?

A. Candide, nullus erat quærendi nominis ardor:
 Qua tamen arte licet, fama tuenda mihi.

L. Fama tuenda quidem. **A.** Vita mihi charior ipsa.

L. Quid te, quis stimulat? **A.** Nescio quis, scio quid.

L. Quid? **A.** Quære ex aliis: Æquum me dicere non
 (est.

Imploro justî judicis officium.

Si bene quid merui, Miserere indigna ferentis:

Si malè, Cur lucem carmina nostra vident?

Utiliùs cæcis latuissent illa tenebris,

Si morum vitiis vita notata foret.

Lector amice, mihi de me nil crede loquenti:

Crede fides quibus est semper habenda. Sat est.

EPIGRAMMATA
THERAPEUTICA,
Ad malevolorum lecto-
rum ægritudines.

ARGUMENTUM
Epigrammatum dictorum,
Ad Lectorem benevolum.

Curati septem, curandi sunt mihi septem:
Illi carminibus * hi medicaminibus.
Bis duo trësque etiam curati sunt mihi libri:
Sunt mihi curandi bis duo trësque viri.
Zoilus & Momus, Servilius & Basiliscus,
Porcius & Bibulus, Septimiusque Macer.

* *Pemhemimeris.*

Ad Lectores malevolos,
Epigramma Therapeuticum
Propotismaticum.

Non lædent Stomachum Therapeutica nostra
bibentis:
Auribus atque oculis sunt magis apta bibi.

Ad

Ad Zoilum Odontalgicum.

ZOïle, cur quereris *dentes* tibi sæpe *dolere*?
 Non nisi culpa tua est. *Zoïle*, mitte queri,
Corrumpunt dentes quæ rodis carmina. Parce
Dentibus ergò tuis *carminibus*que meis.

Ad Zoilum Hypermetrum.

Nulla placere tibi clamas mea, *Zoïle*, *metra*:
 Nulla placent? Certè, *Zoïle*, *Hypermeter* es.

Ad Zoilum Misarithmum.

Cur nullo in numero numeri sunt, *Zoïle*, nostri?
 In nullo tecum, *Zoïle*, sum numero.
 Nec sum, nec cupio. Nihil est mihi, *Zoïle*, tecum
 Commune. Est vetus hoc, Πάντα τὰ κοινά, φίλων.

Ad Zoilum

Τὸν φιλόδιπον μᾶλλον ἢ φιλοδίχμον, ἔ
 φιλάγκυρον μᾶλλον ἢ φιλάρετον.

SI tibi nec *numeri* possint nec *metra* placere,
 Es certè injustus: *Justitiæ* hi *Canones*.

Neglectis *numeris*, neglectis, *Zoïle*, *metris*
Vi facis id quod vis; *Zoïle*, *jure* nihil.

Sed nec *libra* placet, quamvis cœlestis imago;

Nec quæ dat certo pondere *cuique suum*:

Una tamen tibi *libra* placet; nam vera fatebor:

Non in *ponderibus* *libra*, sed in *numeris*.

Ergò placent *numeri*. Sed sunt *numeri numerati*:

Hi *numeri* tecum, *Zoïle*, *pondus* habent.

Ad

Ad Zoilum Cacoſtomachum.

Semper edis; tibi ſemper adest nova *Orexis* edenti:
Aut certè * *canis* eſt illa, vel illa * *bovis*.
* κυνορεξία. * βελιμλία.

Ad Zoilum Ignavium,

Τὸν φίλαργον μᾶλλον ἢ φιλέλληνα.

CArminibus quid opus Græcis? Cur, quæſo, *Phi-*
Sive *Philargus* amas dicier, iſta rogas? (*lellen*,
Otia ſola placent? Intelligo. Jure *Philargus*
Diceris. Agnoſco crimen *Homonymiæ*.

Ad Zoilum Philautum,

Τὸν ιδιώτῃ μᾶλλον ἢ πολιτικόν.

NEgligis & clamas, *Opus hoc commune*. *Philaute*:
Credo, *Philaute*. Tibi *propria* ſola placent.
Improprie à multis, *proprie* tu nomen ab uno
Ducis: namque tibi conſulis, haud aliis.

Ad Momum Heautontimorumenon.

MOME *modos*, dic quæſo, *meos* cur carpiſ iniquus?
Vis me, credo, *tuo* vivere, *Mome, modo*.
Hoc me poſſe nego. Dum *carpiſ*, *carperis* ipſe.
Mome, licet facias quod facis abſque *modo*.

Ad Momum Despoticum.

CUR me *immorigerum* clamas *Rurique* & in *Aula*?
Non vivo, pudet (ah!) vivere, *more* tuo.

Ad Momum Dacnometrum.

CARMINA noſtra odiſti, & amas tua *crimina*, *Mome*:
Crimina deleto, *Carmina ſcribe* tua.

Sic tu dedisces forsan *malè dicere*, Mome;

Dediscas primùm tu *malè si facere*:

Carminaque incipies aliquando aliena *probare*;

Carmina docta aliis quando *probanda* facis.

Carpere, crede mihi, facile est tibi, carmina scripta:

Non carpenda, mihi *scribere* difficile est.

Ad Servilium Andrapodum.

A *Speritate* tuas clamas offendier aures,

Carmina scripta legens *liberiore* modo.

Qualia, *Servili*, vis carmina? Plena *Gnathone*?

Qualia tute soles edere, siqua facis?

Auribus *ipse* licet pergas servire tuorum:

Haud mihi, *Servili*, tam licet esse pio.

U nius Hippocratis *juravi in verba Magistri*:

Juravi nunquam velle placere tibi.

Ad Basiliscum Cacophthalmum.

C *Armina* serpentes pessunt sopire malignos:

Nullo sopitum *carmine* lumen habes.

Aspicias; *Aspectu* vitiantur carmina primo:

Aut nullus certè, aut tu *Basiliscus* eris.

Ad Porcium Epicureum.

A *Rida* nulla tuo non sunt *ingrata* palato:

Arida metra vocas; *Humida* sola placent.

Humida sola placent, Epicuri de grege *Porci*?

Quàm verè à porci nomine nomen habes!

Ad Bibulum Oenophilum.

N On miror tibi nec *numeros* nec *metra* placere:

Immemor es *numeri*, dum bibis, atque *metri*.

Ad Macrum Septimium.

E *S Macer* & semper *macer* es, mihi crede, futurus:

Nam *malè* quod rodis *non bene* digeritur.

Zoilo, Momo, Servilio, Basilisco,
Porcio, Bibulo, Macro,

Τὸ ὑγιαίνειν.

¹Zoïlus & ²Momus, ³Servilius & ⁴Basiliscus,
⁵Porcius & ⁶Bibulus, Septimiusque ⁷Macer,
¹Dentibus hic, ²lingua hic, hic ³auribus, hic & ⁴ocellis,
⁵Guttur hic, hic ⁶stomacho, ⁷splene laborat & hic:
⁷Hic macer invidia est; vomit ⁶hic convitia; bile
⁵Hic habet impurum guttur, & ⁴hic oculos.
³Hic habet offensas non unctis versibus aures;
²Hic lingua, semper dentibus ¹ille minax.

Phæbe pater, fer opem; si qua est medicabilis arte
Hebdomas hæc: oro, Phæbe pater, fer opem.

Extrahat ¹hic dentes; linguam præmordeat ²ille;
Obstruat ³ille aures; eruat ⁴ille oculos;
Expuat ⁵ille suam bistinctam ærugine bilem;
Evomat ⁶ille suam; purget at ⁷ille nigram.

Aut hac aut nulla est medicabilis hebdomas arte:
Si nullâ, Hoc reliquum est, Naviget Anticyras.

A D

LECTOREM BENEVOLUM;
Excusatio Metaphraseos Poëticae,
A Tempore:

Post acceptum nuntium luctuosissimum Anno 1631;
De morte charissimi fratris mei FRANCISCI
WINTERTONI; qui cum Serenissimæ Reginae
Camerae privatae Generosorum etiam tum unus
esset, impetratâ à Regia majestate veniâ, obli-
tus splendoris Aulici, in Castra transit. Is
pro patria mortuus, Custrinae, in sinibus Silesiae,
honorificè, & sicut militem decuit, sepultus est.
Ego frater afflittissimus, desideratissimo fratri;
cum meis Musis domi mærens, hæc justa solvo.

Qui mea cunque legis, Quo sint ea tempore quære
Condita: Quæsito tempore, tutus ero.

Cut mea sint alternâ rogas si carmina, Lector:
Hæc cum scribebam, flebile tempus erat.

Dum fortuna fuit, FUIT (ô utinam foret!) Eheu!

Non est (Me miserum!) frater & alter ego.

Hei mihi! Cur fratrem moribundum visere fratri

Non licuit? Procul (ah!) pro patria occubuit.

Me mea terra tenet: tegit hunc Silesia, terra

Invida, non unquam terra videnda mihi:

Me mare, me tellus; & me super omnia cælum

A fratre; hæc corpus, dividit hoc animam.

Pari

Pars animæ melior charo cum fratre recessit:
 Parsque meo abrumpi corpore visa mihi.
 Vivere vita fuit, fratres dum viximus unâ:
 Hoc sine, non vita est vivere; vita, mori.
 Quid facerem? Inklusus magis & magis æstuat intus,
 Egeritur lacrymis carminibusque dolor.
 Sunt Elegi quæcunque legis mea carmina; verba
 Singula sunt lacrymæ; commata, tot gemitus.
 His ego sæpe meos soleo lenire dolores,
 Dum Musa ad numeros officiosa venit.

Quo magis excuses mea carmina; tristia, flentis:
 Condita quo fuerint tempore, Lector, habes.

Δίσιχον εὐκπρόν, ἀποτακπρόν.

Quod reliquū est: Opto proſit tibi, Lector, utrumq; ;
Pharmaca ſive bibas, *Carmina* ſive legas.

RADULPHUS WINTERTON.

FINIS.

